DICȚIONARUL DUMONT DE

GRĂDINI ROMANTICE

Proiecte atractive și plante adecvate





DICȚIONARUL DUMONT DE

GRĂDINI ROMANTICE

Proiecte atractive și plante adecvate



DICȚIONARUL DUMONT DE

GRĂDINI ROMANTICE

Proiecte atractive şi plante adecvate

W. T. Wehmeyer
Hermann Hackstein

Traducere de Marius Tăutu

EDITURA
ALLFA

LEXICON OF ROMANTIC GARDENS
ATTRACTIVE DESIGNS AND APPROPRIATE PLANTING
Hermann Hackstein & Wota Wehmeyer

DICȚIONARUL DUMONT DE GRĂDINI ROMANTICE
PROIECTE ATRACTIVE ȘI PLANTE ADECVATE
Hermann Hackstein și Wota Wehmeyer

Traducere: Marius Tăutu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HACKSTEIN, HERMANN
Dicționarul Dumont de grădini romantice : proiecte atractive și plante adecvate / Hermann, Hackstein, Wota Wehmeyer ; trad. Marius Tăutu. - București : ALLFA, 2008
Index
ISBN 978-973-724-199-3

I. Wehmeyer, Wota
II. Tăutu, Marius (trad.)

635.9

Editura ALLFA: B-dul Constructorilor nr. 20 A, et. 3, sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
Departament difuzare: Tel.: 021 402 26 30
Fax: 021 402 26 34
Comenzi la: comenzi@all.ro
URL: http://www.all.ro

Traducere: Marius Tăutu
Redactor: Mariana Cărbunar
Copertă: Andra Penescu

Cuprins

Introducere

CREAŢIE A DRAGOSTEI

Cine nu și-a dorit la un moment dat o grădină romantică? Dar, ce este ea mai precis? Nu există o definiție rigidă; este mai degrabă ceva legat de sentimentele pe care le stârnește cuiva atunci când intră într-o astfel de grădină.

Se poate spune, într-un mod mai prozaic, că grădinile romantice ating sufletul. Ele trezesc sentimente adânci de unire cu natura, de pace și frumusețe. Spre deosebire de alte grădini, aici flora și fauna pot fi percepute și cunoscute în mod direct.

În același timp, grădinile romantice stârnesc, evident, admirații mute pe care le purtăm cu noi când pășim într-o astfel de grădină. Natura lor exactă diferă mult de la o persoană la alta și din această cauză este dificil de formulat o definiție standard a grădinii romantice.

Proiectul și alegerea plantelor au, desigur, o influență decisivă și, în mod empiric, cu cât ele sunt mai naturale, mai diverse, cu atât grădina va corespunde mai bine imaginii ideale a unui romantic.

În sfârșit, ar fi imposibil ca acest dicționar să cuprindă toate plantele. Totuși, există o gamă de plante esențiale pentru o grădină romantică, de exemplu, trandafirii, și pentru mulți oameni imaginea ei tipică este cea a unei case de la țară plină cu tufe înflorite și cu flori de vară și de aceea cartea aceasta se concentrează exact asupra lor.

Deci, acest mic dicționar nu poate și nici nu pretinde să fie o listă cuprinzătoare de plante. El este nici mai mult, nici mai puțin o colecție de sugestii și de plante propuse pentru proiectarea unei grădini romantice.

Proiectul este mai important decât amenajarea straturilor de bază, a potecilor sau a zonelor deschise – accesoriile și în particular detaliile, au și ele un rol de jucat. Numai în combinație cu plantele, acestea vor crea o imagine care-l va afecta emoțional pe privitor.

Dragostea investită în grădină are o influență extrem de mare; oricine vizitează grădina o va simți imediat. Dacă simțiți și trăiți această dragoste, atunci este doar un mic pas până la crearea unei grădini romantice adevărate.



Grădina senzorială



O experienţă pentru toate simţurile

CONTACT DIRECT CU NATURA

Romantismul unei grădini înseamnă în primul rând, o puternică experienţă senzorială. Privirea este atrasă şi captivată



de frumuseţea naturii, de culorile splendide ale florilor, de formele variate ale frunzelor, de imaginile diverse create de felurite exemplare de plante şi, de asemenea, este atrasă de detalii şi de accesoriile alese cu afecţiune.

Simţul mirosului este şi el solicitat în mod direct. Plămânii noştri se umplu cu aer proaspăt. Suntem vrăjiţi de parfumurile delicate ale florilor, iar experienţa senzorială este completată de mirosul ierbii proaspete sau al pământului umed.

Mai mult, grădina ne invită să o atingem. Dacă alergaţi desculţ prin gazon sau vă plimbaţi degetele peste ierburi şi ferigi, sau cuprindeţi cu braţele un arbore bătrân,



aveți nenumărate posibilități de a simți grădina cu întregul trup.

Și auzul percepe, de asemenea, natura – foșnetul frunzelor, clipocitul unui pârâu sau cântecul păsărilor – o grădină romantică nu este niciodată liniștită cu adevărat. Adăugați la acestea fructele din tufe și pomi, care așteaptă să fie culese și gustate, și veți avea motivele pentru care o grădină romantică ispitește toate simțurile.



EXTINDEȚI INVITAȚIA

Proiectarea unei grădini romantice înseamnă în primul rând extinderea invitației adresate simțurilor. Dacă ele sunt solicitate direct, pe mai multe niveluri, cu atât mai bine. În practică, înseamnă că zonele separate ale grădinii trebuie plantate dens și variat. În particular, zonele plantate ar trebui să-l invite pe privitor să pornească într-o călătorie de descoperiri și nicidecum să fie expuse astfel încât oricine să le poată cuprinde dintr-o privire.

Este avantajos să combinați plante diferite. Într-o grădină romantică, de la plantele care acoperă pământul plat la arborii înalți, de la plantele anuale mici la tufele bogate, de la erbaceele perene delicate la plantele aromatice și legumele viguroase, toate se îmbină într-o imagine armonioasă în care plantele nu se stânjenesc una pe alta.



Aceasta nu înseamnă neapărat că toate principiile de proiectare a grădinilor trebuie aruncate pe fereastră, iar plantele să fie lăsate să crească în mod rebel. De exemplu, chiar și într-o schemă sălbatică, romantică, se recomandă combinațiile potrivite de plante, așezarea plantelor mici în față și a celor înalte în spate, sau armonizarea culorilor.



SCOATEREA ÎN EVIDENȚĂ A NATURII

Priveliștile atât de naturale obținute prin amestecul unor plante, aparent azvârlite împreună, pot fi accentuate folosind materiale care arată cât mai natural. Astfel, de pildă, un zid din piatră brută este perfect într-o grădină romantică, în timp ce dalele de beton bine finisate, întinse peste tot, deranjează în mod șocant impresia vizuală.

Pietrele și lemnele din regiune, dar și produsele naturale ca teracota sau pietrișul sunt foarte potrivite pentru garduri, borduri sau terase și poteci pavate.

Liniile din grădină sunt, de asemenea, deosebit de importante. Pe cât posibil, liniile drepte trebuie frânte.

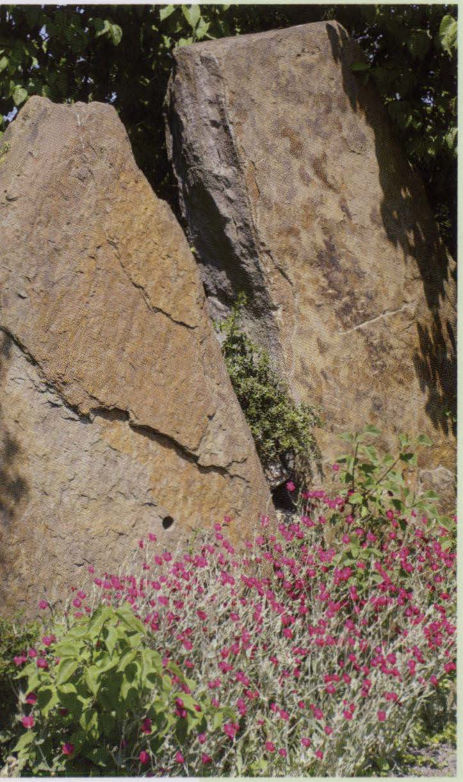
Când se fac poteci, de exemplu, ele nu trebuie să treacă drept prin grădină, ci să fie ușor curbate. Terasa nu trebuie să fie pătrată sau dreptunghiulară, ci să aibă o formă oarecare, cu multe curbe, inspirate chiar din natură. Trebuie doar să vă gândiți la pâraiele care rătăcesc leneșe prin pășuni sau păduri.



Este bine, de asemenea, ca plantele să acopere parțial cărăruile, iar tufele fără spini sau plantele perene care formează pâlcuri să atârne peste marginile potecilor și teraselor. Astfel se reduce impresia de separare strictă a zonelor grădinii, se creează tranziții line și se armonizează aspectul global.

Impresia de romantism este susținută și de materialele care au dobândit o ușoară patină a vremii, fiindcă într-o grădină romantică obiectele nu trebuie să arate noi și lustruite. Dimpotrivă, se recomandă crearea impresiei de îmbătrânire, care accentuează aparența de natural.

Combinarea cu măiestrie a stilurilor



COMBINAREA STILURILOR DE GRĂDINI

Unul dintre marile avantaje ale grădinii romantice îl constituie faptul că nu este limitată la un stil specific. Un lucru este cert: caracteristicile de proiectare ale unei grădini moderne, cu liniile ei ordonate, nu se potrivesc aici. Dar, indiferent de unde vine inspirația, dintr-o rocărie sau o grădină acvatică, dintr-o grădină de cabană sau una de legume, dintr-o grădină protocolară sau una sălbatică, toate stilurile combinate judicios, alcătuiesc un ansamblu armonios.

Combinarea cu succes a stilurilor înseamnă în primul rând ca niciunul dintre ele să nu predomine și astfel să copleșească impresia generală. Un iaz mic de grădină, de exemplu, poate fi o amenajare minunată, care înfrumusețează o grădină romantică, dar dacă este prea mare și domină aspectul

grădinii, nu concordă cu imaginea pe care doriți să o creați.

La fel se întâmplă, de pildă, cu bolovanii prea mari, sau plasați prea aproape unul de altul.

COMBINAȚII SUBTILE

Un alt criteriu important este în ce măsură trăsăturile diverselor stiluri de grădini se adaptează proiectului grădinii romantice de bază. Ele se vor integra perfect numai dacă vor scoate în evidență aspectul natural.

Iată un alt exemplu luat din grădina acvatică. Un iaz protocolar, cu unghiuri drepte și maluri bine definite, în mijlocul unui spațiu deschis, va atrage atenția în mod neplăcut într-o grădină romantică.

La polul opus este un iaz de grădină cu aspect ca în natură și cu maluri șerpuite. Prevăzut cu diverse plante de mlaștină și de margine, el va asigura o tranziție lină către părțile alăturate ale grădinii. Iar dacă suprafața apei este decorată cu nuferi sau





alte plante atractive, imaginea grădinii romantice este completă.

Întotdeauna este mai bine să alegeți amenajări mai mici din gama de opțiuni ale variatelor stiluri de grădini. După observații atente, ele se vor integra în grădina romantică în diverse moduri de amplasare. Unde există apă, se pot face un mic iaz și un pârâu chiar pe lângă un loc cu bănci, în altă parte a grădinii ar putea bolborosi o fântână arteziană pe roci naturale, iar în alt loc un mic bazin pentru scăldatul păsărilor ar putea atrage vizitatorii.



Cu cât sunt mai puțin evidente îmbinările elementelor componente în ansamblul general, cu atât este mai bine. Ele trebuie să se lase așteptate pentru a fi descoperite, nu să sară în ochi de la prima privire. Aceasta se poate realiza făcând ca diverse zone ale grădinii să se piardă treptat în altele și nu separându-le în mod clar.

Desigur, plantele sunt cele care le aduc laolaltă pe toate. Spectrul este bogat, de la plantele care acoperă pământul și se întind pe suprafețe mari, apoi plantele perene erbacee sădite în aranjamente similare în diverse locuri și până la tufele și arborii care asigură un fundal uniform.

Dragostea pentru detalii

ALEGEȚI CU SENSIBILITATE

Deseori, lucrurile mărunte în viață sunt cele care emoționează, iar grădina romantică nu face excepție. Este greu să ne-o imaginăm fără detalii concepute cu afecțiune. O statuie mică, o ghirlandă din flori împletite sau câteva roci, sau ramuri naturale aranjate cu artă sunt adevărate vedete ale grădinii romantice.



„În cele din urmă, nimic nu este prea kitsch într-o grădină romantică". Iubitorul de grădini Jürgen Schossig a arătat cu precizie importanța detaliilor. Desigur, frumusețea este la latitudinea privitorului.

Astfel, o persoană preferă liniile pure, rigide, alta pe cele de influență asiatică. Totuși, grădina

romantică este strâns legată de formele tradiționale și apelează la un concept al frumuseții mai mult clasic.

Ceea ce este valabil pentru concepția de bază este valabil și pentru decorațiuni. Aici nu ne ocupăm de linii drepte, materiale moderne sau proiecte contemporane.

Aceasta nu înseamnă neapărat că grădina romantică trebuie să fie plină cu statui grotești sau accesorii kitsch, dar o figură atractivă din piatră sau ghips în stil clasic, de exemplu, sau un clopoțel de bun gust bătut de vânt cu siguranță vor îmbunătăți imaginea. De fapt, alegerea detaliilor decorative este atât de importantă încât și cel mai „perspicace ochi de proiectant" va considera decorative acele piese care au și darul de a emoționa.

Încă o dată, o abordare cu sensibilitate este importantă aici. O grădină în care sunt





îngrămădite figurine, pitici și accesorii este tot atât de departe de imaginea grădinii romantice ca și un spațiu verde gol.

Accesoriile de grădină nu trebuie să joace un rol principal și să domine impresia generală. Un grup de figuri în mijlocul unui gazon este mai atrăgător decât accesoriile de grădină presărate la întâmplare prin diverse locuri ale grădinii.

PROIECTAREA CU MATERIALE NATURALE

Oricât ar fi de mare și extravagant sortimentul accesoriilor de grădină din centrele de grădinărit și din magazinele cu obiecte casnice, natura însăși oferă un tezaur diversificat de detalii frumoase pentru a echipa grădina în mod elegant.

Gama opțiunilor este inepuizabilă, pornind de la pietricelele frumoase așezate decorativ în straturile de flori, trecând apoi la clasicele obiecte de colecție, ca scoicile de mare sau conurile de pin, aranjate în boluri, până la exponate neobișnuite, cum sunt rădăcinile noduroase de arbori bătrâni.

Desigur, grădina romantică furnizează deseori ea însăși tezaurul cu care să o înzestrați. Astfel, toamna, puteți face o sculptură mobilă din ramurile mici doborâte de vânt, sau să aranjați penele lepădate de păsări într-un ghiveci umplut cu nisip.

Nu uitați de florile ofilite și nici de cele căzute. Deseori, este păcat să le aruncați în grămada cu compost. Așezate într-un bol sau vază de sticlă pentru câteva zile ele vor crea un decor minunat pe mesele din grădină, pe ziduri sau în nișe.



Un avantaj major al proiectării, folosind materiale naturale, este acela că aranjamentele se modifică frecvent și astfel se face mereu loc pentru noi alternative de proiecte, variație care înviorează permanent grădina romantică. Este frumos când accesoriile din grădină se schimbă odată cu anotimpurile.



GALERIA DE ARTĂ DIN GRĂDINĂ

Materialele naturale au marele avantaj că nu costă nimic. Dar, grădina romantică poate fi și un forum pentru arta de valoare. Marile grădini romantice ale nobilimii, mai ales din secolul al XVIII-lea, sunt un testament impresionant asupra modului în care statuile frumoase sau fântânile lucrate cu iscusință pot crea priveliști emoționante.

Figurile umane sunt cele mai potrivite, fiindcă ele pot apărea în galeria din grădina romantică într-o atitudine care le arată adevărata valoare. Dacă ele sunt expuse separat, este necesar să se acorde atenție plantelor înconjurătoare, care nu trebuie să concureze cu opera de artă, dar care pot asigura un fundal rafinat.

POSIBILITĂŢI PENTRU CREATIVITATEA PERSONALĂ

Conceperea cu măiestrie a grădinii romantice, în cel mai adevărat sens al cuvântului, vă oferă o ocazie concretă de a da frâu liber creativității.

Dacă proiectați singur accesoriile grădinii, ea va dobândi o înfățișare foarte personală. Oricine poate descoperi oportunități care corespund abilităților și cunoștințelor sale, de la simpla vopsire a plantatoarelor din teracotă până la lucrul cu piatra naturală, cum este steatita.



În mijlocul naturii

REFUGIU ŞI RELAXARE

O grădină romantică nu este doar un paradis al plantelor; ea este în primul rând un loc în care să vă bucuraţi de viaţă şi de natură. Vindecaţi-vă sufletul şi lăsaţi în urmă constrângerile şi tensiunile din fiecare zi — o grădină romantică vă oferă odihnă şi relaxare!



Probabil că veţi simţi astfel, dacă grădina se aseamănă cu o cameră de zi ospitalieră şi frumos mobilată, cu scaune confortabile pe care este o plăcere să te aşezi, cu un loc moale unde să te întinzi şi să visezi cu ochii deschişi, o zonă în care să te bucuri de familie şi de prieteni.

Obiectele clasice ale mobilierului de grădină, de la hamacuri şi bănci din lemn, mese mici din fontă cu scaune pliante, la fotolii mari împletite sau la balansoare confortabile, sunt cele mai indicate.

Cu cât este mai natural aspectul materialelor şi al formelor folosite, cu atât mai



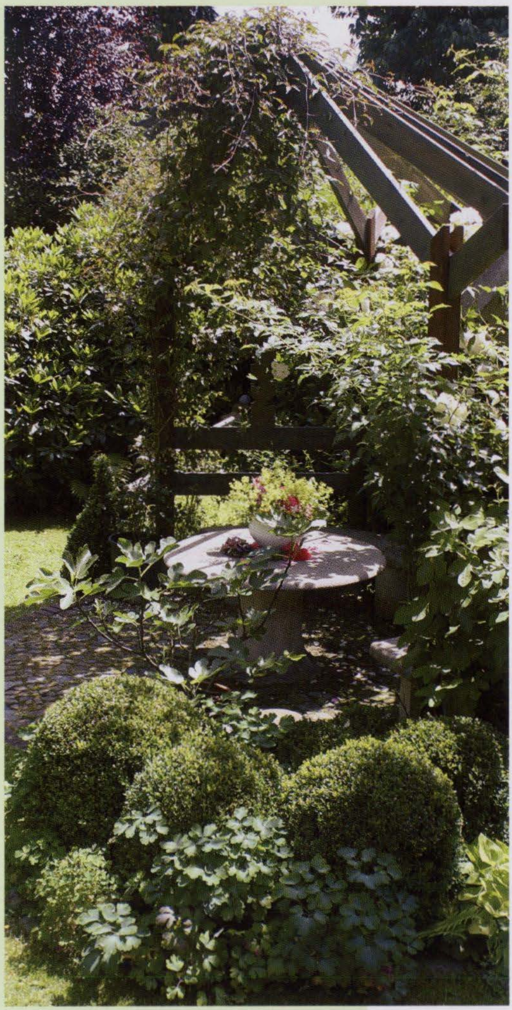
bine se va integra mobila în grădina romantică. De aceea, scaunele din lemn veritabil sunt mult mai potrivite decât cele din plastic sau cele din fier ornate mai mult decât cele moderne din aluminiu.

AMPLASAREA CORECTĂ

Efectul nu este determinat numai de mobilier, ci mai ales de modul în care este aranjat și amplasat. Soluția ideală este o grădină care vă invită să zăboviți un timp în mai multe locuri, nu doar la o masă mare din mijlocul terasei. Idealul lăuntric al unei grădini romantice este asociat în primul rând



cu un colţişor izolat, iar acesta poate căpăta diverse aspecte, de la un fotoliu de grădină în umbra slabă a unui arbore, la un scaun pliant alături de un strat cu trandafiri plini de culoare sau la un şezlong pe marginea unui iaz. Totul este perfect când locul este adăpostit şi prevalează sentimentul de intimitate şi calm.



Cu cât scaunele şi şezlongurile sunt mai aproape de zonele plantate, cu atât cei care le ocupă sunt mai aproape de natură. Dacă vă aflaţi aproape de tufe, de exemplu, puteţi să vedeţi faţetele florilor sau să mirosiţi trandafirii, sau să auziţi clipocitul apei, dacă sunteţi chiar lângă un pârâu. Amplasarea lor în centrul unei terase mari, departe de zonele plantate, nu este recomandabilă.

MOBILIER ŞI DECORAŢIUNI ROMANTICE MOI

Acolo unde zonele plantate prezintă interes, ispita se află în detaliile mobilierului, începând cu pernele. O mulțime de perne moi, cu desene înflorate, colorate, sunt, evident, o invitație mai îmbietoare să te așezi și să rămâi un timp, decât niște scaune tari.



Mai ales mesele „goale" strică aspectul. Există multe posibilități de a decora atractiv mesele de grădină, ca de pildă o farfurie cu flori colorate, o tavă cu fructe proaspăt culese, buchete frumoase de flori, materiale naturale aranjate artistic, o față de masă bogată din brocart, ceramică foarte decorativă sau decorațiuni alese.

Chiar și pe vreme rea sau pe durata sezonului rece, mesele de grădină nu trebuie să arate goale. În acest caz, se recomandă decorarea lor cu materiale naturale, folosind vase atractive, rezistente la ger, cum sunt farfuriile mici din piatră naturală.





Trandafiri



Marii clasici

REGELE GRĂDINII ROMANTICE

Dacă există o plantă care nu trebuie omisă dintr-o grădină romantică, aceea este tradafirul. Acolo, regele plantelor de grădină își intră în drepturi, fiindcă nicio altă plantă nu îmbină atâta simbolism cu atâta frumusețe care îți taie respirația.



Trandafirul este simbolul sentimentelor și al dragostei pure și este imposibil ca această asociere să fie omisă când cineva îi vede florile. Iar dacă puneți sufletul la plantarea și cultivarea regelui grădinii, el devine gloria încoronată și de necontestat a naturii în grădina romantică. Omenirea a fost fascinată de trandafir din cele mai vechi timpuri și culturi. Încă din anul 500 î.Cr. Confucius aducea laude grădinii de tradafiri a împăratului Chinei. Vechii greci îl priveau ca pe o plantă de leac; romanii, pe de altă parte,





îl considerau ca pe o expresie a bogăției. În Germania, Charlemagne s-a asigurat că grădinile sale sunt pline de trandafiri.

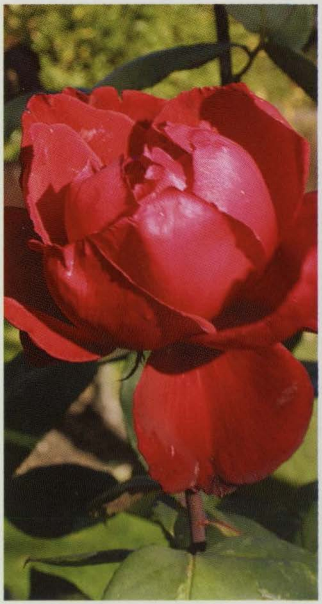
Până în secolul al XVII-lea, trandafirii europeni erau aproape exclusiv roz sau albi. Numai după ce a început comerțul cu Asia hibrizii roșii și galbeni și-au făcut drum spre grădinile împăraților, regilor și nobilimii. Soția lui Napoleon Bonaparte, Josephine de Beauharnais, adora trandafirii și ei trebuie să-i fim recunoscători pentru prima grădină de trandafiri de pe pământ european, pe care ea a plantat-o în Franța la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

În prezent, nenumărați cultivatori din lumea întreagă se consacră cu devotament și imaginație regelui grădinilor. Programele lor pentru realizarea de noi varietăți ne-au adus un sortiment de peste 30 000 de specii, hibrizi și varietăți, la care se mai adaugă zilnic altele.

VORBIȚI PRIN INTERMEDIUL TRANDAFIRILOR: SIMBOLISMUL PLANTELOR

Nicio altă plantă nu are un caracter profund simbolic ca trandafirul — și așa a fost secole la rând. Creștinismul, de exemplu, îl considera simbolul paradisului, iar Fecioara Maria este asociată cu trandafirul fără spini. Dar el joacă, de asemenea, un rol simbolic în diferite relații culturale, ca în politică, de exemplu, unde este simbolul care identifică mișcările sociale muncitorești. Dar rolul cel mai important îl are trandafirul în viața zilnică, unde diversele culori au o simbolistică foarte puternică:

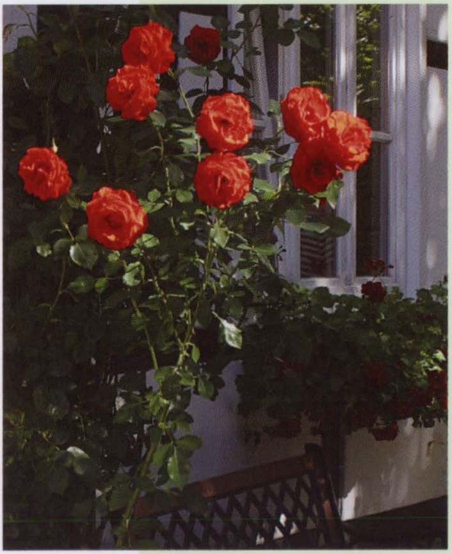
- TRANDAFIRI ROȘII. Din timpuri imemoriale, aceștia au fost simbolul dragostei. Un singur trandafir este simbolic pentru o dragoste de început, un buchet de 12, pe de altă parte, este semnul unei dragoste adevărate.
- TRANDAFIRI ROȘU-ÎNCHIS. Ei reprezintă dragostea care a murit și deci simbolul tristeții.
- TRANDAFIRI ALBI. Trandafirii albi exprimă pasiunea și loialitatea, dar și inocența.
- TRANDAFIRI ROZ. Ei exprimă, în esență, frumusețea și tinerețea.
- TRANDAFIRI GALBENI. Trandafirii galbeni reprezintă gelozia și invidia, precum și prietenia.
- TRANDAFIRI PORTOCALII. Se folosesc pentru a exprima dorința și speranța de fericire.
- TRANDAFIRI NEGRI. Sunt simbolul forțelor întunecate și al morții iminente.



Alegerea trandafirilor

PLĂCEREA DE A FACE O ALEGERE DIFICILĂ

Oricine este interesat de trandafiri pentru propria grădină, nu numai că trebuie să aleagă dintr-un sortiment inepuizabil de culori ale florilor, dar și dintre diferite forme de creștere.



Criteriul cel mai important pentru luarea unei decizii nu trebuie să fie aspectul, ci modul de folosire — și de fapt nu există proiecte de grădini care nu pot fi rezolvate cu ajutorul trandafirilor, de la înfrumusețarea unui strat de flori până la acoperirea unui zid al casei sau a unui teren.

CATEGORII DE TRANDAFIRI

Pentru a cataloga enorma diversitate de specii, hibrizi și varietăți de *Rosa* într-un

mod logic, între categoriile de trandafiri se fac deosebiri. Clasificarea se face mai ales în acord cu aspectul și folosirea în grădină. Această împărțire este foarte practică și îl înzestrează chiar și pe un grădinar începător cu un ghid de bază practic:



- TRANDAFIRI DE GRĂDINĂ VECHI. Este termenul folosit pentru a desemna în particular trandafirii cultivați vechi. Varietățile înfloresc, mai ales, o singură dată, dar foarte abundent.

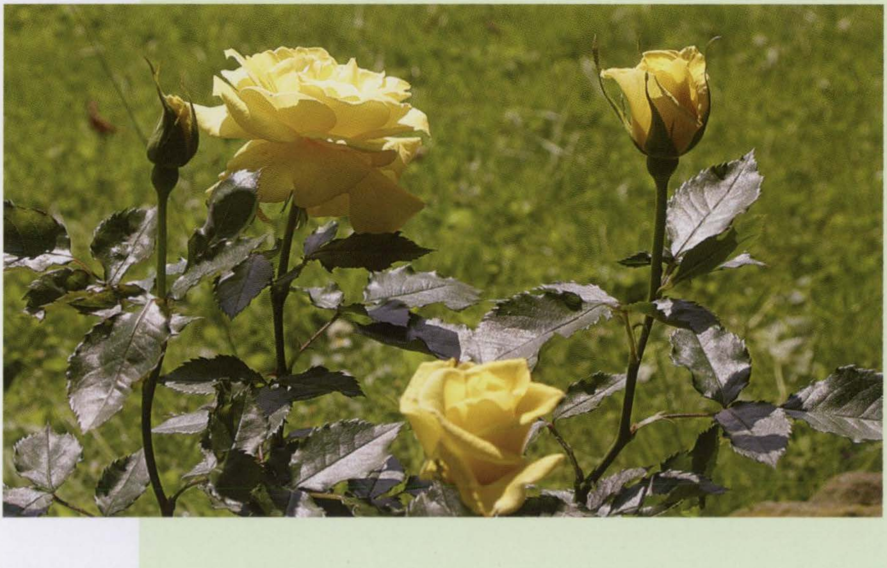
- TRANDAFIRI FLORIBUNDA. Acești trandafiri foarte stufoși sunt ideali pentru grădina romantică, unde se combină bine mai ales cu plante erbacee perene și cu plante de răsad de vară. Ei au flori mai mici și se găsesc într-o mare varietate de culori.

- TRANDAFIRI HIBRIZI DE CEAI SAU CU FLORI MARI. Dacă vă doriți un buchet de trandafiri roșii, probabil că vă gândiți la aceste varietăți cu tulpini lungi. Dar oricât ar fi de eleganți, ei nu sunt recomandabili pentru grădini de familie, fiindcă sunt sensibili la boli și au nevoie de multă îngrijire. De asemenea, majoritatea au un parfum slab.

- TRANDAFIRI CĂȚĂRĂTORI. Această categorie de trandafiri aparține acelor plante care se extind,

cățărându-se pe ziduri sau pe alte plante, cu ajutorul țepilor lor (din punct de vedere strict botanic, trandafirii nu au spini). Aceasta este diferența dintre trandafirii cățărători și agățători. Cei cățărători au lăstari viguroși, rigizi, cu o mulțime de spini și se descurcă uneori fără suporturi. Pe de altă parte, lăstarii celor agățători sunt mai subțiri și mai flexibili și astfel se dirijează mai ușor în diverse forme, pentru a crea, de exemplu, o arcadă din trandafiri. Atât cei agățători, cât și cei cățărători pot ajunge la 15 m înălțime.

- TRANDAFIRI TUFĂ. Acest tip, care este potrivit mai ales pentru straturi de flori, se extinde pe măsură ce crește pe verticală. Uneori, în această categorie sunt



plasați și trandafirii vechi, dar în prezent sunt clasificați ca trandafiri tufă, mai ales unii cultivari recent creați. În această grupă se găsesc tipuri deosebit de potrivite pentru grădina romantică, având nu numai flori splendide, dar și parfum puternic.

- TRANDAFIRI PITICI SAU DE PATIO. Acest tip, care arată ca o versiune miniaturală a trandafirului floribunda, a fost cultivat la începutul secolului al XX-lea. Denumirea descrie trandafirii foarte scunzi, care cresc rareori mai înalți de 40 cm. Astfel, ei sunt potriviți mai ales în vase, dar pot fi cultivați și ca plante de casă, în camere răcoroase. Trandafirii de patio au o mulțime de flori cu petale mici într-o enormă varietate de culori.

- TRANDAFIRI SĂLBATICI. Strămoșii tuturor varietăților de trandafiri și-au păstrat în mare parte caracterul lor original. Ei sunt, în general, specii robuste clasificate mai ales ca trandafiri tufă.



Dacă ați luat prima decizie cu privire la amplasarea trandafirilor și la tipurile pe care le veți folosi, este bine să aflați unele proprietăți ale trandafirilor, și anume, cât de des și cât timp înfloresc, și cât de multe flori au.

Unii trandafiri înfloresc de câteva ori pe an, iar în timp ce pe unele tulpini florile complet dezvoltate vă încântă ochii, pe alte tulpini se dezvoltă boboci noi. Astfel de trandafiri asigură o imagine care se schimbă mereu, dar pretind și multă muncă, nu numai fiindcă petalele căzute trebuie adunate tot timpul, dar și pentru că este necesar să înlăturați cu regularitate florile ofilite. Situația este diferită pentru trandafirii care înfloresc numai o dată sau de două ori pe an, ei necesitând mult mai puțină muncă.



Un alt lucru important este parfumul. Pe lângă trandafirii cu parfum puternic, există multe varietăți care au doar un parfum slab sau deloc. Într-o grădină romantică se recomandă, în mod special, să se planteze trandafiri cu parfum puternic lângă locurile unde se așază oamenii, fiindcă ei încântă nu numai ochii, ci și mirosul. În părțile mai îndepărtate ale grădinii, intensitatea parfumului plantelor nu este atât de importantă.

Admirați o expoziție de trandafiri sau vizitați un cultivator de trandafiri, ca să vă faceți cel puțin o idee despre varietățile aflate în vânzare. În plus, este posibil să obțineți informații mai detaliate despre trandafirii preferați de la cultivatorii de trandafiri sau de la asociațiile de cultivatori, care se găsesc aproape peste tot.

Veți fi și mai sigur de alegerea făcută, dacă atunci când cumpărați trandafirul l-ați văzut anterior crescând și îi cunoașteți denumirea exactă.

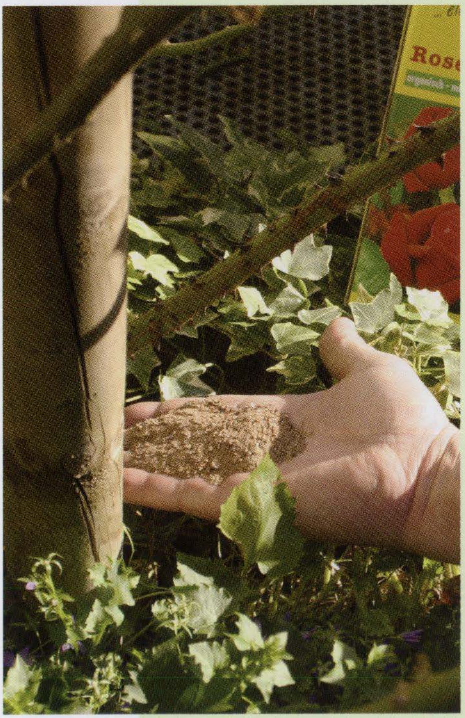


SFATURI PENTRU A CUMPĂRA TRANDAFIRI ÎN BUNE CONDIȚII

În general, trandafirii se vând în vase de plastic, dar și cu rădăcinile dezgolite. Plantele de vas se pot sădi oricând se poate lucra pământul. Plantele cu rădăcini dezgolite se pot procura numai în perioada sezonului vegetativ (toamna târziu până primăvara devreme) și trebuie sădite cât mai curând posibil după cumpărare.

PLANTAREA ȘI ÎNGRIJIREA

Majoritatea trandafirilor sunt mari amatori de soare, crescând bine, în special, în locuri foarte luminate, dar ei nu trebuie să se afle în soare ziua întreagă — există varietăți care se dezvoltă splendid în penumbră cu numai patru ore de soare pe zi. Trandafirii sălbatici, în particular, sunt, de obicei, mai puțin pretențioși în această privință.



Locul trebuie să fie întotdeauna bine ventilat, dar nu expus vânturilor. Acest lucru este important pentru ca excesul de umezeală să se usuce repede. Astfel, bolile se instalează mai greu; cel mai bine se combate în acest mod atacul ciupercilor. Totuși, trandafirii nu pot crește bine într-un loc prea expus.

În ce privește solul, el trebuie să fie potrivit de greu, bogat în nutrienți și neutru (nu excesiv de acid sau alcalin). Este bine de reținut că majoritatea trandafirilor își dezvoltă rădăcini adânci.

Trandafirii de ghiveci pot fi plantați direct în pământ afânat fără mari pregătiri, dar trandafirii cu rădăcini



dezgolite trebuie mai întâi scufundați în apă timp de câteva ore. Este important ca punctul de altoire să se afle la aproximativ 5 cm sub suprafața pământului.

Când plantați, gândiți-vă cum va crește trandafirul, în funcție de categoria din care face parte. În particular, trandafirii tufă au nevoie de mult spațiu. Ca regulă generală, este mai bine să lăsați un interval mai mare între plantele vecine, nu numai să le asigurați un loc bine ventilat.

ÎNGRIJIREA DE BAZĂ

Deoarece trandafirii își dezvoltă rădăcini adânci, ei nu trebuie udați vara atât de frecvent ca multe plante partenere din grădină, dar au nevoie de fertilizare cu regularitate, de preferat cu un fertilizator special pentru trandafiri. Se recomandă să adăugați nutrienți nu numai primăvara, dar și toamna, folosind, de pildă, compost.

În perioadele calde ale anului, tulpinile ofilite trebuie tăiate. Florile trecute trebuie îndepărtate în permanență; tăiați la aproximativ 10 cm sub vârf, astfel încât să înlăturați și câteva frunze complet dezvoltate.



TUNDEREA

Pe lângă operațiile anterioare, se recomandă și tunderea trandafirilor floribunda și cățărători, dar și a celor hibrizi de ceai, o dată pe an, pentru ca plantele să se dezvolte în mod optim cât mai mult timp posibil. Trandafirii tufă și sălbatici au nevoie de tundere numai la fiecare 4-5 ani. Doar trandafirii pentru acoperirea pământului nu



au nevoie de tundere, cu toate că, și în cazul lor, printr-o tundere corespunzătoare creșterea și forma pot fi mai bune.

În general, primăvara este perioada cea mai bună de tundere și trebuie folosite numai foarfeci ascuțite — lamele tocite vatămă plantele. Tăiați în jos pe o diagonală imediat deasupra unui mugure orientat spre exterior. Dacă este posibil, când îndepărtați lăstarii laterali nu lăsați cioturi.

Trandafirii floribunda trebuie tăiați pe lăstarul principal, care trebuie să fie de numai 30-40 cm lungime. La trandafirii cățărători, înlăturați lăstarii slabi și dirijați-i pe cei laterali pentru a restricționa extinderea.

IERNATUL

În locuri neprotejate și în zone foarte reci, trandafirii trebuie protejați de vremea aspră. Punctul altoirii de sub suprafața pământului este foarte sensibil. În general, un strat gros din coji de copac întinse pe pământ sub trandafiri, va asigura o bună protecție. La trandafirii hibrizi de ceai, coletul poate fi, de asemenea, protejat prin înfășurarea lui cu pânză de sac, de exemplu.

Trandafiri răspândiţi

ABRAHAM DARBY

Acest trandafir cu parfum puternic are flori singulare foarte frumoase, de culoarea caisei și este robust, crescând de 1-2 m înălțime și având flori de la începutul verii până toamna târziu.

AUGUSTA LUISE (JOS)

Acest trandafir crește drept în sus și poate împodobi grădina romantică din iunie până în septembrie cu florile sale roz-piersică și cu parfum plăcut ca de fruct.



AMBER ROSE (DREAPTA)

Amber Rose are flori de culoarea ambrei. Acest trandafir floribunda robust crește până la 80 cm înălțime și astfel poate înflori într-un vas.



EROTIKA

Acest trandafir hibrid de ceai prolific și rezistent iarna este prototipul trandafirului roșu elegant. El are flori foarte mari, duble, până toamna târziu, care dau un parfum intens.

FRIESIA

Acest trandafir floribunda este unul dintre cei mai răspândiți din soiul său, fiindcă are nevoie de foarte puțină îngrijire. Florile galbene ale acestui trandafir, care crește până la 60 cm înălțime, se etalează de la începutul verii până toamna. El înflorește în mod repetat, florile târzii fiind uneori mai pale.

GERTRUDE JEKYLL

Acest trandafir tufă englezesc cu înflorire repetată are un parfum delicat, dar puternic. Florile duble sunt roșu-aprins închis; trandafirul, dedicat unui grădinar englez, crește până la aproximativ 1,5 m înălțime.

INGRID BERGMAN

Acest hibrid de ceai este considerat unul dintre cei mai frumoși trandafiri cu tulpină lungă pentru o grădină romantică. Florile sale singulare, roșu-închis, emană un parfum slab.

Unul dintre avantajele sale este că adaugă în grădină pete incandescente de culoare până în noiembrie.

LAVINIA

Acest trandafir cățărător, care atinge 3 m înălțime, vă va cuceri cu florile sale pline, roz. El înflorește în mod repetat și are un parfum moderat.

MIRATO

Mirato este un trandafir pentru acoperirea pământului, iar florile sale roz-pal creează un fundal fascinant. Are un parfum slab și crește până la 60 cm înălțime.



MONTANA (DREAPTA)

Datorită creșterii sale compacte, acest trandafir floribunda este potrivit, în special, pentru grădini romantice mici. Florile sunt roșii și au parfum plăcut.

QUEEN ELIZABETH

Acest trandafir hibrid de ceai cu tulpina lungă, încoronat ca trandafirul favorit al lumii în anul 1978, are flori roz și atinge 2 m înălțime. El emană un parfum minunat și este foarte rezistent la boli.

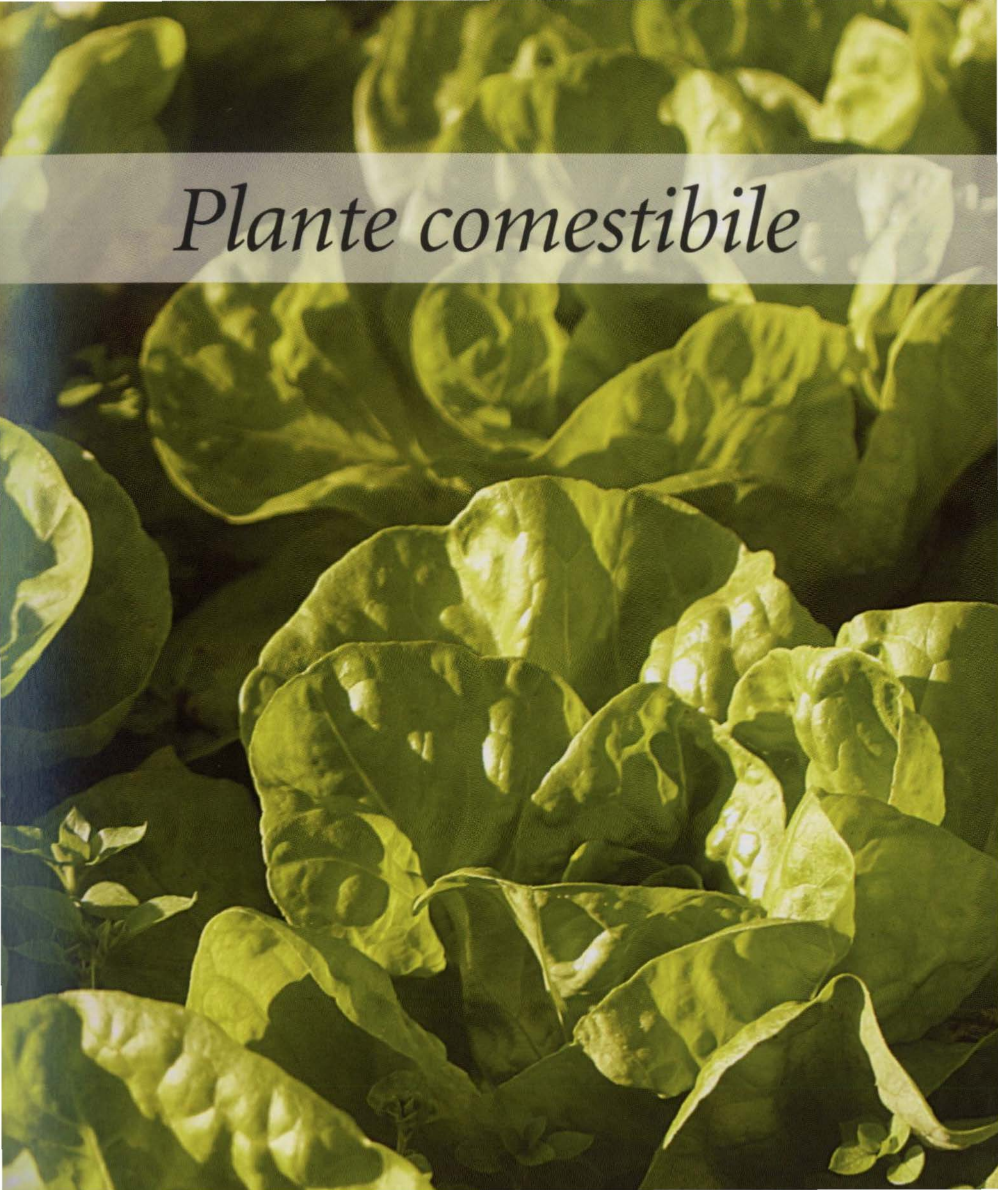
RENAISSANCE (STÂNGA)

Cu trandafirii săi Renaissance, cultivatorul danez Poulsen a obținut o familie extrem de atractivă de trandafiri floribunda, caracterizați prin flori strălucitoare, robustețe și îngrijire ușoară.





Plante comestibile



Priviţi şi gustaţi

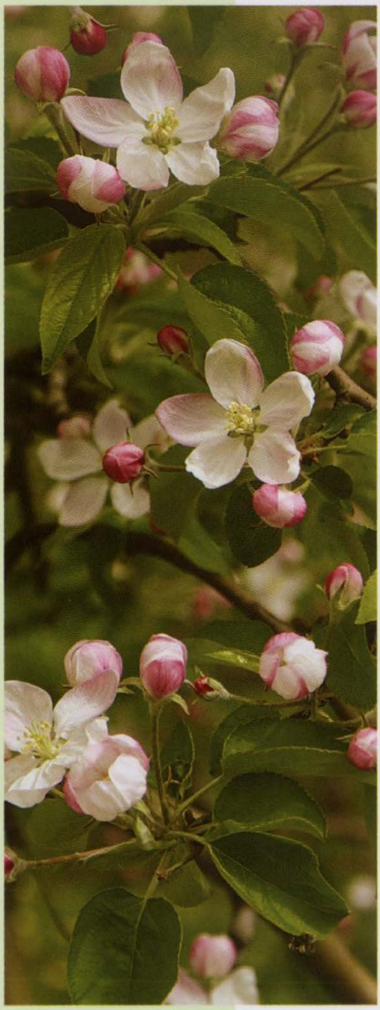


PROASPETE CUM LE FACE NATURA

În natură, plantele cresc alături una de alta în același pământ, dar omul deseori le separă. Pomii fructiferi străjuiesc o pajiște plină cu flori de vară, o tufă mică de bace crește în apropiere, iar plantele care acoperă pământul se târăsc la baza lor. Ceva mai departe, plante complet diferite decorative și comestibile cresc împreună în armonie.

Există motive foarte întemeiate pentru distincția tot mai mare care se face astăzi între plantele decorative și cele comestibile. Plantele comestibile se cultivă, se îngrijesc și se recoltează mai ușor dacă cresc separat. Totuși, din punctul de vedere al proiectării grădinii, această separare nu este de dorit într-o grădină romantică, din mai multe motive.

Multe plante comestibile sunt mici frumuseți care contribuie la aspectul grădinii în diverse moduri. Să ne gândim numai la florile pomilor fructiferi primăvara — probabil că nu există altă plantă care să întâmpine sezonul cald cu flori mai frumoase și mai luxuriante decât cireșul. Alte plante comestibile, ca lăptucile și salata, de exemplu, au frunze pe cât de neobișnuite pe atât de fascinante. Și, ultimele dar nu și cele mai puțin importante, fructele livezilor oferă pete de culoare strălucitoare, chiar incendiare, la fel ca multe legume.



În plus, plantele comestibile fac apel la simțul gustului, care altfel ar fi inactiv în grădină. Zmeura dulce ca zahărul culeasă direct de pe tulpină este un tratament delicios pentru gust, la fel și spargerea unei alune abia coapte.

Dacă gătiți cu legume cultivate acasă, îmbinați aromele cu alimentația sănătoasă. Știți de unde provin fructele și că ele sau legumele nu au fost tratate cu pesticide și nu au fost modificate genetic. Dacă tocmai ați cules ceva din grădină, puteți fi sigur de prospețime și că nu a stat într-un depozit câteva zile sau mai mult.

În sfârșit, există câteva aspecte practice. Fructele și legumele pe care le-ați cultivat și cules singur sunt, desigur, mult mai ieftine decât produsele cultivate la scară comercială și, mai ales în cazul plantelor aromatice, aveți la îndemână tot ce vă este necesar, chiar dacă vă trebuie doar un fir de rozmarin sau un arpagic proaspăt pentru gătit.

Cel mai important aspect pentru care plantele comestibile sunt esențiale în orice grădină romantică se referă la imaginea mentală. Gândiți-vă, de exemplu, la măr. În atât de multe poeme, eseuri sau romane este simbolul romantismului și al naturii, fără a se menționa chiar fructul, care a fost unul dintre cele mai puternice simboluri ale culturii noastre de la Adam și Eva în Biblie.





Pe lângă aceste imagini transmise din vechime, care sunt asociate întotdeauna cu o mulțime de sentimente, în societatea de azi plantele comestibile sunt și o expresie a unui stil de viață sănătos.

Dacă în trecut era normal și deseori necesar ca oamenii să cultive fructe, legume și plante aromatice în propriile lor grădini, astăzi, multe persoane consideră ca fiind un privilegiu posibilitatea de a pune pe masă hrană produsă acasă. Veți găsi mici hârdaie cu plante aromatice frumoase alături de plante decorative alese, chiar în balcoanele înguste de oraș — și acolo este loc pentru un fragment de natură.

Oricât de mult ar dori unii să filozofeze despre importanța plantelor comestibile într-o grădină romantică, un lucru e sigur — este plăcut să le culegeți personal! Desigur, fructele și legumele, salatele și plantele aromatice pot lipsi din orice grădină, deci și dintr-una romantică, dar în același timp vă lipsiți de o sărbătoare a simțurilor.

Plante comestibile atractive

ALLIUM SCHOENOPRASUM — ARPAGIC

Plantele aromatice culinare proaspete din grădină sunt o delicatesă. În același timp, ele îmbogățesc grădina romantică nu numai prin calitățile lor în ce privește gustul, ci și vizual. Cel mai bun exemplu este arpagicul, plantă înrudită cu ceapa, care are flori minunate.



Această plantă perenă poate atinge o înălțime de 30 cm. Foarte decorative, globurile de flori purpuriu-închis până la roz-închis apar pe tulpinile ierboase între lunile mai și august. Este bine, totuși, să vă decideți dacă doriți să folosiți arpagicul ca plantă decorativă sau culinară, fiindcă florile absorb energia plantei.

BETA — MANGOLD SAU SFECLĂ MANGOLD

Sfecla mangold este, de asemenea, un exemplu că plantele comestibile pot gâdila papilele gustative și încânta ochii în același timp. Frunzele sale

mari nu numai că au gust bun, dar sunt și extrem de decorative. Când este vorba despre mangold, trebuie să se facă deosebire între doi cultivari de bază, sfecla mangold și mangold-ul cu frunze sau sfecla foioasă. Frunzele ambelor varietăți se prepară în același mod ca și spanacul.



Planta are tulpini lungi, verticale și frunze zbârcite sau netede, verde-pal până la verde obișnuit. La sfecla foioasă, tulpinile sunt, de obicei, albe sau roșu-strălucitor, iar la sfecla mangold sunt galbene, atractive. Mangoldul crește de 30-50 cm înălțime.

CAPSICUM — ARDEI DULCI ȘI IUȚI

Diversele specii ale genului Capsicum sunt cultivate mai ales ca legume. Atât plantele, cât și fructele se numesc ardei, iar pentru a descrie diferențele dintre fructe, iuțeală, mărime, culoare, se folosesc alți termeni.

Astfel, pe lângă diverse varietăți de ardei decorativi sau dulci de gătit, Capsicum cuprinde și ardei iuți și ciuște. Gama speciilor și varietăților care se pot procura este enormă. Fructul, cu diverse forme și mărimi în funcție de

specie și varietate, îmbogățește grădina romantică cu nuanțe strălucitoare de portocaliu sau roșu.

LACTUCA SATIVA — LOLLO BIANCA ȘI LOLLO ROSSA

Puține plante comestibile întruchipează ideea de prospețime, sănătate și alimentație cu puține calorii ca lăptucile. Sentimentul este perfect, dacă le culegeți din grădina proprie. Lollo Bianca și Lollo Rossa sunt două reprezentante ale incredibilului sortiment de lăptuci și salate.

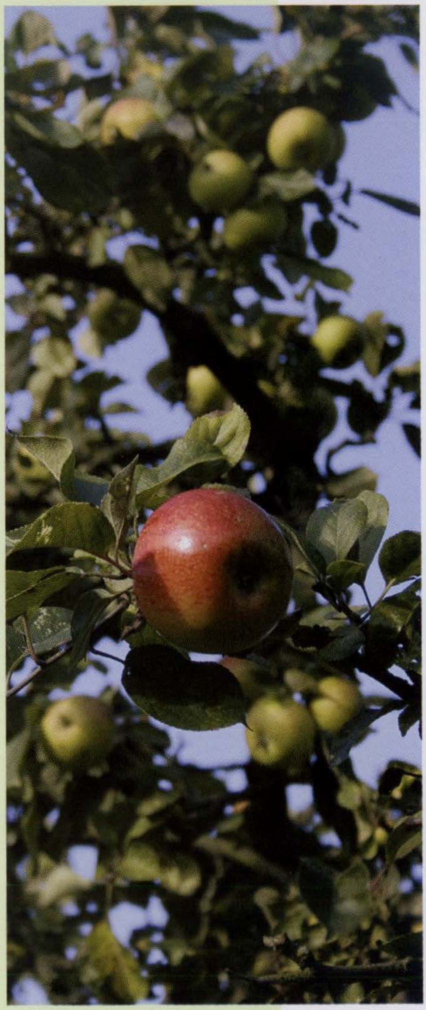
În primul rând, există o deosebire între lăptuci care se recoltează cu totul și frunzele de salată care se culeg sau se taie individual, din această ultimă grupă făcând parte și Lollo Bianca și Lollo Rossa. Lollo Rossa este foarte decora-



tivă. Cu frunzele sale ondulate, brun-roșcat până la purpuriu, ea se remarcă dintre alte varietăți în grădină și în farfurie și asigură o pată de culoare atractivă. Are gust de nucă și se combină cu oțet. Lollo Bianca este o varietate care are, de asemenea, frunze foarte atractive, ondulate, verzui-galbene.

MALUS — MĂR

Mărul este, desigur, unul dintre cei mai cunoscuți și răspândiți pomi. El are un rol central în istoria biblică a lui Adam și Eva, iar mărul gustos a simbolizat păcatul și cunoașterea, dar și dragostea și fertilitatea, din timpuri imemoriale. În proiectul unei grădini romantice, pomul asigură priveliști minunate aproape tot anul. Primăvara, apar florile albe până la roz-pal, deseori cu parfum plăcut, vara târziu și toamna, pomul are fructe nu mai puțin decorative, iar nuanțele frunzelor sale, toamna, furnizează pete de culoare atractive.



Oricât de pitoresc ar fi un măr mare, bătrân, noduros, nu oricine are loc pentru pomi care pot depăși 10 m înălțime. Dacă aceasta este situația, se recomandă varietăți mai mici care ajung numai la 1-3 m înălțime. Dat fiind marele sortiment de varietăți de meri care se pot procura în prezent, cereți sfatul unui expert și ghidați-vă după gustul personal.



OCIMUM BASILICUM — BUSUIOC

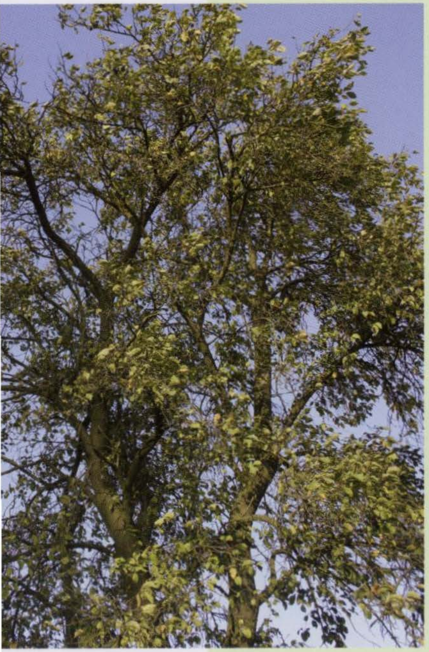
Când includeți plantele comestibile într-o grădină romantică, nu uitați plantele aromatice care cresc cel mai bine în vase. Busuiocul aromat trebuie categoric inclus, căci, odată cu răspândirea tot mai mare a bucătăriei italiene, el a devenit una dintre cele mai populare plante aromatice culinare. În plus, busuiocul, cunoscut și ca „regele plantelor aromatice" sau „balsamul regelui", are o lungă istorie ca plantă medicinală.

Frunzele de un verde intens, cu aromă tipică iute, picantă adaugă un miros unic în grădină. În funcție de varietate și de condițiile de creștere, busuiocul poate avea între 15 și 60 cm înălțime.



PRUNUS — CIREŞ

Cireşul creează o atmosferă romantică deosebită în grădină, primăvara când apar florile minunate albe până la roz. Pe bună dreptate, în Japonia are loc un mare festival folk, când cireşii sunt înfloriţi, fiindcă acolo florile trecătoare de cireş simbolizează puritatea şi frumuseţea, dar şi vremelnicia şi de aceea este unul dintre pomii cei mai răspândiţi din acea ţară.



Vara, florile atractive devin fructe delicioase roşii, uneori gălbui, sau chiar aproape negre. Se face o distincţie clară între cireş (Prunus avium) şi vişin (Prunus cerasus), cu denumiri care identifică proprietăţi gustative diferite.

PRUNUS — PRUN

Deliciosul gem de prune, plăcinta cu prune proaspete sau o prună savuroasă culeasă direct din pom — acestea sunt deliciile culinare pe care le aşteaptă deţinătorul unui prun vara târziu şi toamna, când florile frumoase, delicate se transformă în fructe decorative de culoare albăstruie-purpurie specifică. Pe lângă prunele albastre şi goldane, marea familie a speciilor comestibile de prun include prunele mirabelle şi

renglotele. Aveți de unde alege când cumpărați un prun. În afară de preferințele personale, un rol îl are și climatul predominant, și poziția din grădină. Este bine să cereți sfatul unui profesionist.



PYRUS — PĂR

Părul a fost cultivat de secole și este o varietate clasică de pomi fructiferi.

Ca și mărul, perii sunt decorativi și au fructe comestibile, având ca atracție vizuală florile delicate albe sau rozacee și fructele frumoase. Perele dulci au foarte puțin acid, ceea ce le face deosebit de ușor de digerat.

Ca și în cazul altor pomi fructiferi, este nevoie de puțină răbdare când plantați un pom tânăr, fiindcă pot trece câțiva ani până va face fructe. Există peri care depășesc 10 m înălțime, alții care



cresc de numai 1-2 m înălțime, iar alții potriviți pentru spaliere.

RIBES — COACĂZI

Coacăzii cresc, de obicei, ca tufe de 1-1,5 m înălțime, dar pot fi dirijați și pe sârme, fiind de asemenea foarte decorativi.

Florile verzui care apar în aprilie și mai se transformă în mici bace gustoase. În esență, există două tipuri: coacăz negru și coacăz roșu.

Coacăzele negre (Ribes nigrum) au gust acid, de tanin, aromat și se folosesc la fabricarea popularului lichior de coacăze negre. Această specie este prețuită și pentru conținutul extrem de ridicat de vitamina C. Coacăzele roșii (Ribes rubrum) au gust acid, sec și sunt foarte indicate pentru prepararea unor jeleuri gustoase. Există și coacăz alb, care este un cultivar al coacăzului roșu.

ROSMARINUS OFFICINALIS — ROZMARIN



Rozmarinul, originar din zona mediteraneeană, este un component important în bucătăria regiunii, iar frunzele sale ca niște ace albăstrui-verzi sunt o plăcere pentru gust și pentru văz. El este reprezentativ printre numeroasele plante aromatice mediteraneene care constituie de asemenea completări valoroase în grădina romantică. Pe lângă aspectul său atractiv vara, planta emană un miros aromat incomparabil, similar cu acela al unei păduri de pin.

Când este bine îngrijit, rozmarinul poate trăi mulți ani și, în funcție de condițiile de afară, poate atinge o înălțime maiestuoasă de până la 2 m. Frunzele de rozmarin și vârfurile tulpinilor pot fi culese după dorință întregul an. Această plantă aromatică cu tanin și amară se

folosește la condimentarea mâncărurilor de carne și pește, a grătarelor și a mâncărurilor de legume și cartofi.

SOLANUM LYCOPERSICUM — ROȘIE

Mărul paradisului sau al dragostei, acestea sunt numele poetice sub care este cunoscută uneori roșia populară la scară globală. Dacă doriți să cultivați roșii în grădină, aveți de ales în prezent dintr-un sortiment mare de varietăți cu formă, dimensiune, greutate și desigur, gust, diferite. Nici nu trebuie să plantați roșiile în straturi, ele cresc și înfloresc și în vase. Sortimentul de plante include roșii rotunde, roșii de biftec, roșii ca prunele și ca cireșele. Există, de asemenea, o diferență între roșiile standard și roșiile tufă care



cresc încet. Fructele aromate se dezvoltă vara din florile mici, galbene. De obicei, fructele coapte se ivesc dintre frunzele verzi în nuanțe de roșu-aprins, dar există și varietăți portocalii și galbene.

Indiferent de varietatea de roșii pe care o alegeți, toate au o întrebuințare neobișnuit de mare în gastronomie. Dacă sunt bine îngrijite, plantele vor avea fructe tot timpul verii și toamna. Îngrijirea corectă înseamnă nu numai udatul cu regularitate și aplicarea de fertilizatori, ci și îndepărtarea lăstarilor laterali.



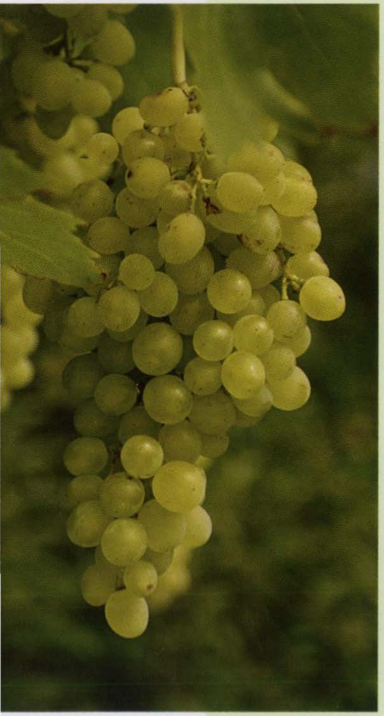
VACCINIUM — AFIN

La fel ca multe plante comestibile și în plus față de fructele sale gustoase, afinul are de oferit și calități decorative, cum sunt florile frumoase și minunatul frunziș de toamnă.

Planta, de obicei, sub formă de tufă poate varia între 20 și 200 cm, în funcție de specie și varietate. Speciile cele mai cunoscute sunt afinul canadian (Vaccinium myrtillus) cu

fructe sferice albăstrui-negre, afinul nordic tufă (Vaccinium corymbosum), cu fructe dulci, sferice, cu tentă roz, afinul roșu (Vaccinium vitis-idaea) cu fructe roșii sau merișorul american (Vaccinium macrocarpon).

VITIS — VIȚĂ-DE-VIE



Ce poate fi mai pitoresc și mai romantic decât un arbore, un gard sau un zid împodobit cu ghirlande de viță-de-vie? În condiții favorabile de climă și cu o îngrijire corectă, puteți fi norocoși și să recoltați toamna struguri din grădina proprie.

Vița-de-vie adevărată (Vitis vinifera) se folosește la producerea vinului. Ea este una dintre cele mai vechi plante cultivate și a fost cunoscută de egipteni, babilonieni și indieni încă din anul 3500 î.Cr. Vechii greci și romanii cultivau, de asemenea, vița-de-vie.

Înainte ca planta cățărătoare, care poate atinge înălțimi între 2 și 10 m, să-și scuture frunzele, ele se colorează într-un brun-roșcat decorativ. Strugurii, care apar în septembrie sau octombrie, sunt galbeni, verde-pal sau albăstrui-negri, în funcție de varietate.





Arbori și tufe



Putere și frumusețe

ÎNCÂNTĂTORI PRIN DIVERSITATE

Arborele este simbolul puterii și frumuseții, dar și al vechimii și trecerii timpului și de aceea este de nelipsit în orice grădină romantică. Chiar și arborii mici, ca liliacul, de exemplu, s-au întipărit în conștiința noastră ca simboluri ale sentimentelor pozitive, prin literatură, poeme și povești de dragoste.



Importanța simbolică pe care arborii și tufele au dobândit-o de-a lungul timpului și culturilor poate fi atribuită puternicei fascinații pe care o exercită.

Această fascinație, pentru care arborii prezintă interes, începe, desigur, cu mărimea lor impozantă. Atunci când ei parcă iau cu asalt cerul cu coroanele lor puternice, natura, fără îndoială, ne oferă una dintre cele mai grandioase priveliști.

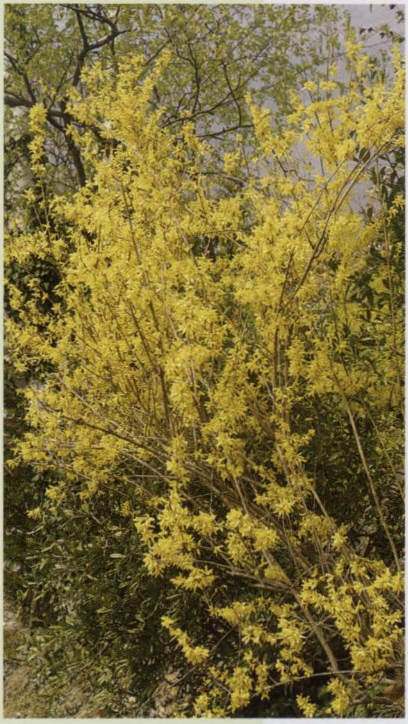




Dar chiar și arborii mici pot impresiona prin modul splendid în care cresc — să ne gândim la rododendronii bătrâni, luxurianți care se extind pe câțiva metri în înălțime și în lărgime.

La acestea se adaugă contrastul dintre trunchiurile puternice și ramuri, pe de-o parte, și frunzele, adesea, delicate, pe de altă parte. Frunzele, îndeosebi, fac cea mai mare impresie prin culorile lor care variază de la verde-deschis, primăvara devreme, la verde puternic închis, vara, și apoi la roșu aprins, toamna.

De asemenea, formele foarte variate ale frunzelor au o contribuție decisivă la fascinația exercitată de arbori. În sfârșit, nu trebuie să uităm de numeroasele flori incomparabil de frumoase și de arborii cu fructe — gândiți-vă doar la încântătoarele flori de magnolie și la merele pădurețe, sau la nucii și castanii sălbatici înfloriți.



Chiar dacă s-ar ignora frumusețea lor, arborii și tufele sunt esențiale într-o grădină romantică, fiindcă acolo pot avea roluri foarte importante.

Arborii, de exemplu, asigură umbră perfectă și nu numai în locurile de șezut sau de relaxare. Nenumărate plante găsesc condiții ideale în umbra lor, mai ales ferigile. Mărimea lor, de asemenea, face din ei un paravan perfect și estompează priveliștile mai puțin atractive, cum ar fi blocurile de apartamente învecinate. Arborii și tufele mici sunt ideale ca fundaluri. Când se plantează în jurul perimetrului, nu numai că împrejmuiesc grădina, dar o și protejează de privirile indiscrete. În plus, frunzișul lor dens creează fundalul perfect pentru tufe cu flori, de pildă, care astfel pot ieși clar în evidență.

În continuare, sunt date scurte descrieri ale arborilor și tufelor răspândite, potrivite mai ales pentru grădina romantică. Accentul se pune pe arbori mai scunzi. În secțiunea alfabetică, sunt prezentați, de asemenea, mai detaliat, cei mai importanți arbori mici și tufe, cum este rododendronul. Selecția este limitată, din motive de spațiu, dar, fără îndoială, există mulți alți arbori și tufe care merită atenție.

Arbori și tufe răspândite



ACER PALMATUM — ARȚAR, ARȚAR JAPONEZ

Genul arțarului cuprinde numeroase și variate specii care se deosebesc mai ales prin modul de creștere, prin forma și culoarea frunzelor. Pentru grădinile de casă, se recomandă specii și varietăți mai mici, ca, de pildă, arțarul japonez. Planta crește numai de 1-4 m înălțime și are frunze adânc crestate.

CERCIS SILIQUASTRUM — ARBORELE LUI IUDA

Numele popular se referă la istoria lui Iuda Iscarioteanul care s-a spânzurat de un astfel de arbore. Această plantă decorativă are frunze atractive, cu forma rotundă, ca o inimă sau ca un rinichi, și flori roșu-magenta până la roz, chiar și albe la unele varietăți. Arborele poate atinge o înălțime de 4-8 m.

DEUTZIA

O fabuloasă mare de flori — aceasta este cea mai potrivită descriere când Deutzia își deschide florile albe sau roz, vara

devreme, din mai până în iulie. În funcție de specie și varietate, această tufă decorativă de 50-300 cm, este la fel de ornamentală plantată în grup sau individual.

FORSYTHIA — FORSIȚIE

Decorativa forsiție este una dintre plantele clasice care înfloresc devreme. Florile sale minunate galben-închis apar între lunile martie și mai, chiar înaintea frunzelor și atrag privirea oriunde în grădină. În plus, planta este puternică și se îngrijește relativ ușor. În funcție de varietate, o tufă poate atinge 1-4 m înălțime.

HAMAMELIS

O caracteristică deosebită la această plantă este că înflorește toamna târziu și iarna. Florile ca niște păianjeni, deseori cu parfum, galbene, portocalii sau roșii și frunzele ca de alun, cu culori de toamnă extrem de strălucitoare, au făcut din Hamamelis o plantă decorativă foarte răspândită. Tufa





poate atinge înălțimi de 2-5 m, dar în mai mulți ani, fiindcă crește relativ încet.

HIBISCUS — HIBISCUS

„Bunga raya“ — „floarea mare“ este numele hibiscusului în Malaezia, unde este floarea națională. Această tufă înaltă de 1-3 m cu flori mari, strălucitoare, albe, roz, roșii-purpurii sau albastre-purpurii este o plantă decorativă. Este posibil să creați un decor mediteraneean și o atmosferă de sărbătoare într-o grădină, vara, dacă combinați hibiscusul cu alte plante de tip tropical.

HEDERA — IEDERĂ

Iedera este, desigur, una dintre plantele cățărătoare cele mai bine cunoscute, nu numai fiindcă oferă nenumărate posibilități de proiecte romantice în grădină. Ea este minunată pentru că adaugă verdeață pe ziduri prin dirijarea lăstarilor decorativi pe orizontală sau pur și simplu lăsând planta să se cațăre pe verticală. Iedera este atractivă și ca plantă care atârnă. Lăsați doar lăstarii să se târască afară din plantatoare sau coșuri suspendate. Frunzele frumoase formează și ele un fundal minunat pentru plantele cu flori. Există o



gamă incredibil de mare de specii și varietăți de iederă, diferențele principale fiind în privința mărimii și a vigorii, a formei frunzelor și a culorii.

HYDRANGEA — HORTENSIE

Dacă contemplați splendidele și schimbătoarele inflorescențe ale verii, cu siguranță că nu veți omite hortensia luxuriantă și plină de culoare. Caracteristica ei tipică este inflorescența mare care, în funcție de varietate, are formă de disc sau de glob. În mod corespunzător, plantele sunt denumite cu cap dantelat sau cu cap ghem. Această tufă decorativă, care crește de 1-3 m înălțime, va atrage privirea oriunde în grădină. Pergolele și fațadele pot fi și ele îmbrăcate în mod impresionant cu hortensii cățărătoare.

JASMINUM NUDIFLORUM — IASOMIE DE IARNĂ

Jasminum nudiflorum este apreciată mai ales pentru că înflorește devreme în mod garantat. În ciuda frigului și a zilelor



întunecoase, florile galben-lămâie ale plantei se dezvoltă încă din decembrie, de unde-i vine și numele. Această tufă largă, cu frunze căzătoare are lăstari verzi care atârnă sau se cațără și frunze penate, verde-închis. Florile galben-pal se deschid înaintea mugurilor de frunză și durează până în martie.

KOLKWITZIA

Primăvara târziu și vara devreme, această tufă cu frunze căzătoare și înălțime de până la 3 m, este încărcată de flori în formă de clopoțel, roz-pal până la roz-închis, adunate în umbele dense. Într-o tufă de bordură sau expusă singură, în garduri vii sau într-o grădină sălbatică, florile delicate creează o atmosferă aproape magică în grădină.

LABURNUM — SALCÂM GALBEN

Oricine a văzut ciorchinii bogați, galbeni strălucitori care atârnă de pe ramurile salcâmului galben primăvara și vara devreme și-a dat seama de valoarea ornamentală a acestui arbore. El atinge înălțimi de 4-5 m și este recomandat pentru grădină. O varietate verificată a acestei specii este „Vossii“, care se caracterizează prin ciorchinii de flori deosebit de lungi, puternici, galbeni-aurii.

LIGUSTRUM — LEMN-CÂINESC

Speciile genului Ligustrum sunt tufe sau arbori mereu verzi sau cu frunze căzătoare. Arborii impozanți care ating înălțimi de 3-5 m sunt mult folosiți ca garduri vii. Dacă doriți să fiți mai creativ, puteți tunde lemnul-câinesc în formă de stâlp sau piramidă, sau să-l dirijați în sus. Paniculele de flori alb-gălbui devin toamna fructe rotunde albăstrui-negre.

LONICERA — CAPRIFOI

Diversele specii de caprifoi sunt plante cățărătoare, cu frunze căzătoare sau mereu verzi, care pot atinge 2-10 m, în funcție de varietate și cu



suporturi corespunzătoare. Valoarea lor decorativă constă în florile roșii, galbene sau albe care apar din mai până în septembrie, dar și în fructele rotunde, roșii sau negre. Caprifoiul este excelent pentru acoperirea zidurilor și gardurilor cu vegetație și este potrivit pentru a asigura protecție contra vântului și a ecrana terase. Dacă cresc fără suport, unele varietăți creează un covor foarte ornamental pe pământ.



MAGNOLIA — MAGNOLIE

Toți ochii vor fi pe magnolie, mai ales când apar florile sale impresionante, iar variatele specii vor crea un simțământ deosebit de primăvară în grădină. O magnolie înflorită trebuie să fie visul oricărui deținător de grădină. Un exemplu de magnolie foarte ornamentală este Magnolia liliiflora, cunoscută și ca magnolia lalea sau crin. Această tufă rămuroasă, cu frunze căzătoare, are flori în formă de cupă, roșii-purpurii, între aprilie și iunie. Magnolia stellata, cunoscută și ca magnolie stea datorită formei florilor, înflorește din martie până în aprilie. Florile albe, uneori cu tentă roz, apar înaintea frunzelor și învăluie tufa într-o mantie splendidă, parfumată.

MALUS PURPUREA — MĂR PĂDUREŢ



Ca atâţia alţi arbori ornamentali, mărul pădureţ de 4-7 m îşi face intrarea triumfală în primăvară când se încarcă cu florile sale fabuloase roşii-purpurii. Un exemplu de varietate deosebit de atrăgătoare este Malus purpurea „Eleyi“, cu flori de culoarea vinului roşu care se transformă în fructe roşu-pal. Există şi varietăţi frumoase cu fructe galbene.

NOTHOFAGUS

Acest arbore este deosebit datorită frunzelor lui, unele fiind numai de mărimea unei monede mici. În ţinutul de baştină, munţii din Chile, arborele maiestuos poate atinge înălţimi de 30 m, dar în grădini creşte de aproximativ 4-6 m. În general, se prezintă ca o tufă cu aspect neobişnuit din cauza formei neconvenţionale. Datorită aspectului impresionant, este mai bine să fie folosit ca plantă mostră.



PINUS — PIN

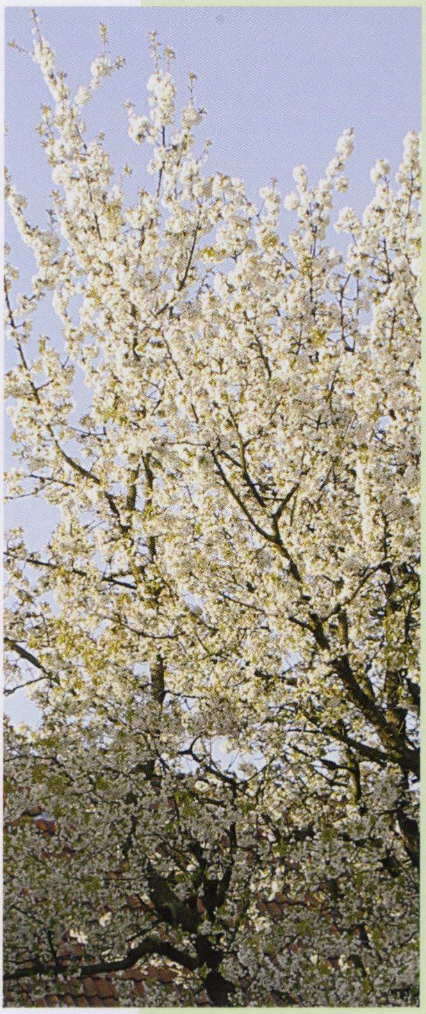
Pinul este unul dintre arborii cei mai puțin pretențioși și în același timp aparține uneia dintre cele mai frumoase familii de plante, cu forme foarte variate. Caracteristica lui cea mai izbitoare sunt acele ornamentale, de obicei lungi. Multe specii de pin cresc de peste 20 m. Pentru a realiza o grădină de efect, vă recomandăm în mod deosebit pinul de munte (Pinus mugo), a cărui înălțime maximă este de 5 m. Pinus parviflora, pinul alb japonez, ajunge cam la aceeași înălțime. Pinus strobus, pinul neted, are ace frumoase, moi, verzi-gri. El poate crește ca un arbore puternic de peste 30 m înălțime. Varietatea pitică atractivă „Radiata“ sau pinul Monterey crește de numai 1,5 m. Cu acele sale deosebit de lungi (10-20 cm), de culoare verde-gri până la albastru,

așezate în cerc, Pinus wallichiana, pinul albastru sau de Bhutan, este una dintre cele mai frumoase specii ale genului. Arborele impozant, care crește până la 35 m este potrivit numai pentru grădini mari.

PRUNUS CERASIFERA — CORCODUȘ

Corcodușul atinge 5-7 m. În mod normal, el are frunze verde-închis și flori albe. Totuși, în grădinile romantice, recomandăm folosirea varietății cu frunze roșii fiindcă este deosebit de pitorească. Un bun exemplu este „Nigra“, o varietate cu frunze purpuriu-închis până la roșu-negru. Florile sale, care apar între martie și mai sunt roșii-roz.





PRUNUS SERRULATA — CIREȘ ORNAMENTAL JAPONEZ

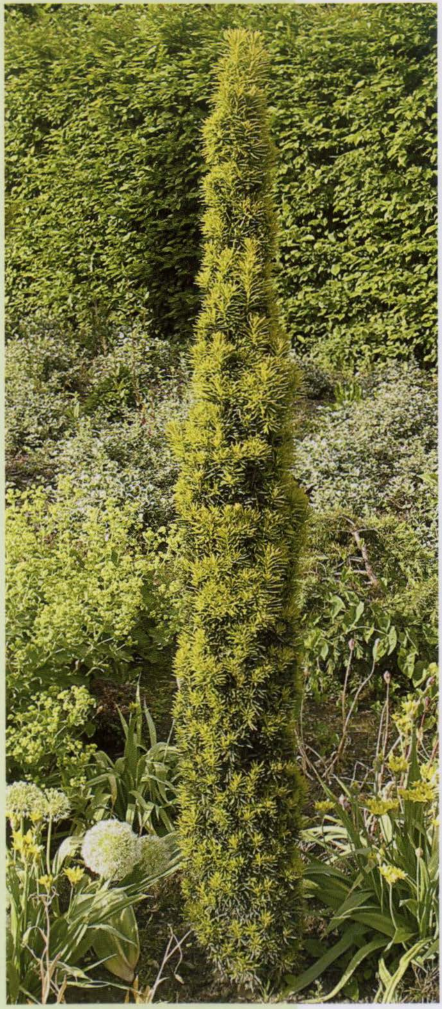
Florile extraordinare albe sau roz ale acestui arbore ornamental de 3-10 m apar în martie și aprilie și îl îmbracă într-un nor delicat și parfumat. El creează o atmosferă deosebită în grădină, reminiscență a livezii japoneze de cireși. O varietate foarte decorativă care merită să fie recomandată este „Kanzan", caracterizată prin flori roz-închis, dense și în culori foarte frumoase de toamnă.

ROBINIA HISPIDA — SALCÂM ROȘU

Salcâmii sunt răspândiți mai ales datorită frunzelor penate și racemelor foarte decorative din flori roz-pal care atrag privirea în mai și iunie. Toamna, ele se transformă în păstăi brune foarte atrăgătoare. Tufa crește drept în sus, cu ramuri risipite și atinge 1,5-3 m înălțime.

TAXUS BACCATA — TISĂ

Acest conifer mereu verde, cu ace, care poate crește ca arbore sau ca tufă, ajunge la vârste foarte mari. Taxus baccata, cunoscut și ca tisă europeană sau comună, este o specie foarte ornamentală. Valoarea decorativă a acestei plante otrăvitoare constă atât în acele dense verde-închis, moi, cât și în fructele roșii, ca bacele, care apar toamna. Tisa poate atinge înălțimi considerabile, de 5-8 m, după mulți ani, fiindcă crește extrem de încet.



PHILADELPHUS — IASOMIE FALSĂ

Planta are flori albe cu parfum fantastic care amintește de iasomie și care apar între mai și iulie. Cu florile sale somptuoase, planta care crește de 1-4 m, arată foarte atractiv alături de alte tufe ornamentale cu flori, cum este liliacul. De asemenea, se poate realiza o imagine romantică în grădină combinând-o cu trandafiri.

SPIRAEA — TAULĂ

Deși florile taulei sunt foarte mici, ele formează umbele, raceme sau panicule generoase, fiind o priveliște splendidă. În funcție de specii și varietăți, florile albe, roz sau roșii apar



între aprilie și iunie (varietățile care înfloresc devreme) sau între iunie și septembrie (hibrizi care înfloresc vara). Nenumăratele specii și hibrizi oferă o varietate de înălțimi, de la 30 la 250 cm.

VIBURNUM — CĂLIN

Călinul nu înflorește iarna, ci primăvara. La multe specii, florile, mai ales, albe sunt grupate în panicule rotunde. Toamna, plantele decorative care ajung la 50 cm-5 m sunt o frumoasă priveliște cu fructele lor roșii sau negre.



Ierburi și ferigi

FRUMUSEȚI FILIGRANATE

Ierburile și ferigile sunt grupe de plante care deseori sunt — pe nedrept — subestimate. Unei grădini romantice fără aceste frumuseți filigranate îi lipsește ceva. Ele creează oaze de verdeață cu atracție magică în zone în care pământul gol ar fi complet neinteresant.



Splendoarea lor nu este întotdeauna apreciată instantaneu, fiindcă ele nu impresionează imediat ca multe plante cu flori. Dar, în timp ce acestea din urmă atrag privirea de obicei timp de câteva săptămâni, ierburile decorative mereu verzi sunt atractive și iarna. Ele își datorează frumusețea sortimentului incredibil de variat al formelor frunzelor, de la o lamă subțire ca un cuțit, la frondele de ferigi de 30 cm cu sutele lor de crestături.



PRIMELE ZECE FERIGI ȘI IERBURI

- Pennisetum compressum
- Phormium „Burgundi"
- Cortaderia selloana
- Miscanthus sinensis „Malepartus"
- Fargesia murielae
- Phyllitis scolopendrium
- Adiantum pedatum
- Blechnum spicant
- Asplenium trichomanes
- Athyrium filix-femina

Ele nu se limitează la varietăți scunde. Unele pot depăși 3 m înălțime, mai ales atractiva iarbă de pampas. Frondele albe strălucitoare se înalță la câțiva metri din frunzișul dens. Ierburile înalte sunt fascinante în special în bătaia unei brize ușoare, când întreaga plantă parcă se află în mișcare, îndoindu-se într-o parte sau alta după vânt.

PLANTE UȘOR DE ÎNGRIJIT

Toate ferigile preferă în mod evident umbra și le place în întuneric și umezeală. Condițiile



sunt ideale pentru ele în umbra plantelor mari, în special arbori cu frunze late și mereu verzi, iar acolo sunt fără rival, fiindcă în afară de speciile de mușchi și câteva plante de stâncă, foarte puține plante pot crește în umbra unui arbore.

Ierburile, pe de altă parte, își găsesc loc în aproape orice colț al grădinii, deși preferă penumbra. Ele înviorează zonele plantate, cum sunt malurile iazurilor sau chiar rocăriile. Ele sunt extrem de diverse.

Alt avantaj al ierburilor și ferigilor este acela că nu sunt pretențioase. După ce s-au stabilizat, nu au nevoie de multă îngrijire. De asemenea, în general, ele cresc foarte încet și nu se răspândesc prea mult.





Plante de la A la Z



Selecţie de plante

VARIETATE MARE — SELECŢIE MICĂ

Descrierile plantelor din paginile care urmează furnizează informaţii despre plante frumoase deosebit de importante pentru grădina romantică, nu numai plante anuale şi perene, dar şi câteva plante de apă, ca nufărul, sau arbori mici, ca liliacul.



În capitolele precedente am prezentat plante comestibile şi arbori, ferigi şi ierburi, şi trandafiri care se recomandă pentru orice grădină romantică şi care în consecinţă nu mai apar în secţiunea alfabetică.

Alegerea plantelor descrise reflectă preferinţele editorilor. Într-un dicţionar mic se poate prezenta numai o selecţie — fără îndoială, există multe alte plante care ar fi meritat un loc aici.

CASETE INFORMATIVE

Pentru a face mai ușoară alegerea plantelor pentru grădină, am inclus o casetă informativă mică la fiecare descriere de plantă. Simbolul de sus arată dacă planta preferă un loc la soare, în penumbră sau la umbră.

În rândul al doilea este dată înălțimea până la care crește planta, care poate să difere mult în funcție de varietate. Dacă există mai multe specii, informația se referă la tipul cel mai comun. În text sunt indicate varietățile care cresc mai înalte sau mai scunde.

În sfârșit, este dată perioada de înflorire în luni, folosind cifre romane, alături de simbolul de floare. Dacă la descrierea plantei nu apare simbolul de floare, înseamnă că această informație este irelevantă.

100–125 cm

V–VI



Achillea

38–125 cm

V–IX

COADA-ȘORICELULUI

Valoarea decorativă a acestei plante răspândite constă în frunzele gri sau verzi mai ales penate, dar și în florile frumoase aranjate în inflorescențe plate sau cime în vârful tulpinilor. Există multe specii de coada-șoricelului, plante mici cu flori albe, plante perene viguroase galben-aurii, plante cu flori roșii, specii mereu verzi sau perene și plante care înfloresc primăvara, vara sau întregul an.



Coada-șoricelului comună (Achillea millefolium) a fost cunoscută mult timp ca plantă medicinală care previne inflamațiile și crampele, are un efect antiseptic și favorizează coagularea. Legenda spune că a fost folosită ca plantă medicinală și de eroul Ahile în timpul războiului troian, dând plantei numele său botanic de Achillea.

Varietatea pe care o alegeți depinde de gustul personal și de modul în care intenționați să o folosiți în grădină. Dacă ați realizat un iaz, Achillea ptarmica va arăta foarte pitoresc pe malurile lui. Alte specii ca Achillea filipendulina, Achillea millefolium sau Achillea tomentosa sunt potrivite pentru grădini sau borduri cu flori sălbatice. Multe sunt cunoscute ca flori de tăiat sau de uscat.



Această plantă relativ rezistentă preferă un loc însorit în pământ cu drenaj bun, fiindcă nu-i place să stea „cu picioarele în apă". Tăierea cu regularitate a florilor ofilite poate prelungi perioada de înflorire. Când vă ocupați de plantă, trebuie să aveți grijă, fiindcă atingerea frunzelor sau seva pot cauza uneori reacții alergice ale pielii.

Aconitum

50–250 cm

VII–X

OMAG

Florile de omag au formă de glugă. În emisfera nordică se găsesc în jur de 80 de specii de omag. Speciile sălbatice care sunt toate protejate, se întâlnesc în regiunile muntoase ale Europei, unde cresc în păduri montane, pe lângă poteci, pe malurile pâraielor și în pajiști umede. Omagul este o completare frumoasă într-o grădină romantică.

O POVESTE CU OTRAVĂ

Conform legendelor grecești, omagul a crescut din veninul câinelui cu trei capete al iadului, Cerber, pe care Hercules s-a dus să-l aducă din infern. Această poveste neplăcută privind existența unei plante de altfel atractive, își are originea în faptul că omagul este una dintre cele mai otrăvitoare plante din Europa. Chiar și în vremuri străvechi, în multe culturi se folosea otrava pe vârful săgeților la vânătoarea de animale.

Această plantă ornamentală este potrivită ca punct focal în zonele plantate, preferând un loc în penumbră, în pământ răcoros, umed, bogat în nutrienți. Omagul suportă soarele puternic, înflorind între iunie și august și uneori în septembrie. Specii decorative sunt:

- ACONITUM NAPELLUS. Cunoscut ca omagul comun, el are flori albastru-închis până la albastru-violet și crește de 50-100 cm înălțime.
- ACONITUM LAMARCKII. Omagul din Pirinei sau galben are flori galbene în raceme mari sau panicule și atinge 100-120 cm.
- ACONITUM VULPARIA. Acest omag cu flori galbene atinge înălțimi de 50-150 cm.



Allium

CEAPĂ SAU CEAPĂ ORNAMENTALĂ



Cele 280 de specii ale genului Allium sunt răspândite în lumea întreagă. Ele se întâlnesc peste tot, de la câmpie la munte și diferă mult ca aspect. Există specii mici de numai 10 cm înălțime, dar și exemplare impozante care pot atinge 150 cm, cum este Allium giganteum, originară din Himalaya. Culoarea florilor variază și ea — galben, albastru, roz, violet sau alb.

Cea mai cunoscută specie este Allium schoenoprasum sau prazul, folosit mai ales la gătit.

Usturoiul auriu cu flori galbene (Allium moly), originar din estul Spaniei și sudul Franței, este un membru extrem de decorativ al familiei. Usturoiul auriu crește de 20-45 cm înălțime. Frunzele galben-verzui, care amintesc de frunzele de lalea, ies din bulbi rotunzi. Pedunculii au 15-35 cm înălțime. Umbelele apar între mai și iunie, fiind alcătuite din multe flori în formă de stea, galbene, strălucitoare. Cepele cresc în orice fel de loc, în soare sau penumbră. Totuși, usturoiul auriu preferă locuri ușor umbrite, deoarece vârfurile frunzelor se ard ușor în plin soare. De aceea, specia este foarte indicată pentru plantare sub arbori, unde se va adapta foarte bine. O altă specie extrem de decorativă este Allium cristophii sau Steaua Persiei.

12–175 cm

IV–IX



SFATUL GRĂDINARULUI

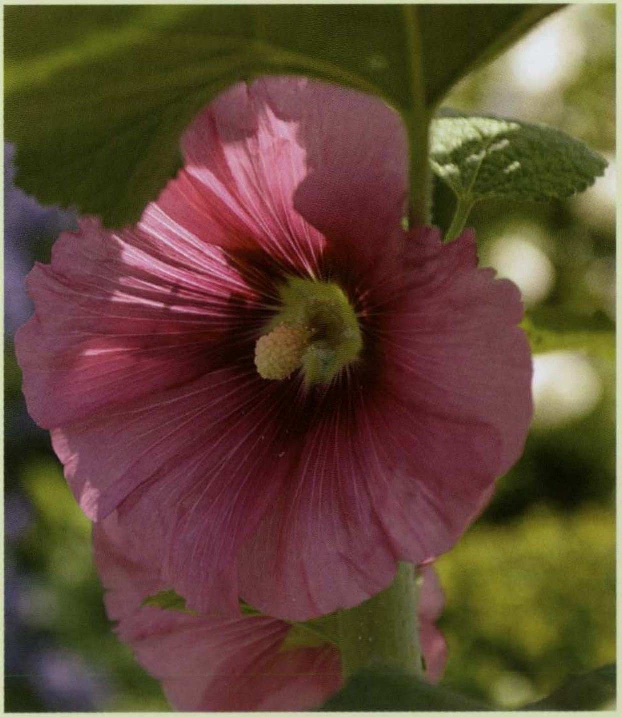
Cepele ornamentale se combină foarte bine cu alte plante. Bucurați-vă de flori toată vara, plantând simultan varietăți cu înflorire timpurie, medie sau târzie.

Althaea

30–180 cm

VII–IX

NALBĂ DE GRĂDINĂ



Splendida nalbă de grădină este o plantă cultivată din vechime care a ajuns la noi din est și s-a adaptat în majoritatea grădinilor de la țară cu mult timp în urmă. Individuale sau în grupuri mici, nalbele luminează fundalul unui tufăriș sau zidurile și gardurile.



Cu o înălțime maiestuoasă de peste 2 m, planta este extrem de decorativă, iar florile mari sunt un ornament strălucitor în grădină. Există varietăți semiduble sau duble, cu flori în nuanțe de alb, galben, roz, roșu, purpuriu, violet și roșu-negru, dar și varietăți cu petale pătate, ca o flacără sau dungate. Nalbele atrag albinele și alte insecte. Plantele preferă un loc însorit, adăpostit de vânt și pământ cu drenaj bun, bogat în nutrienți. Pe vreme caldă, secetoasă au nevoie de multă apă. Nalbele au nevoie de țăruși, dacă locul nu este adăpostit. Tăierea tulpinilor când florile s-au ofilit va asigura plantelor o viață mai lungă.

Datorită înălțimii, nalbele arată foarte atractiv și ca flori tăiate în vaze înalte.

Anemone

10–150 cm

III–X

ANEMONĂ, FLOAREA VÂNTULUI

Numele de anemonă vine de la *„nemos“*, cuvântul grecesc pentru vânt și într-adevăr florile delicate se mișcă la cea mai slabă adiere de vânt. Aceste flori cu aspect mai degrabă plăpând au fost întotdeauna simbolul inocenței, încrederii, vremelniciei și vulnerabilității. Dar, aparențele sunt înșelă-



toare, fiindcă de fapt anemonele nu sunt plante pretențioase și nu necesită multă îngrijire.



Anemonele preferă în grădină un loc însorit sau în penumbră. Ele arată deosebit de atractiv plantate în grupuri mici. În funcție de specie și varietate, florile pot fi albe, roz, roșii, albastre sau violete și apar primăvara, vara sau toamna. Plantând diferite specii, veți asigura o expunere încântătoare în cea mai mare parte a anului.

O specie foarte atractivă este Anemone blanda, de exemplu, care înflorește între martie și mai. Anemone coronaria, anemona mac, de grădină sau cu coroană, înflorește și ea primăvara. Anemone japonica, pe de altă parte, cunoscută ca anemona japoneză sau de toamnă, are flori toamna.

ROMANTISM, DRAGOSTE ȘI GELOZIE

Anemona a inspirat povești romantice în mitologia greacă. Conform legendei, Anemona era una dintre nimfele zeiței Flora. Când soțul său, zeul vântului Zefir, se îndrăgosti de Anemona, soția sa geloasă a transformat-o pe Anemona într-o floare, care de atunci încoace poartă numele de anemonă.

Antirrhinum majus

20--90 cm

VI–X

GURA-LEULUI

Dacă strângeți cu grijă o floare de gura leului între degetul mare și arătător, ea se va deschide ca o gură mică, de unde și numele plantei. Gura-leului se găsește în multe nuanțe și asigură pete de culoare vesele oriunde în grădina romantică. Folosiți-vă imaginația — combinați gura-leului cu plante cu flori complet albe sau cu plante care au flori în nuanțe asemănătoare.

În funcție de varietate, gura leului poate atinge 20-90 cm. Unele plante sunt stufoase și cresc în sus; altele formează covoare sau sunt târâtoare. Frunzele sunt alungite, verde-închis. Florile albe, roșii, galbene, roz, portocalii sau bicolore apar în ciorchini verticali între iunie și octombrie.

Gura-leului înflorește în locuri însorite, dar și în penumbră. Speciile și varietățile mai înalte au nevoie de țăruși. Dacă gura-leului este tunsă cu regularitate, ea va continua să înflorească până toamna.

Gura-leului impresionează plăcut în straturi când este plantată în grupuri mici sau mari. Varietățile înalte pot crea frumoase fundaluri, în timp ce plantele mai mici sunt potrivite pentru acoperirea pământului, ca margini de borduri sau în vase și hârdaie. Gura-leului este și o foarte bună floare de tăiat.



Aquilegia

10–90 cm

IV–VIII

CĂLDĂRUŞĂ

Numele botanic de „aquilegia" derivă din cuvântul latin *„aquila"* (vultur), care poate fi pus numai pe seama pintenului curbat care arată ca un cioc sau o gheară de vultur.

La începutul perioadei medievale, florile și semințele de căldărușă erau folosite pentru a trata ulcerul, urticaria și cancerul, iar în timpul Renașterii planta era considerată un afrodisiac.



Căldărușa formează pâlcuri, are tulpini lungi și frunze cutate sau tăiate verzi-albăstrui. Florile caracteristice, cu culori variind de la alb la albastru și violet până la nuanțe de purpuriu și roșu, apar între aprilie și august în funcție de varietate. Căldărușa crește între 10 și 90 cm.



Această plantă relativ nepretențioasă se dezvoltă bine într-un loc însorit sau în penumbră, în pământ bun, fărâmițat. Este foarte bună și ca floare de tăiat.

Aster

15–150 cm

IX–X

OCHIUL-BOULUI

Numeroasele specii ale genului Aster se întâlnesc în lumea întreagă. Numele botanic derivă de la cuvântul latin *„astrum“* care înseamnă „stea”, o referire la aranjamentul radial al petalelor. Florile pot apărea individual, sub formă de cime compacte, atârnate și dense, sau paniculi, iar discul lor central, de obicei galben, este o reminiscență de la margarete.

Din sortimentul mare de ochiul-boului, varietățile de toamnă sunt de interes deosebit, fiindcă ele înfloresc în septembrie și octombrie, adăugând astfel pete de culoare toamna, când multe flori de vară s-au ofilit deja. Alegeți dintre ochiul-boului de Noua Anglie (Aster novae-angliae), ochiul-boului de New York (Aster novi-belgii) sau ochiul-boului tufă (Aster dumosus).

Ochiul-boului se dezvoltă bine mai ales într-un loc însorit sau cu penumbră. Aceste plante diverse corespund multor cerințe de proiectare în grădini; în straturi sau într-o pajiște sălbatică, florile atractive, care în funcție de varietate pot fi albe, albastre, purpurii sau roz, vor reprezenta

pretutindeni un adaos decorativ. Ochiul-boului are înălțimea de 15-150 cm în funcție de varietate.



Astilbe

ASTILBĂ





Florile impresionante, ca niște pene ale astilbelor decorative atrag privirea în orice loc. Chiar și toamna sau iarna, când florile roșii, roz, purpurii sau albe s-au uscat și au devenit brune, această plantă încă este extrem de ornamentală.

Deseori se folosesc hibrizi în grădini împreună cu diverse specii, ca Astilbe chinensis, hibrizii de Astilbe arendsii fiind cei mai populari pentru tulpinile deosebit de lungi ale florilor. „Bride's Veil“ albă, „Bressingham Beauty“ roz sau „Fanal“ roșu-rodie sunt doar trei exemple din minunata varietate de culori.



Astilbele se caracterizează prin creșterea luxuriantă și frunzele penate delicate. În funcție de specie și varietate, ele au înălțimi de 20-90 cm. Florile atractive apar între iulie și septembrie.

Astilbele preferă diferite cantități de lumină în funcție de locul pe care-l ocupă în grădină. În pământ umed sau mlăștinos, de exemplu pe marginea iazurilor, ele suportă soarele puternic, în timp ce în pământ mai uscat cresc mai bine în penumbră.

Aubrieta

5–15 cm

IV–VI

AUBREȚIE

În secolul al XVII-lea, în timpul unei călătorii de descoperiri cu un botanist, pictorul francez de plante și animale Claude Aubriet a pictat aubreția și i-a lăsat numele său. Planta a provenit mai întâi din regiunile muntoase din Europa de sud și de est și din Orientul Apropiat.

Aubreția formează perne compacte de 5-15 cm înălțime din frunze mici, în formă de hârleț, gri-păroase. O caracteristică deosebit de atractivă a plantei este abundența florilor, care formează un covor de culoare între aprilie și iunie, de obicei albastru și purpuriu, dar uneori roșu sau roz, în funcție de varietate.

Aubreția preferă un loc cald în plin soare și un pământ bine drenat, bogat, calcaros. Ea arată minunat cățărată pe ziduri, fiind și o bună plantă pentru acoperirea pământului. În plantatoare, formează covoare impresionante din flori. Se găsesc în prezent diverse varietăți și hibrizi decorativi de culoare albastră, violet, roz și roșie.



Begonia

15–50 cm

V–X

BEGONIE

Folosite mai întâi ca plante de casă, begoniile sunt de fapt bune la orice. Prin crearea de hibrizi, a rezultat un sortiment mare de varietăți care atârnă sau drepte, cu flori duble sau singulare, în toate culorile imaginabile, în afară de albastru sau violet, fiindcă begoniile care provin din America de Sud pot fi ușor polenizate încrucișat. Begoniile sunt renumite pentru perioadele de înflorire foarte lungi, care se întind din mai până în octombrie. Florile, dintre care unele amintesc de trandafiri sau anemone, pot fi de până la 10 cm lărgime, iar petalele pot fi foarte ondulate sau cu franjuri.





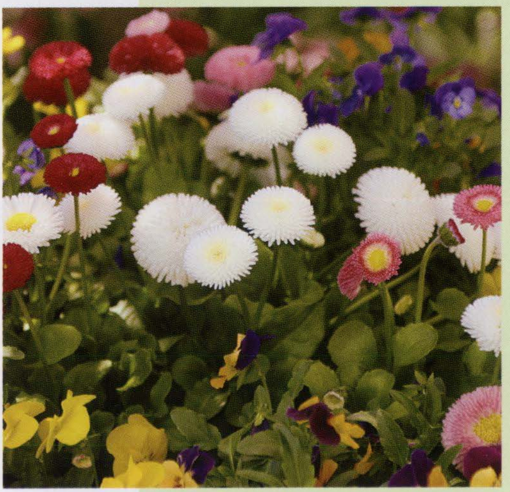
Deoarece begoniile nu sunt rezistente, ele se plantează afară după ultimele geruri. Pentru a prelungi perioada de înflorire, tuberculii trebuie plantați în ghivece în aprilie și ținuți înăuntru până în mai. Transplantarea afară se poate face de îndată ce a trecut pericolul de ger.

Begoniile preferă penumbra și sunt potrivite în locuri cu soare dimineața sau după-amiaza. Ele au nevoie, de asemenea, de multă apă. Pământul trebuie menținut puțin umed și fertilizat ocazional. Varietățile cu flori mari au nevoie de suporturi din țăruși, iar florile ofilite trebuie înlăturate cu regularitate.

Bellis

PĂRĂLUȚĂ

Părăluța crește în toată Europa. Numele botanic derivă din latină, *„bellis“* însemnând, aproximativ, „frumos“. Oricine cunoaște părăluța sălbatică, pe care grădinarii deseori o consideră buruiană, mai ales în gazon. Cultivarii mai noi, care au prea puțin în comun cu părăluța sălbatică în ce privește aspectul, sunt mai interesanți. Ei au flori mai mari, care pot fi duble, albe, roz sau roșii și care împodobesc grădinile din martie până în septembrie, în funcție de varietate. Aceste plante viguroase cresc de 5-20 cm înălțime.



Florile frumoase sunt recomandate pentru straturi și vase, preferând un loc însorit sau penumbră.



Pământul trebuie să fie umed, bogat și bine drenat. Părăluțele vor avea flori mai mult timp, dacă se taie cu regularitate cele ofilite. Varietăți atractive sunt „Habanera“, „Pomponette“, „Roggli“ și „Tasso“.

5–20 cm

III–IX

Bergenia

20–60 cm

III–V

CRĂCIUNIȚĂ

Crăciunițele mereu verzi, cu frunzele lor mari, rotunde, ca de piele și late, sunt o completare notabilă în orice grădină de-a lungul anului. Ele sunt relativ ușor de îngrijit și nu au pretenții în privința solului.

Plantele viguroase au rădăcini puternice, târâtoare. Primăvara, între martie și mai, ciorchinii bogați, lați în vârf, compuși din multe flori în formă de clopoțel, cresc în sus din tulpinile cărnoase. În funcție de specie și varietate, florile sunt roșii, roz sau albe. Unele varietăți înfloresc mai târziu. În general, crăciunițele cresc de 20-60 cm înălțime. Ele preferă un loc însorit sau în peumbră. Ele înfloresc în pământ bogat, umed, bine drenat, dar suportă și condiții mai neospitaliere, care pot face ca frunzele plantei să aibă o culoare mai puternică iarna.

O specie foarte atractivă este Bergenia purpurascens. Suprafața frunzelor este verde-închis, dar dedesubt ele sunt roșii-purpurii. Iarna, întreaga frunză devine roșie. Florile sunt, de asemenea, roșii-purpurii.



Buddleja



BUDDLEJA

Buddleja este cunoscută și ca tufa fluturilor, fiindcă florile ei bogate în nectar atrag mulți fluturi în timpul verii. Aceasta poate fi o minunată priveliște în grădină. Genul cuprinde în jur de 100 de specii de tufe sau arbori mici, dintre care unele mereu verzi cresc în Asia, Africa și în America de Sud și de Nord.

Buddleja este populară în special datorită inflorescențelor cu pedunculi lungi, formate din flori mici, tubulare, de obicei cu parfum. În funcție de specie și varietate, florile apar între iunie și

octombrie în culori variind de la roz și liliachiu la portocaliu și galben.

Buddleja iubește soarele și preferă sol bine drenat. Plantele cresc de 200-500 cm înălțime, de aceea este important să aibă mult spațiu. Această tufă este o bună completare în bordurile mixte sau din tufe.

Specii atractive sunt Buddleja alternifolia, cu frunze verde-închis până la verde-argintiu și flori liliachiu-pal, sau Buddleja davidii, cu frunze verzi până la verzi-gri și flori cu parfum, liliachii până la purpurii.

2–5 m

VI–X



Butomus umbellatus

50–100 cm

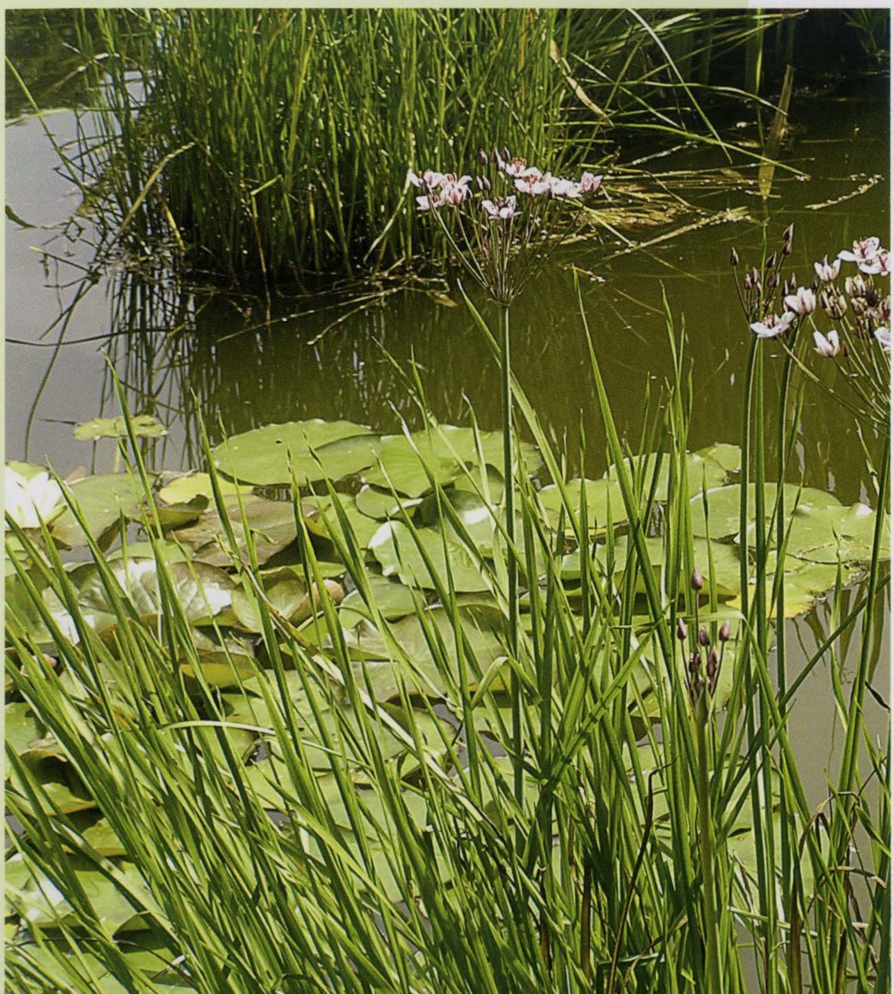
VI–VIII

BUTOMUS UMBELLATUS

Butomus umbellatus, comună în toate regiunile temperate din Europa și Asia, este cunoscută și ca papură cu flori. Ea se caracterizează prin inflorescențele foarte decorative și este într-adevăr una dintre cele mai frumoase plante de mlaștină.

Această plantă perenă are frunze verde-închis care cresc de la bază, alungite, în trei muchii, peste care sunt suspendate inflorescențe cu pedunculi lungi între iunie și august. Florile deosebit de ornamentale sunt, de obicei, roz cu nervuri roșu-închis, ca la varietatea roz-închis „Rose Red“ care înflorește prolific. Mai există și o varietate albă numită „Snow White“. Butomus umbellatus crește de 50-100 cm înălțime.

Plantele preferă un loc însorit sau în penumbră și creează minunate pete de culoare pe marginile unui iaz dintr-o grădină romantică, deoarece cresc foarte bine în pământ mâlos, umed, bogat și vor înflori chiar și în apă de 20-50 cm.



Buxus

30–500 cm

III–V

CIMIŞIR

Cimișirul mereu verde are mai multe calități. Folosit ca gard viu, el structurează și creează spații, delimitează zone mici de odihnă sau încadrează exemplarele singulare, fântâni sau sculpturi. Buxus este pitoresc și prin sine însuși, dacă este dirijat și tuns cu grijă.



Imaginația dumneavoastră poate fi fără limite când îl folosiți în grădinăritul ornamental și în mod garantat veți obține un punct focal dacă tundeți planta în formă de minge, spirală, piramidă, con, inimă sau animal. Puteți crea o atmosferă romantică și prin împrejmuirea cu Buxus a straturilor pline de flori. Ramurile lui dense, cu frunze lucioase, verde-închis, uneori cu desene, asigură o completare atractivă tot timpul anului pentru diverse plante cu flori ornamentale.

În funcție de specie și varietate, cimișirul poate avea înălțimi de 30-500 cm. El are frunze mici, ovate, care emană un miros puternic pe vreme caldă. Florile modeste, galbene până la galben-verzui, apar între martie și mai. Fiecare parte a cimișirului, dar în special frunzele, este otrăvitoare. Planta este relativ nepretențioasă și necesită puțină îngrijire. Se simte bine la soare sau în penumbră și suportă chiar umbra deasă. În plin soare, aveți totuși grijă ca planta să nu se usuce prea tare. Ea poate fi tunsă tot timpul anului pentru a-i menține forma.



Calendula

20–70 cm

VI–X

GĂLBENEA DE GHIVECI

Gălbeneaua de ghiveci (Calendula officinalis) nu este numai una dintre cele mai vechi plante ornamentale; încă din timpul Evului Mediu ea a fost valoroasă ca plantă medicinală cu proprietăți antibacteriene și folosită la tratarea rănilor și inflamațiilor. Astăzi, Calendula mai este folosită ca ingredient în multe creme și unguente pentru piele.

Gălbeneaua este cunoscută nu numai pentru proprietățile sale medicinale. Florile se folosesc la gătit, în salate, deserturi sau băuturi, de exemplu. În trecut, florile galben-închis portocalii s-au folosit ca înlocuitor al șofranului, sau amestecate cu el ca să dureze mai mult.

Gălbeneaua de ghiveci anuală crește în sus, deseori ca o tufă și are frunze în formă de lance, aromatice. Florile galben-deschis până la portocaliu-închis, ca de margaretă, apar pe tulpini lungi între iunie și octombrie. Gălbenelele au 20-70 cm înălțime și preferă un loc cald, însorit. Plantele în grupuri mici sau mari sunt o completare decorativă în

grădina romantică, florile strălucitoare formând splendide pete de culoare. Gălbenelele sunt, de asemenea, foarte bune flori de tăiat și de uscat.



Calla palustris

CALĂ

15–30 cm

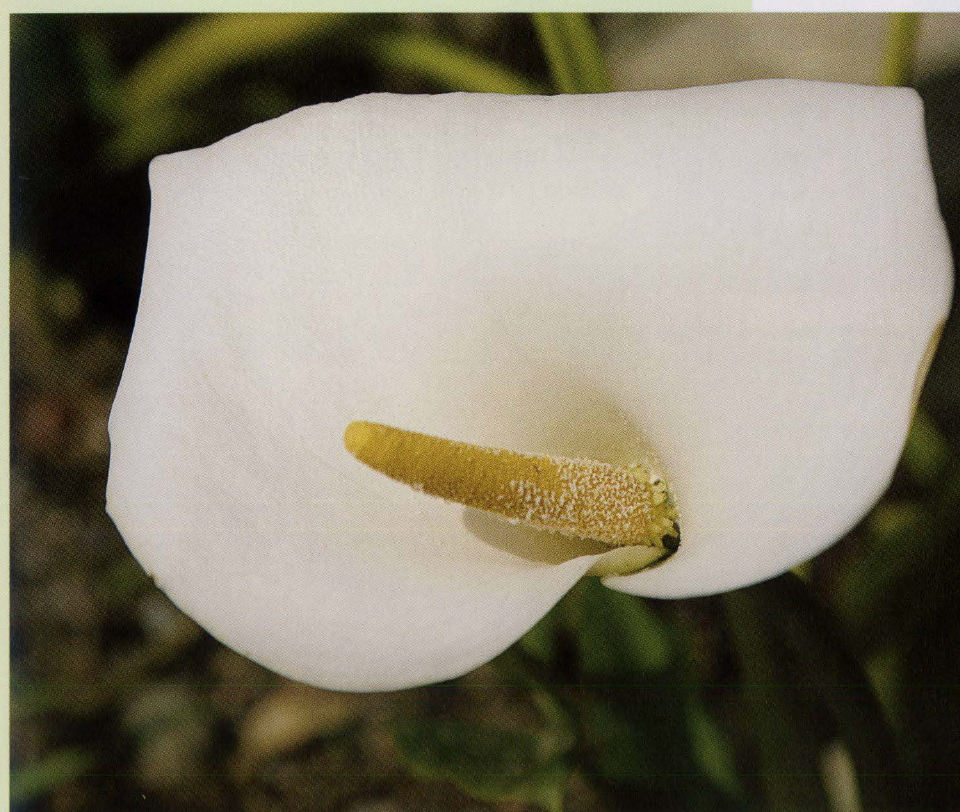
V–VIII

Cala este membră a familiei Arum și se caracterizează prin forma unică a florilor. Spadicele verzui-gălbui este înconjurat de o bractee albă, având forma frunzei plantei. Perioada de înflorire este din mai până în august. Frunzele lucioase, de un verde strălucitor până la verde-închis au la bază o tăietură în formă de inimă. Mai târziu, florile se transformă în fructe roșii, rotunjite.

Calla palustris crește în mlaștini și pe maluri de-a lungul apelor stătătoare sau curgătoare din nordul, centrul și estul Europei, dar și în nordul Asiei și în America de Nord. Este ideală plantarea ei pe marginile unui iaz de grădină, unde poate fi folosită cu efect minunat în combinație cu alte plante de mlaștină, cum sunt calcea-calului sau papura. Ea crește de 15-30 cm înălțime.

Cala nu este prea pretențioasă în ce privește lumina și crește bine în locuri însorite sau cu umbră, dar rădăcinile nu trebuie lăsate să se usuce. O apă adâncă de 5-10 cm este

perfectă pentru creșterea ei optimă. Când manevrați planta, trebuie multă atenție, fiindcă toate părțile ei sunt extrem de otrăvitoare și pot provoca iritarea pielii.



Campanula

10–60 cm

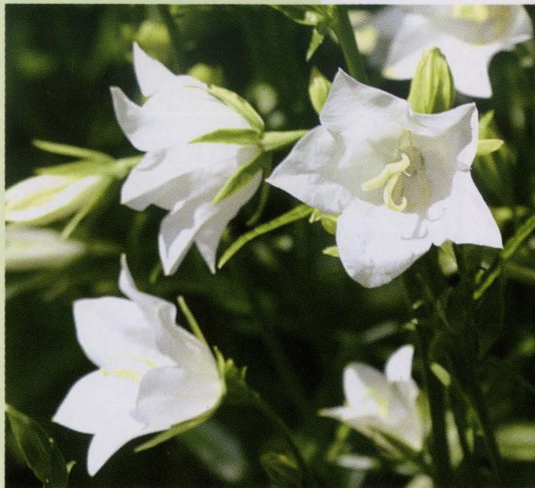
V–VIII

CLOPOŢEL

Forma caracteristică a clopoţelului i-a inspirat pe poeţi şi naratori de-a lungul anilor, mai ales varietatea albastră care



simbolizează romantismul. Florile delicate de Campanula, care arată ca niște mici clopoței, sunt încântătoare atât la plantele perene scunde, care formează covorașe, cât și la cele înalte cu flori mari.



Varietățile scunde au, în general, 10-15 cm înălțime, uneori până la 30 cm. Plantele perene formează mai ales covorașe sau tufe. Clopoțelul târâtor (C. poscharskyana) formează lăstari lungi și de aceea este potrivit pentru crăpăturile din ziduri, de pildă.

Speciile înalte de clopoțel variază ca înălțime și dimensiune a florilor. Unele cresc în pâlcuri; inflorescențele clopoțelului gigantic iau formă de umbele care atârnă, în timp ce altele sunt ca niște spice subțiri din flori. Clopoțelul are flori albe, albastre sau violete.



În funcție de specie, clopoțeii înfloresc între mai și august. Planta preferă pământ cald, însorit, umed, dar bine drenat.

Centranthus ruber

40–100 cm

VI–IX

ODOLEAN ROŞU

Planta crește în regiunea Mediteranei, în vestul și sudul Europei, unde poate fi găsită în locuri uscate și de-a lungul marginilor de drum însorite. Florile ei abundente, care durează mult, dau grădinii o atmosferă romantică, mediteraneană.

Această plantă perenă, stufoasă, cu multe ramuri are frunze puțin cărnoase, în formă de lance până la ovate, albastre-verzi. Florile, mai ales roz-închis, umbelifere, la care stilul este de două ori mai lung decât ovarul, apar în iunie și iulie. După ce primele flori s-au ofilit, este bine să tăiați tulpinile pentru a prelungi înflorirea până în august și septembrie. Odoleanul roșu poate avea înălțimi de 40-100 cm.

Centranthus ruber preferă un loc însorit și pământ calcaros, bine drenat. Această plantă puțin pretențioasă este perfectă pentru a înfrumuseța zidurile vechi sau malurile cu pietre. Florile cu parfum atrag albinele și alte insecte. Specii atractive sunt „Coccineus“ stacojie și „Albiflorus“ albă.



Chaenomeles

1,2–3 m

III–IV

GUTUI JAPONEZ

Gutuiul japonez este o delectare tot timpul anului: primăvara, are flori frumoase, fructele se coc vara și pot fi recoltate toamna. Fructele care iarna rămân pe tufă, sunt o hrană apreciată de păsări, iar noi ne putem dori delicioasele conserve și jeleuri de gutui.

Plantele provin din Asia și sunt membre ale familiei trandafirului, ceea ce se vede mai bine în timpul înfloririi, fiindcă florile mici roșii, albe sau roz, în funcție de varietate, amintesc de trandafirii sălbatici. Cel mai probabil veți întâlni unul dintre numeroșii hibrizi, ca gutuiul japonez cu flori (C. japonica) sau gutuiul chinezesc cu flori (C. speciosa). C. japonica crește până la 2 m înălțime, sub formă de tufă. C. speciosa este mai înalt și mai larg (până la 3 m).

Florile de gutui, cu diametrul de 2-3 cm, nu sunt prea mari, dar impresionează prin aranjamentul în mici grupuri de două până la patru flori individuale. Florile apar în

același timp cu frunzele lucioase, verzi, ovale și ușor ascuțite.

Numele botanic derivă de la forma fructului. El este compus din cuvântul grecesc „*chainein*“ pentru „deschis“ sau „despicat“ și „*melon*“ pentru „măr“, adică măr despicat. Fructul extrem de aromat este comestibil când e copt și conține multă vitamină C.



Chrysanthemum

CRIZANTEMĂ



Numele botanic al crizantemei derivă de la cuvintele grecești *„chrysos“* și *„anthemon“* care înseamnă „auriu“, respectiv „floare“, adică „floare aurie“.

În prezent, există un sortiment incredibil de mare de specii și varietăți de crizanteme pentru a înfrumuseța straturile și bordurile de flori, diferențele principale fiind date de formele și culorile florilor. Culorile variază de la alb și galben la roz și purpuriu sau roșu. Nuanțele deschise, ca roz sau alb sunt cele mai potrivite în grădina romantică. Crizantema dezvoltă stoloni subterani sau formează mici covoare. În funcție de specie, frunzele verde-închis sunt zimțate sau penate, iar plantele au 10-80 cm. Crizantemele preferă un loc în plin soare, dar nu foarte uscat. Ele trebuie tunse cu regularitate.

O specie atractivă este Chrysanthemum parthenium, cunoscută și ca mușețel. Ea formează mormane rotunde, compacte, are frunze separate, penate și flori cu petale albe și centrul galben.

10–80 cm

VI–IX



Cimicifuga

40–200 cm

VII–X

CIMICIFUGA



Cimicifuga se caracterizează prin inflorescențele decorative impresionante, care se înalță deasupra frunzișului ca niște lumânări pe tulpini lungi. Ea crește în regiunile nordice temperate, unde se găsește, mai ales, în locuri cu umbră, cu ierburi sau împădurite.

Găsiți un loc pentru plantă în grădina romantică asemănător cu habitatul natural, de pildă în borduri umede sau în tufărișuri. Ea preferă un loc în umbră parțială sau totală și deci este indicată pentru înfrumusețarea unor zone în care multe plante cu flori nu pot crește.

Frunzele late, verzi sau maronii sunt penate și au margini foarte zimțate. În funcție de specie și varietate, paniculele frumoase, albe sau crem apar pe tulpini lungi, fine între iulie și octombrie. Planta crește de 40-200 cm înălțime.

Specii atractive sunt Cimicifuga racemosa, Cimicifuga ramosa, rămuroasă, și Cimicifuga simplex.



Clematis



CLEMATITĂ

Popularitatea clematitei poate fi atribuită în primul rând florilor frumoase, abundente, de aceea pentru multe persoane ea este regina plantelor cățărătoare. Ea parcă a fost croită pentru a împodobi ziduri, arbori, spaliere sau pergole, fiindcă florile ei magice creează peisaje pitorești oriunde sunt folosite. Ea este, de asemenea, foarte decorativă când se cațără pe tufe mari sau în arbori.

În prezent, există în comerț un număr aproape incalculabil de specii, diferențele principale fiind date de modul de creștere, forma frunzelor, perioada de înflorire și culoarea florilor.

Alegerea finală o veți face după gustul personal și modul în care intenționați să o folosiți.

Clematita a fost la origine o plantă de pădure, deci este de înțeles că preferă un loc în penumbră, ideal cu florile în lumină și rădăcinile în umbră răcoroasă. Pentru a-i menține baza la răcoare, clematita poate fi plantată cu alte plante scunde în jur, sau baza poate fi acoperită cu pietre sau cu un strat protector. Pământul trebuie să fie fertil, bogat în humus și bine drenat.

60–660 cm

IV–X



Convallaria majalis

LĂCRĂMIOARĂ





În vesela lună mai, când grădina își dezvăluie toate podoabele de primăvară, frumoasa lăcrămioară are momentul său de faimă ca ambasador al verii. Sunt puțini oamenii cărora le scapă farmecul acestei plante decorative cu florile sale încântătoare, cu parfum plăcut.

Cu rizomii săi ca niște stoloni, lăcrămioara crește ca o plantă care acoperă pământul. Ea are frunze eliptice sau late, în formă de lance, verde-închis, cu o certă valoare decorativă chiar și după ce planta a înflorit. Florile mici, în formă de clopoțel care atârnă în panicule de pe pedunculii goi, se transformă ulterior în fructe strălucitoare roșii-portocalii, ca bacele. Lăcrămioara crește de 15-30 cm înălțime.



Ea înflorește în umbră totală sau parțială, printre tufe mici, de exemplu, în gazon, în apropierea arborilor și gardurilor vii sau sub arborii cu frunze căzătoare. Pământul trebuie să fie bun și bogat în humus. Lăcrămioara este și o foarte frumoasă floare de tăiat.

Dacă grădina este folosită de copii mici trebuie multă atenție, fiindcă unele părți ale lăcrămioarei sunt extrem de otrăvitoare.

Convolvulus sabatius

15–25 cm

VI–X

ZOREA PITICĂ, VOLBURĂ

Genul Convolvulus cuprinde câteva specii de plante anuale care cresc drept, se cațără sau se târăsc și plante perene rezistente și semirezistente. Un exemplu de specie bine cunoscută și foarte frumoasă este Convolvulus sabatius, cunoscută și sub denumirea botanică de Convolvulus mauritanicus sau volbură.

Volbura este semirezistentă și are numeroase tulpini subțiri, cățărătoare sau care atârnă. Frunzele alungite până la late și ovate sunt verzi. Florile aproape plate, în formă de trompetă, albastre strălucitoare apar din iunie până în octombrie. Convolvulus sabatius are 15-25 cm înălțime, dar lăstarii care pendulează pot fi de 50 cm lungime.

Volbura preferă îndeosebi un loc protejat în plin soare și pământ bine drenat, în caz contrar, trebuie îngrijită destul de simplu, menținând umezeala constantă, dar nu bălți de apă.

Convolvulus sabatius este extrem de decorativă pe taluzuri sau în borduri și este ideală pentru plantat în coșuri suspendate sau urne.



Cosmos bipinnatus

50–120 cm

VII–X

FLUTURAȘI

Planta este decorativă în special datorită frunzișului parfumat, ornamental și florilor delicate, ca de anemonă. Ea nu-și dezvoltă florile principale până când nu crește și durata zilei, așa că, minunatele culori sunt o încântare vara târziu și toamna.

Planta anuală crește drept și ca o tufă bogată, având frunze verde-pal, dublu penate, mai mult ca niște ace, cu înălțimea de 50-120 cm. Florile mari, albe, roz sau roșii, în formă de farfurioară cu centrul galben, apar din iulie până în octombrie.

Fluturașii, provenind din țările dintre Mexic și Brazilia preferă un loc cald, însorit cu pământ bogat, bine drenat. Tăierea regulată stimulează creșterea și prelungește perioada de înflorire.

Fluturașii decorativi corespund multor cerințe de proiectare în grădină. Ei arată bine în straturile cu flori de vară, în borduri sau în grădinile caselor de la țară și se dezvoltă bine

și pe zidurile caselor, și pe garduri. Varietățile roz sau albe sunt cele mai indicate pentru grădinile romantice.



Cyclamen

5–30 cm

X–III
II–III
VIII–X

CICLAMĂ

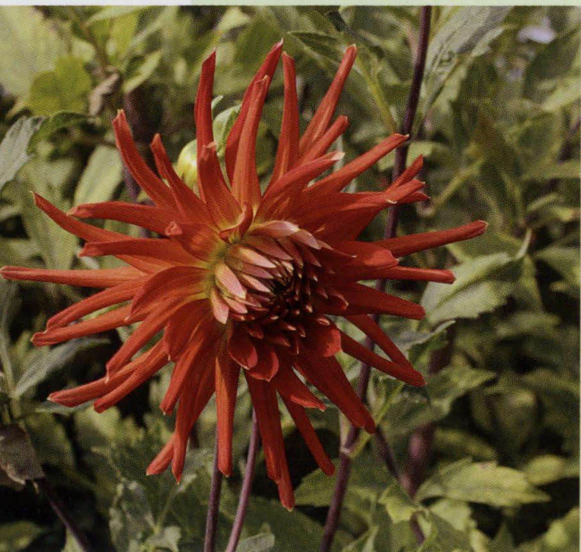
Ciclama este una dintre plantele care pot asigura, iarna, pete de culoare în grădină. Frunzele sale neobișnuite, uneori cu desene accentuate, și florile delicate, cu petale întoarse, care apar dintre frunze pe tulpini subțiri, arată plăpânde și elegante. Forma de neconfundat a florilor i-a inspirat chiar pe unii artiști Art Deco.

Ciclama cu frunze ca de iederă (Cyclamen hederifolium) este ideală pentru grădina romantică. Frunzele verde-închis, care apar iarna și se ofilesc vara, arată ca iedera. Florile sunt roz sau albe. Ea înflorește, de obicei, din septembrie până la primele geruri. Cyclamen coum, pe de altă parte, înflorește uneori chiar în februarie. Florile roz sau roz-roșcate ale ciclamei sălbatice (C. purpurascens) apar între iulie și octombrie. Ea este mereu verde; frunzele în formă de inimă sau rinichi sunt deseori marmorate cu argintiu pe dos. Aceste plante neobișnuite, care cresc din bulbo-tuberculi, preferă penumbra și de aceea sunt perfecte pentru a fi plantate sub arbori și tufe, unde aduc culoare în colțurile mai întunecate ale grădinii. Le place pământul bogat în humus, bine drenat, calcaros.



Dahlia

DALIE



Dalia este cunoscută ca „regina toamnei“ și sunt puține alte plante care să merite acest nume, fiindcă de la începutul verii până toamna târziu daliile umplu grădina cu o mare de flori. Diversele varietăți parcă se întrec în a străluci în culori puternice. De asemenea, puteți tăia cu încredere daliile pentru vase, fiindcă aceasta stimulează creșterea și prelungește perioada de înflorire.

Daliile, originare din Mexic și importate în Europa la sfârșitul secolului al XVIII-lea, au fost numite astfel în cinstea botanistului suedez Andreas Dahl. Daliile au devenit repede plante ornamentale extrem

de populare datorită florilor mari, decorative, de diverse forme și culori. De atunci, au apărut nenumărați cultivari. Ei nu diferă doar prin înălțime și prin forma frunzelor, ci și prin mărimea și forma florilor și desigur prin culoarea lor. Există dalii singulare, semiduble și duble cu flori roșii, roz, portocalii, galbene, purpurii sau albe.

Daliile se împart în zece grupe în funcție de forma florilor. Aceste grupe sunt următoarele: dalii singulare, decorative, ciucure și glob, ca anemona, cactus și semicactus,

20–200 cm

VI–X



gulerate și nufăr, și mixte. În funcție de specie și varietate, daliile cresc de 20-200 cm. Ele preferă un loc însorit, protejat de vânt, în pământ bun, bine drenat și bogat. Florile ofilite trebuie îndepărtate cu regularitate. Exemplarele înalte au nevoie de suporturi din bețe sau țăruși. Sortimentul bogat de varietăți acoperă diversele opțiuni dintr-o grădină. Varietățile scunde sunt foarte potrivite pe marginea bordurilor, plantate pe scară largă sau în grupuri mici în straturile cu flori de vară, sau plasate lângă ziduri și garduri.

Câteva exemple de varietăți din gama aproape incalculabilă de cultivari sunt daliile mignon singulare cu flori abundente de 30-40 cm, daliile singulare mixte care cresc tot de 30-40 cm, daliile duble sau semiduble Figaro de 30 cm, hibrizii Coltness singulari de 45 cm înălțime și daliile semiduble cu frunze de culoare închisă, roșii care cresc de aproape 50 cm.





Delphinium

20–180 cm

VI–VIII

NEMȚIȘOR

Caracteristica cea mai izbitoare a nemțișorului o constituie cu siguranță lumânările impresionante din flori, de obicei, albastre, care reprezintă puncte de interes în grădină. Numele botanic derivă de la *„delphinion"*, cuvântul grecesc



pentru delfin, cu referire la forma ca de delfin a florilor închise.



Nemțișorii de un an sau doi pot avea 20-180 cm. Între iunie și august tulpinile drepte, de obicei rămuroase, au raceme sau panicule lungi din flori singulare sau duble, puțin adânci, în formă de cupă, uneori de glugă, cu pinteni, având culori de la albastru la violet și roz sau alb.

Încrucișările au dat hibrizi variați, ale căror flori sunt mai mari și mai dense decât la varietățile sălbatice. Există trei grupe de hibrizi: beladona, elatum și Pacific.

Ei cresc cel mai bine în pământ umed, nutritiv, în loc însorit, protejat de vânt. Varietățile mai mari trebuie susținute cu bețe solide, fiindcă florile relativ grele pot rupe țărușii.

Nemțișorul arată bine plantat atât în grupuri mari, cât și mici, asigurând minunate pete de culoare în straturi, borduri sau grădini de la țară, dar și în fața zidurilor și gardurilor. Contrastul dintre nemțișori și trandafiri este deosebit de romantic, iar ei sunt și flori frumoase de tăiat.

Dianthus

10–80 cm

V–X

GAROAFĂ

Oamenii au fost întotdeauna încântați de garoafe și de nenumărate ori le-au amintit în istorie în diverse contexte. Vechii greci le considerau „flori divine“, ceea ce arată și numele botanic Dianthus (dios = zeu, anthos = floare). În Evul Mediu, ele simbolizau nu numai pe Maria, mama lui





Isus, ci și dragostea și căsătoria. Garoafele roșii au devenit mai târziu un simbol al socialismului și chiar au dat numele lor revoluției socialiste din Portugalia („Revoluția Garoafelor Roșii"). Multe specii ale genului au dat naștere la nenumărați cultivari de-a lungul anilor. În funcție de specie și varietate, garoafele pot crește între 10 și 80 cm. Ele sunt prețuite în special pentru florile lor atractive, deseori cu parfum, care apar din abundență o perioadă relativ lungă, din mai până în octombrie.

Există varietăți singulare și duble, cu flori mono sau bicolore, cu desene sau tivite și cu flori având margini cu volănașe. Culorile variază de la alb, galben și portocaliu, la roz și purpuriu sau roșu. Garoafele își dezvăluie întreaga splendoare într-un loc însorit, bine drenat. Tăierea florilor ofilite prelungește perioada de înflorire.

Diascia barbarae

15–30 cm

VI–IX

DIASCIA BARBARAE

Delicata plantă anuală Diascia, cu frunzele sale neobișnuite, în formă de midie, nu este doar o reală sărbătoare pentru ochi, dar ea înflorește neobosit vara întreagă. Numele botanic al genului Diascia derivă de la cuvintele grecești *„di"* care înseamnă „doi" și *„askos"* care înseamnă aproximativ „pungă" sau „tub", o referire la cei doi pinteni din spatele florii care conțin nectar. Există în jur de 50 de specii de Diascia, care provin din Africa de Sud, iar unele sunt foarte greu de diferențiat.

Diascia barbarae este o specie populară, puțin pretențioasă, care înflorește bogat, constituie planta de bază în diverse încrucișări și crește între 15 și 30 cm. Florile sale roz, cu diametrul de 2 cm, cresc în panicule terminale între iunie și septembrie. Diasciile sunt atât de atractive încât merită să le semănați în fiecare an sau să plantați butași încolțiți iarna.

Diascia rezistentă crește bine într-un loc cald în plin soare. Pământul trebuie să fie fertil, umed și bine drenat. Varietăți atractive sunt „Ruby Field", bej-roz sau „Blackthorn Apricot", cu flori de culoarea caisei.



Dicentra

20–80 cm

IV–VII

CERCELUL-DOAMNEI

Puține flori au un nume atât de adecvat — florile roz și albe sunt aranjate, de obicei, în ciorchini terminali alungiți pe tulpini arcuite, care atârnă, iar din fiecare floare mică parcă începe să curgă o picătură ca o lacrimă. Această floare magică a dat frâu liber fanteziei și mulți oameni, de-a lungul timpului, au văzut o „doamnă în baie". Dacă rupeți o floare și trageți de vârfurile petalelor exterioare, veți vedea „baia", petalele albe, interioare îndreptându-se în sus pentru a dezvălui „doamna".

Nu numai florile sunt fermecătoare; frunzele dense, ca de ferigă, adânc lobate, verzi, sunt neobișnuite, astfel încât întreaga plantă captează privirea. Ea este o plantă perenă care provine din regiunile muntoase ale Chinei și Coreei, de aceea rezistă bine iarna în grădini. Varietățile sălbatice și miniaturale preferă locuri umbrite și se simt bine sub tufe și arbori mari. Speciile mai mari, care pot atinge 80 cm, suportă și ele soarele, dar ambele tipuri au nevoie de pământ bine drenat. Deoarece frunzele mor după ce plan-



ta a înflorit, adică prin iulie, recomandăm plantarea printre plante cu frunze multe.

Specia cea mai bine cunoscută este Dicentra spectabilis sau cercelul-doamnei cu franjuri; florile roz apar în mai și iunie, frunzele sunt verzi-albastre, iar înălțimea este de până la 80 de cm. Dicentra eximia este o specie mult mai mică, având numai 20-30 cm înălțime. Varietatea „Alba“ are întotdeauna flori albe.

Digitalis

DEGEȚEL



Degețelul este fantastic nu numai când îl descoperiți crescând sălbatic într-un luminiș de pădure, de exemplu. El are un impact la fel de mare și în grădină.

Degețelul a fost una dintre primele plante medicinale moderne. Deși este foarte otrăvitor, degețelul comun (Digitalis purpurea) se folosește mai ales în bolile de inimă, în doze controlate în mod adecvat. Atât numele latin Digitalis, cât și cel popular de degețel se referă la forma caracteristică a florii.

Degețelul preferă un loc însorit sau în penumbră, în pământ umed, bogat în humus și bine drenat. El creează o priveliște atractivă în grădină cu clopoțeii lui tubulari, încântători. Mai jos sunt descriese două specii frumoase:



90–130 cm

VI–IX

- DIGITALIS GRANDIFLORA. Această specie se numește și degețel cu flori mari. Ea crește de 90 cm înălțime și are frunze în formă de lance, serate în mod neregulat. Florile ca niște clopote largi, cu margini curbate, cu vârfuri ascuțite, apar între iunie și septembrie. Ele sunt galben-pal cu nervuri brune pe interior.



- DIGITALIS PURPUREA. Cunoscută și ca degețel comun, Digitalis purpurea are flori purpurii, după cum arată și numele, care apar în iunie și iulie. Există și varietăți cu flori albe, ca „Alba“. Degețelul comun are frunze în formă de lance cu codițe lungi și atinge 130 cm înălțime. Degețelul reprezintă un mod eficient de a lumina colțurile întunecoase ale grădinii.

Echinacea purpurea

70–100 cm

VII–IX

RUJĂ

Este o plantă perenă atractivă mai ales pentru grădina romantică. Minunatele flori nu doar captează atenția, dar atrag și insecte, ca albinele. Echinacea are centrul florii în formă de con, ușor înțepător.

Ruja purpurie este, de asemenea, o plantă medicinală importantă. În America, se foloseau ingredientele sale active, printre altele, contra tusei. Astăzi, sucul extras din Echinacea purpurea se folosește pentru întărirea imunității sau pentru vindecarea rănilor.

PLANTE CARE SE ASEAMĂNĂ

Ruja descrisă aici este un membru al genului Echinacea, dar există și o rujă galbenă clasificată în genul Rudbeckia, care deși este foarte asemănătoare cu ruja purpurie, nu este înrudită cu ea.

Pâlcurile au înălţimi de 70-100 cm. Florile compuse se află în vârful tulpinilor subţiri, roşcate din iunie până în septembrie. Echinacea impresionează prin contrastul dintre staminele portocalii-brune şi peţiolii purpurii-roşii. Când planta este complet înflorită, franjurile petalelor fiecărei flori atârnă şi arată ca o pălărioară.

Frunzele sunt înguste şi în formă de lance. Ruja suportă pământ mai uscat, datorită rădăcinilor adânci, pivotante. După perioada de înflorire, această plantă nepretenţioasă trebuie tăiată la o lăţime de o palmă deasupra pământului.



Echinops ritro

60–120 cm

VII–IX

TĂTARNICĂ

Tătarnica nu este cea mai romantică dintre plante, totuși există câteva specii categoric atractive care pot arăta decorativ în straturile de flori sau în grădinile sălbatice. Un exemplu bun este Echinops ritro. Caracteristica acestei plante interesante este inflorescența izbitoare, în formă de glob.

Această plantă compactă, care formează pâlcuri poate avea 60-120 cm înălțime. Ea are tulpini albe-argintii și frunze alungite, eliptice, adânc tăiate, spinoase, verde-închis pe față, iar pe dos cu peri albi ca o pânză de păianjen. Inflorescențele albastre, ca niște globuri, apar între iulie și septembrie și pot avea până la 5 cm în diametru.

Tătarnica are nevoie de puțină îngrijire, ea acceptând aproape orice loc, dar preferă unul în plin soare, cu pământ uscat, bine drenat. Este și o floare frumoasă de tăiat și de uscat.



Fuchsia

FUCSIE, CERCELUȘ



Există peste 14 000 de varietăți de fucsie, încât poate fi considerată o plantă cu adevărat venerată. Celor pasionați de fucsie le plac în special florile ei asemănătoare cu niște clopoței delicați, care atârnă și umplu grădina cu splendoarea lor vara întreagă. De aceea, numele popular este cerceluș. Fucsiile sunt atât de răspândite, încât nu mai sunt considerate plante exotice, deși provin din regiunile muntoase ale Americii Centrale și de Sud.

20–180 cm

V–X

Toate fucsiile sunt plante perene semirezistente, cu frunze căzătoare, cu lăstari foarte ramificați, arcuiți și frunze eliptice, verde-închis. Florile roz, roșii, purpurii sau albe, care pot fi singulare, semiduble sau duble apar din mai până în octombrie. Farmecul delicat al fucsiilor constă în structura tipică a corolei centrale și a sepalelor de aceeași

culoare sau de culori diferite, suspendate parcă deasupra unei fuste și de aceea cultivatorii se străduiesc să creeze varietăți noi.

Diversele specii și varietăți diferă nu numai prin culoare, ci și prin modul de creștere. Fucsiile drepte sunt foarte bune ca plante de strat sau de bordură și pot fi dirijate ca plante standard, pe stâlpi sau spaliere. Speciile târâtoare, pe de altă parte, sunt excelente pentru vase, jardiniere sau coșuri suspendate.



Diversele specii de fucsie au diferite cerințe în privința locului și veți putea găsi exemplare pentru soare, penumbră sau umbră, dar toate preferă pământ fertil, umed, bine drenat. Ele au nevoie de multă apă când cresc, dar aveți grijă să nu stea în apă, iar rădăcinile să nu se usuce. Ele sunt avantajate și de aplicarea ocazională de fertilizatori și de udatul cu un furtun sau cu o stropitoare. Îndepărtați florile ofilite și fructele care încep să se formeze.

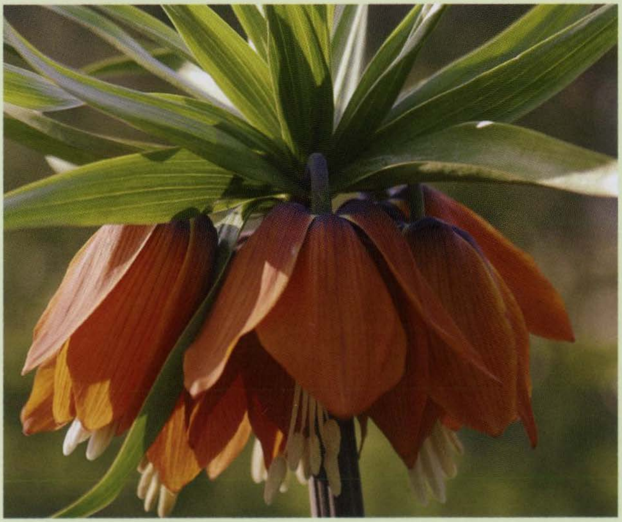
Fritillaria imperialis

60–100 cm

IV–V

LALEA PESTRIȚĂ

Când apar în aprilie și mai, florile înalte, vizibile de la distanță, domină deseori de la peste 1 m deasupra frunzelor aflate la baza tulpinii.



Florile individuale în formă de clopoțel formează o umbelă care pendulează, iar deasupra ei se află un mănunchi de bractee drepte, ca niște frunze. Clopoțeii sunt roșu-aprins, portocalii sau chiar galbeni. Laleaua pestriță, originară din Asia Centrală, a fost cultivată în Europa Centrală încă din secolul al XVI-lea și putea fi admirată în grădinile imperiale din Viena.



Genul cuprinde peste 80 de specii, iar diverșii bulbi care se pot procura necesită pământ umed, răcoros într-un loc însorit. Bulbii pot fi plantați în iulie și august. Lalelele cu culori asemănătoare pot fi partenere atractive ale acestor plante, care le pot oferi o oarecare protecție contra dăunătorilor, fiindcă lalelele pestrițe sperie șoarecii de câmp și alte rozătoare. Bulbii de lalea pestriță pot fi lăsați în același loc câțiva ani, dar se recomandă să fie mutați după 5-6 ani.

Gaura lindheimeri

70–90 cm

VI–X

GAURA LINDHEIMERI

Aceasta este o încântătoare plantă perenă care înflorește vara. Florile sale mari, albe sau roz strălucitor parcă plutesc în ciorchini subțiri, creând astfel o imagine de eleganță facilă, chiar dacă planta crește compactă, ca o tufă.

Gaura lindheimeri este un membru al familiei Onagraceae și înflorește prolific din iunie până în octombrie. Tulpinile învălmășite cresc până la 70 cm sau mai mult, fiind foarte bune pentru a umple spații în bordurile de vară, din cauza modului de creștere răsfirat.

Chiar dacă Gaura lindheimeri este considerată în general rezistentă, ei nu-i place umezeala în sezonul rece, așa că, pentru a supraviețui mai mult timp într-o bordură erbacee, trebuie să aibă un loc însorit și nu prea umed. Ea are nevoie de pământ bine drenat, preferabil nisipos, și de un strat de protecție sau din vreascuri, iarna. Ciorchinii lungi din flori trebuie tăiați primăvara.

Gaura lindheimeri are muguri roz-pal înainte de a se deschide florile albe. Varietăți cu flori roz sunt Gaura lindheimeri „Rosa", cu frunze cu nuanțe roșii, „Siskiyou Pink" și „Karalee Petite".



Genista

20–300 cm

V–VIII



DROBIȚĂ

Drobița este o tufă viguroasă ușor de cultivat, cu flori numeroase, mai ales galbene, care copleșesc ramurile unduioase. Speciile timpurii sunt mesageri bine-veniți ai primăverii. Drobița are specii pitice care formează covorașe, dar și unele care cresc de 3 m.

Alegerea drobiței depinde de modul de folosire. Speciile scunde, ca Genista sagitalis de 20 cm sau Genista lydia de 50 cm, sunt potrivite pentru straturile mici. Exemplarele mari sunt indicate ca plante mostră sau în borduri erbacee.

Drobița are frunze alterne, nedivizate sau cu trei lobi. Florile mici galbene apar între mai și august. Plantele preferă un loc în plin soare și pământ friabil, fertil, bine drenat. Nu tolerează pământul îmbibat de apă. Ele trebuie udate și fertilizate moderat și tunse până la o treime după înflorire.



Geranium

10–50 cm

V–IX

CIOCUL-BERZEI

Căpățânile cu semințe care se formează după înflorire amintesc de capul și ciocul unei berze. Speciile acestui gen, care aparțin familiei ciocului-berzei, sunt foarte diversificate și pot fi folosite în multe zone ale grădinii, de pildă în straturi cu tufe, în grădini cu flori sălbatice, în borduri sau chiar la acoperirea pământului.

Aceste plante perene în formă de tufă au frunze verzi, verzi-argintii sau brun-roșcate, circulare, lobate. Florile rotunde, deseori cu parfum, sunt grupate în umbele lejere, rare, de culoare roz-purpuriu, roz-alb, roz-carmin sau albastru. Ciocul-berzei preferă un loc în plin soare sau în

UN CAZ DE IDENTIFICARE GREȘITĂ

Familiarele mușcate (Pelargonium) sunt deseori numite geranii. Deși atât Pelargonium cât și Geranium aparțin aceleiași familii, Geraniaceae, ele sunt botanic distincte și nu trebuie confundate.

penumbră și crește cel mai bine în pământ bine drenat, bogat în nutrienți, parțial uscat. Înlăturarea florilor și frunzelor ofilite va stimula formarea altora noi. Mai jos, se dau câteva exemple de varietăți populare de ciocul-berzei:



- GERANIUM ARGENTEUM. Cunoscută și ca Geranium cu frunze argintii datorită frunzișului gri-argintiu, are flori roz-pal, margini întunecate; crește de 10-15 cm înălțime.

- GERANIUM DALMATICUM. Geranium dalmațian are flori mari, roz, iar toamna capătă o culoare roșie atractivă. Crește în jur de 10 cm. Soiul „Album" are flori albe.



- GERANIUM RENARDII. Geranium caucazian crește de 15-30 cm și are flori albe cu nervuri violete. Frunzele păroase, puțin lobate sunt gri-verzi.

- GERANIUM SANGUINEUM. Această specie este cunoscută ca Geranium însângerat, cu referire la florile roșii strălucitoare. De asemenea, unele frunze devin toamna roșii ca sângele, ceea ce asigură interesante pete de culoare după perioada de înflorire. Planta crește de 20-50 cm înălțime.

Gypsophila

10–120 cm

V–VIII

IPCĂRIGE

Văzute de la distanță, numeroasele flori mici, albe sau roz par mișcate de o răsuflare. Aceste frumuseți ornamentale aduc grație și eleganță în orice grădină, ca fundal pentru alte flori sau prin ele însele.

Gypsophila cuprinde peste 100 de specii care variază ca înălțime între 10 și 120 cm, în funcție de modul de creștere. Florile în formă de stea sau de trompete puțin adânci apar din mai până în august printre frunzele verzi-albastre, lungi și înguste sau în formă de lance.

Gypsophila preferă un loc în plin soare. Pământul trebuie să fie adânc și foarte bine drenat, fiindcă multe specii nu suportă pământ prea umed.

În funcție de specie și varietate, ipcărigea este potrivită pentru diverse utilizări în grădină. Gypsophila repens sau alpină formează covoare și este o plantă tipică pentru rocărie, bună mai ales pentru ziduri uscate sau alte locuri

cu pietre, în timp ce speciile mai înalte, ca Gypsophila paniculata arată foarte frumos în straturi și borduri.



UN ACCESORIU DELICAT ÎN BUCHETELE ROMANTICE

Ipcărigea este o floare de tăiat extrem de răspândită, minunată în buchete și aranjamente festive, proaspătă sau uscată. Pentru uscare, legați câteva tulpini într-un mănunchi și suspendați-l cu susul în jos. Un buchet clasic de la florărie combină ipcărigea cu trandafirii.

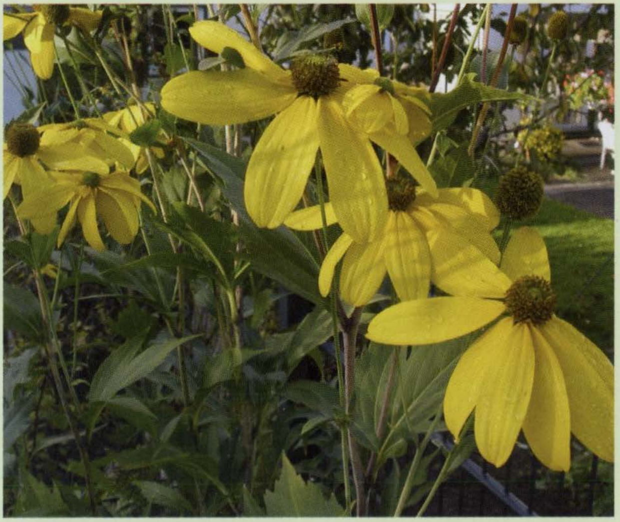
Helianthus

0,3–3 m

VII–X

FLOAREA-SOARELUI

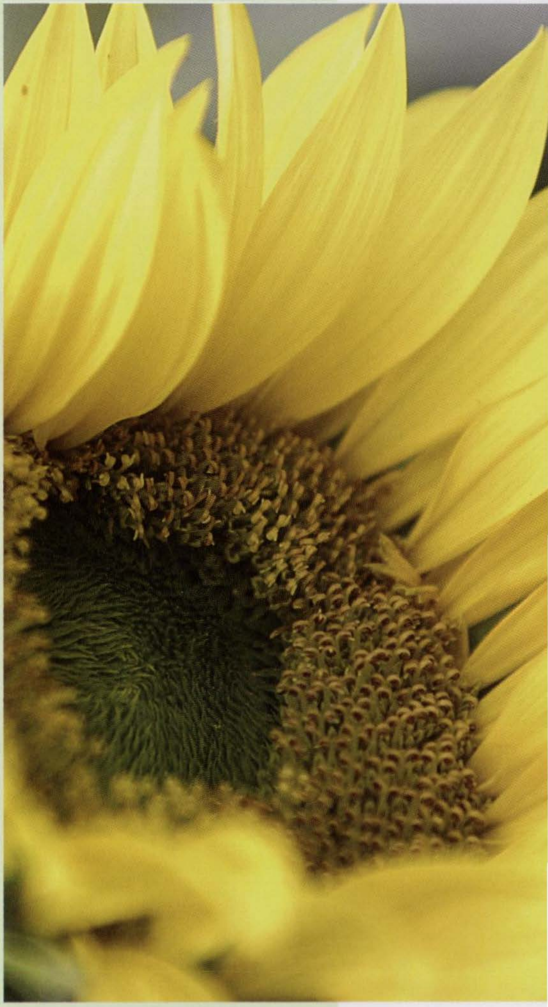
Mai mult decât oricare altă floare, strălucitoarele flori galbene de floarea-soarelui i-au inspirat pe artiști; să ne gândim doar la faimoasele picturi ale lui Vincent van Gogh. Această plantă decorativă își datorează numele faptului că își întoarce mereu fața către soare.



Cea mai populară specie este Helianthus annuus, originară din SUA. Această plantă înaltă, care crește repede, poate atinge 3 m înălțime. Ea are frunze late, ovate sau în formă de inimă, cu peri aspri, verzi sau verde-închis și flori mari, ca o margaretă, galbene cu centrul brun, între iulie și octombrie. Semințele se coc în centru și se recoltează pentru producerea uleiului de floarea-soarelui.

Planta preferă un loc însorit, adăpostit de vânt, în pământ bogat în nutrienți, bine drenat. Ea arată foarte decorativ când este plantată în grupuri, iar varietățile mai înalte sunt foarte bune ca plante de fundal.

Helianthus tuberosus este o specie înrudită ale cărei rădăcini se folosesc la gătit, ca și cartofii. Această plantă perenă are flori mai mici care apar în axilele frunzelor din vârf între septembrie și noiembrie. Și ea poate atinge 3 m înălțime.



Hemerocallis

CRIN GALBEN

0,3–1,2 m

V–IX



Crinii galbeni ne demonstrează natura trecătoare a frumuseții, fiindcă aceste flori minunate înfloresc doar o zi. În schimb, crinii galbeni formează tot timpul boboci noi, astfel că florile atractive asigură explozii de culoare în grădină din mai până în septembrie.

Planta care înflorește splendid are un număr uriaș de varietăți și hibrizi. Ea crește ca o tufă și are frunze ca iarba sau ca și crinul. Florile pot fi în formă de păianjen sau de stea, triunghiulare, rotunde sau duble. Paleta de culori se întinde de la galben și culoarea caisei, la roșu, brun sau mov. În funcție de varietate, plantele pot crește până la 1,2 m.

Aceste plante viguroase cresc bine în locuri însorite sau în penumbră și au nevoie de puțină îngrijire.

Câteva exemple din sortimentul incredibil de mare al hibrizilor: „American Revolution“: flori purpuriu-închis brune până la roșu-închis; „Prairie Blue Eyes“: flori mov-albastre până la albastru-levănțică; „Sammy Russel“: roșie; „Stella de Oro“: flori galbene strălucitoare.



Hosta

CRIN DE TOAMNĂ



Crinii de toamnă sunt membri ai familiei crinului și provin din Asia, unde cresc bine în pădurile de munte. Noi le considerăm plante cu frunziș, ceea ce este puțin incorect, deoarece florile lor delicate care cresc pe tulpinile lungi din frunzișul ornamental sunt, de asemenea, atractive. Florile sunt albe, albastre sau violet și apar între iulie și septembrie.

Frunzele în formă de inimă sau de lance sunt una dintre caracteristicile distinctive ale plantei. Există varietăți cu frunze verzi, albastre sau multicolore.

Aceste plante perene cu frunze lungi și care formează pâlcuri cu înălțimi de 20-90 cm preferă locuri în penumbră sau umbră totală, ceea ce le face ideale pentru zonele întunecoase

din grădină, cum sunt cele de sub arbori. Varietățile multicolore oferă o gamă largă de posibilități de proiectare. Mai jos se dau scurte descrieri ale unor specii răspândite:



- HOSTA CRISPULA. Este un crin de toamnă gigant, remarcabil pentru frunzele în formă de inimă, cu margini albe, care atinge mărimea de 40 cm. El are flori albastru-levănțică până la liliachiu.
- HOSTA FORTUNEI. Există multe varietăți ale acestui crin de toamnă cu frunze gri, care are flori albe sau violet.
- HOSTA LANCIFOLIA. Se numește astfel datorită frunzelor înguste, în formă de lance, verde-închis. Are flori violet.
- HOSTA SIEBOLDII. Această specie are frunze verzi cu margini albe. Florile ei sunt violet sau albe.

20–90 cm

VI–IX

Hypericum

10–100 cm

VI–X

HYPERICUM

Numele popular englezesc (iarba Sf. Ioan) se referă la perioada de înflorire a Hypericum perforatum care începe în jurul zilei de naştere a Sf. Ioan Botezătorul, 24 iunie (Sânzienele). Din timpuri imemoriale, ea a fost preţuită ca plantă medicinală şi i s-au atribuit chiar proprietăţi miraculoase. Se presupunea că alungă nenorocirile şi forţele răului, că protejează de demoni sau previne furtunile. Planta se mai foloseşte încă în medicină pentru a contracara fluctuaţiile temperamentale, nervozitatea şi depresiile.

Există multe alte specii care se pot folosi în grădină, ca specia pitică; planta comună, tufă, târâtoare, de 30-50 cm înălţime sau aceea care creşte de 1 m.

Plantele, tufele sau arborii din genul Hypericum, cu frunze căzătoare, mereu verzi sau semiperene, au frunze opuse, simple, ovale, iar unele specii capătă toamna culori atractive. Florile apar între iunie şi octombrie. Plan-

ta înflorește în plin soare sau penumbră, în pământ umed, bine drenat.



Ilex

0,5–15 m

V–VII

LAUR

Laurul este un arbore interesant și atractiv pentru o grădină romantică. În primul rând, pentru că este mereu verde, iar în al doilea rând, pentru că are fructe roșii foarte aspectuoase, toamna și iarna, foarte adecvate pentru grădina de iarnă. Ramurile de laur cu fructe roșii sunt un ornament tradițional de Crăciun în Marea Britanie și America de Nord.

Totuși, dacă doriți să vă bucurați de fructele frumoase, trebuie să rețineți că laurul este o plantă dioică și trebuie să sădiți o plantă feminină alături de una masculină pentru ca să aibă loc polenizarea.

Genul Ilex cuprinde circa 400 de specii, majoritatea fiind tufe mereu verzi și câteodată cu frunze căzătoare. În afară de fructe, valoarea decorativă a laurului constă în frunzele lui verzi, ca de piele, care pot fi cu sau fără spini, verde curat sau multicolore cu alb sau galben, în funcție de specie și varietate. Florile mici, albe-crem, care apar între aprilie și iulie sunt modeste. Fructele ca niște bace, de obicei roșii, negre sau uneori portocalii-galbene sunt impresionante, dar otrăvitoare.

Un laur poate crește ca un arbore impozant de aproape 15 m înălțime. El preferă un loc însorit sau în penumbră în pământ umed, bine drenat. Două specii mai atractive sunt:

- ILEX AQUIFOLIUM. Laurul european are frunze eliptice sau ovale, verde-închis, cu margini serate și fructe roșii. El poate depăși 10 m înălțime.

- ILEX CRENATA. Laurul japonez are frunze eliptice, lucioase, verde-închis. Fructele sunt negre strălucitoare, dar uneori pot fi albe sau galbene. Laurul japonez crește de 6 m înălțime.



Iris



IRIS, STÂNJENEL

Frumusețe, grație și eleganță — calități pe care le atribuim irisului și care a inspirat mulți pictori. Numele botanic se referă la zeița greacă a curcubeului, Iris, și la culorile sclipitoare ale irisului.

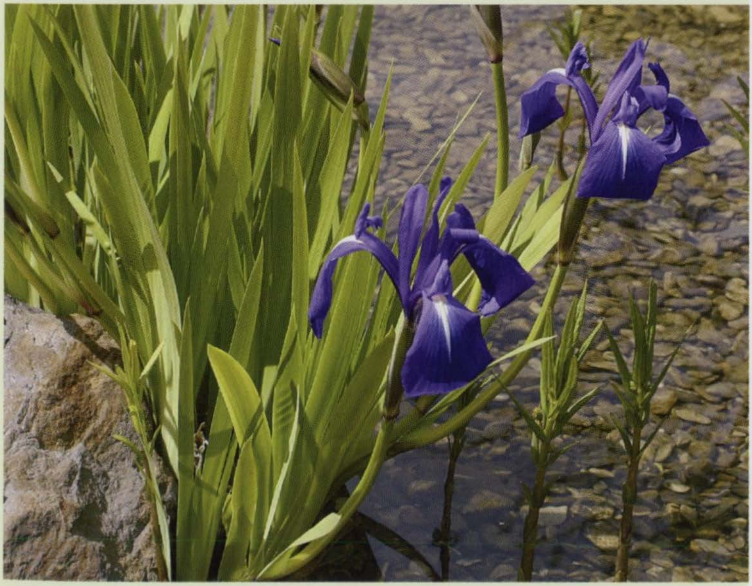
Există multe specii ale genului Iris. Pentru simplificare, ele se pot împărți în două grupe principale, cu bulbi și cu rizomi. Irișii care formează rizomi, cu rădăcini cărnoase, cuprind specii care cresc pe malul apelor. Există iriși cu barbă, care au peri colorați peste petalele care atârnă, și fără barbă, și iriși Evansia sau iriși cu creastă, care au o creastă pe frunze.

Numeroasele specii de iriși cu barbă sunt deosebit de răspândite. Acestea pot fi împărțite, de asemenea, în trei grupe, după modul de creștere: hibrizii Barbata-Elatior (iriși cu barbă înalți) care pot depăși 70 cm înălțime, hibrizii Barbata-Media (iriși cu barbă intermediari) care cresc între 40 și 70 cm și hibrizii Barbata-Nana (iriși cu barbă pitici standard) care cresc de 20-30 cm.

Irișii preferă un loc însorit sau în penumbră, în pământ bine drenat. Irișii de apă japonezi sau irișii fără barbă (Iris laevigata) sunt recomandați pentru malurile unui iaz de grădină, la fel irișii galbeni cu barbă (Iris pseudacorus). Speciile mai mari, ca hibrizii Barbata-Elatior sunt indicați pentru borduri mixte sau erbacee.

15–90 cm

V–VIII



Kniphofia

60–150 cm

IV–IX

TRITOMA

Dacă ați văzut vreodată Kniphofia când este înflorită, știți că spicele ei impresionante din flori roșu-aprins, galbene sau portocalii care apar pe tulpini verticale deasupra frunzelor amintesc de un fier înroșit.

Cele 70 de specii de Kniphofia sunt originare din Africa sudică și tropicală. Aceste plante perene mereu verzi sau cu frunze căzătoare formează pâlcuri stufoase și cresc de 60-150 cm, în funcție de specie și varietate. Frunzele arcuite, drepte sau în formă de panglică sunt verzi sau verde-pal, dar și verde-gri. Speciile cu frunze căzătoare au deseori frunze ca iarba, iar cele mereu verzi sunt mai late și mai lungi.

Spicele drepte formate din multe flori tubulare, căutate de albine, apar între iunie și septembrie.

Planta își va dezvălui întreaga frumusețe într-un loc însorit, protejat de vânt și în pământ umed, bogat și bine

drenat. Plantată în grupuri mici, ea exercită o atracție magică atunci când spicele portocalii-roșii „lucesc" în depărtare. Perioada de înflorire este din iulie până în septembrie.

Ierburile fine sunt partenere potrivite, la fel și ipcărigea sau alte plante delicate, care creează un contrast față de prezența plină de forță a tritomei. De asemenea, puteți realiza un peisaj sălbatic romantic, plantând tritoma cu iarba-mâței.

Pentru ca planta să supraviețuiască peste iarnă, tăiați toamna o treime din pâlcul de frunze și acoperiți-o cu frunzele rămase.



Lathyrus

20–300 cm

VI–IX

SÂNGELE-VOINICULUI

Plantele clasice revin în straturile cu flori ale grădinarilor; cu cât sunt de modă mai veche, cu atât sunt florile mai căutate. Faptul că ele provoacă nostalgie le face populare, iar sângele-voinicului trece, de asemenea, printr-o perioadă de renaștere. Florile delicate ale acestei vechi plante din grădinile de la țară, în nuanțe pastel sau strălucitoare de roz, roșu, violet, albastru sau alb, arată ca niște porțelanuri fine și creează o atmosferă care este și încântătoare, și romantică.

Sângele-voinicului este cunoscută și ca măzăriche de grădină din cauza păstăilor turtite. Multe specii se folosesc ca plante decorative, mai ales Lathyrus odoratus sau planta perenă mereu verde Lathyrus latifolius, care poate crește până la 3 m înălțime.

Sângele-voinicului este cățărătoare și se recomandă pentru acoperirea spalierelor și gardurilor. Cultivarii tufă nu au nevoie de o structură pe care să se cațăre și de aceea sunt potriviți pentru borduri.

Locul plantei trebuie să fie însorit și cald; pământul trebuie să fie bine drenat, bogat în nutrienți și menținut

umed în permanență. Sângele-voinicului înflorește o perioadă mai lungă și mai abundent, dacă florile sunt ciupite frecvent, așa că, nu există scuze pentru a nu avea o vază cu sângele-voinicului în casă.



Lavandula

30–90 cm

V–VIII

LEVĂNŢICĂ

Levănțica este un simbol al grădinii romantice, mai ales în combinație cu trandafirii. Atmosfera romantică este realizată nu numai de spicele sale diafane, ci și de parfumul său caracteristic, care creează o atmosferă relaxată, de sărbătoare și inspiră vise despre sudul Franței, unde câmpuri vaste sunt acoperite de un covor din levănțică albastră, învăluind ținutul din preajmă cu un parfum specific.



Pentru a vă bucura la maximum de parfumul ei minunat, plantați levănțica lângă zonele unde se stă, cum ar fi o pergolă sau o bancă de grădină. Ea preferă soarele puternic. Levănțica și trandafirii sunt o combinație clasică, pitorească, fără îndoială, dar levănțica este foarte

de efect și într-un plantator. Mai jos sunt date două varietăți foarte decorative:

- LAVANDULA ANGUSTIFOLIA. Această specie, cunoscută și ca levănțica adevărată sau englezească, era prețuită întotdeauna pentru proprietățile sale antiseptice, calmante și antispasmodice și de aceea a fost cunoscută mult timp ca plantă medicinală, fiind folosită în vechile mănăstiri și grădini de la țară. Levănțica are frunze gri-verzi, ca de pâslă ușor răsfrânte pe margini. Florile, de obicei, purpurii-albastre, dar uneori albe sau roz, apar în spice decorative care pot avea până la 40 cm lungime, între iunie și august. O levănțică tufă poate avea între 30 și 90 cm. Varietăți foarte atractive sunt „Munstead“ albăstrui-purpurie sau „Hidcote Blue“, numită astfel după faimoasa grădină englezească de la Hidcote Manor, care formează, de obicei, tufe compacte, rotunde cu flori violet-intens până la albastru-închis.

- LAVANDULA STOECHAS. Numită și levănțica franceză, această specie este o tufă mică, stufoasă de 30-60 cm înălțime. Frunzele ei sunt liniare, de aproximativ 4 cm lungime, de culoare gri-verde. Inflorescența este încoronată de un smoc impresionant din bractee purpurii, sub care se află florile purpuriu-închis cu parfum extraordinar.



Liatris

LIATRIS



40–90 cm

VII–VIII

Dacă doriți să atrageți fluturi sau albine în grădină, folosiți această plantă. Spicele ei decorative din flori pline de culoare sunt extrem de atractive pentru insecte, dar planta mai are ceva de oferit — în mod neobișnuit, spicele cu flori înfloresc de sus în jos.

Această plantă perenă formează pâlcuri din frunze singulare, liniare sau în formă de lance, care pot avea perișori fini. Tulpinile înalte cu spice lungi numeroase sau cu smocuri de flori, cresc din pâlcuri. În funcție de specie și varietate, sunt colorate în violet, purpuriu-roșcat, purpuriu-roz sau alb și înfloresc din iulie până în septembrie. Planta poate crește între 40 și 90 cm înălțime. Îi place un loc însorit și preferă pământ umed, bogat în humus, bine drenat. După perioada de înflorire, lăstarii devin galbeni și pot fi tăiați. Recomandăm combinarea cu plante care continuă să ocupe spațiile și toamna.

O specie foarte frumoasă este Liatris spicata. Această plantă perenă are inflorescențe care durează mult, purpurii-rozacee sau albe, de până la 1 cm lățime. Ea crește înaltă de 40-90 cm și de 45 cm lărgime. Este o plantă ornamentală bună pentru marginile apelor.

Exemple de varietăți frumoase sunt „Callepsis“, roșu-carmin strălucitor, „Kobold“, violet-liliachie până la purpuriu-rozacee, care crește de numai 40-50 cm înălțime, sau „Floristan Weiss“ cu flori albe, de 60-90 cm înălțime.

Ligularia

60–150 cm

VII–X

LIGULARIA

Genul Ligularia, cu aproximativ 180 de specii de plante înalte și rezistente, este originar din Asia Centrală și de Est. Ele se întâlnesc mai ales pe lângă ape, în pășuni alpine sau în pășuni umede sau ude. Valoarea deosebit de ornamentală a acestei plante impozante este dată de frunzișul și florile ei decorative.

Speciile relativ nepretențioase preferă locuri însorite sau în penumbră. În acord cu modul lor natural de creștere, ele preferă pământ umed, lutos, bogat în humus și nutrienți. În perioadele secetoase prelungite, trebuie udate temeinic. Dacă aveți un iaz în grădină, impozanta Ligularia va asigura splendide pete de culoare pe marginea apei. Planta este potrivită și în borduri, exemple de specii decorative fiind:

- LIGULARIA CLIVORUM. Această specie cu frunze mari este cunoscută și sub numele botanic de Ligularia dentata. Este o plantă perenă care formează pâlcuri și are frunze verzi în formă de inimă sau de rinichi, sau rotunde. Ea înflorește între iulie și septembrie,

formând mănunchiuri late, cu vârful plat, din flori galbene sau portocalii-roșii. Planta crește de 80-150 cm.

- LIGULARIA PRZEWALSKII. Această specie este cunoscută și ca Ligularia Shavalzki. Florile ei galbene sunt aranjate în lumânări lejere, alungite. Ea înflorește în iulie și august. O altă caracteristică a plantei sunt frunzele adânc lobate, palmate și divizate. Această Ligularia ajunge la 100-150 cm înălțime.

- LIGULARIA HESSEI. Florile galben-pal ale acestei specii apar în iulie și august în inflorescențe în formă de băț care cresc până la aproximativ 180 cm.



Lilium

CRIN



Multe culturi din Antichitate considerau crinul ca un simbol al inocenței, frumuseții și purității, astfel că el este un component esențial în orice proiect de grădină romantică. Ca și trandafirul, crinul este prețuit mai ales pentru florile sale minunate și pentru parfumul extraordinar.

Crinul a devenit o plantă cultivată și de tăiat abia în anii 1930, când cei mai importanți cultivatori de crin, ca Jan de Graaf, au reușit să creeze câteva sute de hibrizi, ceea ce a făcut posibilă creșterea în grădină a cultivarilor de crin mai puțin pretențioși.

Crinii preferă, în general, un loc însorit, protejat de vânt. Există și specii care tolerează penumbra. Plantele trebuie udate cu regularitate, dar nu le place apa staționară, așa că, trebuie sădite în pământ bine drenat sau în vase.

Crinii asigură diverse opțiuni de plantare, în funcție de specie și varietate, dar indiferent dacă sunt plantați în tufărișuri sau în grădini cu flori sălbatice, printre ierburi sau plante perene, ei atrag întotdeauna privirea, dar și albinele și fluturii.

30–150 cm

V–IX



Lobelia

LOBELIE



Mica lobelie albastră este una dintre speciile cele mai cunoscute de lobelie și foarte populară pentru plantare în vase sau coșuri suspendate.

Genul Lobelia, care face parte din familia Campanulaceae, a fost numit după botanistul flamand Matthias de l'Obel. Există numeroase specii prețuite pentru florile lor cu culori strălucitoare. În funcție de modul de creștere și formele diverselor specii și varietăți, aceste plante decorative se folosesc în multe feluri: în straturi, lângă ape sau ca plante de bordură.

Lobeliile preferă locuri în plin soare sau în penumbră, în

pământ umed bogat în humus, care trebuie menținut umed în mod uniform. Mai jos sunt prezentate trei specii populare și decorative de lobelie:

10–90 cm

V–X

- LOBELIA CARDINALIS. Această specie este o plantă perenă dreaptă care crește de 60-90 cm. Frunzele alterne, lanceolate până la eliptice sunt verzi, deseori cu nuanțe ca de bronz. Planta are flori stacojii strălucitoare în mănunchiuri terminale din iunie până în septembrie.

- LOBELIA ERINUS. Există varietăți drepte și târâtoare de lobelii anuale. Florile delicate albe, roz, violete sau albastre apar din abundență între mai și octombrie. Planta crește de 15-25 cm înălțime. Varietăți drepte sunt „Cambridge Blue“, azurie, „Kaiser Wilhelm“, albastră ca albăstrița sau „Schneeball“, albă. Varietăți târâtoare sunt „Pendula“, „Saphir“ și „Hamburgia“.

- LOBELIA FULGENS. Lobelia stacojie are flori roșii strălucitoare între iunie și septembrie. Frunzele sunt lanceolate, verde-închis, pătate frecvent cu roșu. Lobelia fulgens crește de 45-90 cm înălțime.



Lotus

10–30 cm

IV–X

GHIZDEI

Ceea ce face atât de atractivă această plantă din familia Fabidaceae sunt florile ciudate care unduiesc deasupra frunzelor argintii, cu spini delicați. Ea este foarte potrivită pentru coșuri suspendate și jardiniere, dar se folosește și în borduri și rocării. Cu timpul, ghizdeiul scund formează lăstari târâtori de până la 30 cm lungime, care sunt lemnoși lângă rădăcini.

Ghizdeiul (care nu trebuie confundat cu lotusul, Nymphaea lotus) are nevoie de un loc luminos, însorit și de pământ afânat, bogat în humus. El nu trebuie lăsat să se usuce și necesită udat uniform, cu regularitate între mai și septembrie și aplicare de fertilizatori săptămânal. El nu suportă apa care băltește. Iarna, această plantă perenă, dar care nu rezistă la ger, trebuie transferată într-un loc luminos, răcoros (sub 10°C) și udată ocazional.

Unele dintre cele 150 de specii sunt foarte recomandate. Lotus berthelotii sau ghizdei din insulele Canare, impresionează cu florile stacojii din aprilie și mai. Lotus maculatus cu flori galbene până la portocalii-roșii sau arămii, în formă de cioc de papagal, înflorește din mai până

în octombrie. Lotus corniculatus sau ghizdeiul comun, își etalează florile între mai și septembrie; florile varietății „Pleniflorus“ sunt duble.



Lupinus

40–120 cm

V–VIII

LUPIN

Spicele maiestuoase și luxuriante formate de florile de lupin creează în grădină un peisaj impresionant, plin de culoare. Acest gen, din familia Fabaceae, cu peste o sută de specii, este reprezentativ pentru spectrul enorm de culori care poate crea o atmosferă de basm. Familia lupinului constă



din plante erbacee perene și anuale. Frunzulițele delicat palmate și florile ușor parfumate, aranjate în straturi spiralate în vârful spicelor înalte, sunt caracteristice pentru lupin. În funcție de specie și varietate, înălțimea lupinului variază între 40 și 120 cm, cu spice din flori lungi de până la 60 cm.



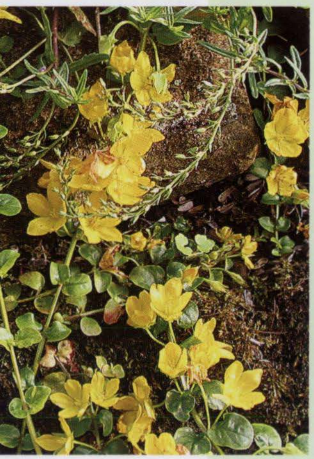
Hibrizii Russell sunt bine cunoscuți și populari pentru ornamentarea grădinilor, fiindcă sunt lupinii cei mai robuști și mai rezistenți iarna, formând mănunchiuri atractive, dense din frunze verde-pal și având flori din mai până în iulie.

Se recomandă un loc în plin soare sau în penumbră. Lupinii preferă pământ ușor acid, lutos, cu drenaj bun. O particularitate a lupinului este capacitatea de a extrage azotul din aer și a-l depozita în rădăcini. El fixează astfel azotul în pământ, asigurându-și nutrienți suplimentari.

Lupinii au multe culori: de la alb, galben, portocaliu, roșu și roz la albastru sau violet și pot fi chiar bicolori. Dacă tăiați tulpinile după prima înflorire, plantele vor da din nou lăstari și vor înflori a doua oară vara târziu, dar florile vor fi mai puțin abundente.

Lysimachia





DREȚĂ

Dreța este un gen care cuprinde aproximativ 150 de plante perene rezistente sau semirezistente care cresc în Europa, Asia, America de Nord și Africa de Sud, mai ales în pășuni umede, în păduri sau pe lângă ape.

În funcție de specie și varietate, aceste plante decorative sunt potrivite pentru borduri umede, grădini de mlaștină sau margini de iazuri, dar și pentru tufărișuri și grădini cu flori sălbatice. Exemplarele mai mici creează covoare superbe.

Dreța preferă un loc însorit sau în penumbră și pământ umed, bine drenat, bogat în humus. Mai jos se dau descrierile a două specii populare:

- LYSIMACHIA NUMMULARIA. Această dreță este o plantă nepretențioasă, ale cărei frunze mici, rotunde formează pernițe atractive și care crește de 5 cm înălțime. Florile galbene strălucitoare, în formă de cupă apar între mai și iulie. O varietate bine cunos-

cută este „Aurea“, cu frunziș galben-auriu extrem de atractiv.

LYSIMACHIA PUNCTATA. Această galbenea de grădină este ușor de îngrijit și înflorește abundent un timp îndelungat. Este o plantă perenă dreaptă, pufoasă, care crește de 60-100 cm înălțime. Are frunze eliptice sau lanceolate, verde-închis și paniculi din flori galbene decorative din iunie până în august. Fiindcă are rizomi și, deci, se răspândește repede, trebuie folosită numai în straturi mari, sau despărțiți pâlcurile cu regularitate, pentru a preveni o creștere prea intensivă.



Mentha aquatica

20-60 cm

VI–X

MENTĂ DE APĂ

Trebuie doar să periați cu degetele menta de apă ca să o faceți să emane mirosul tipic pe care îl au toate speciile de mentă. Frunzele se pot folosi ca garnituri delicioase la deserturi de vară.

Dacă aveți în grădină un iaz sau o altă amenajare acvatică, menta de apă decorativă este o completare esențială, fiindcă are o mulțime de întrebuințări și înviorează marginile iazurilor, bazinelor sau ale unei ape care curge lent, de pildă. În astfel de locuri se găsește Mentha aquatica în natură, după cum sugerează numele latin. Ea este originară din Europa, Asia și Africa.

Această plantă, care dezvoltă stoloni, crește de 20-60 cm înălțime și are frunze ovoide până la eliptice, verde-închis, uneori cu nuanțe de brun-roșcat. Florile decorative care apar între iunie și octombrie formează inflorescențe compacte, sferice și pot fi violet-pal până la violet-rozacee. Deoarece menta de apă are tendința să crească nestăvilit, ea trebuie ținută sub control și rărită ocazional.

Menta de apă preferă un loc umed sau ud, în plin soare sau în penumbră, ea crește și în apă puțin adâncă de până la 10 cm adâncime.



Mimulus

MIMULUS



În natură, planta originară din America de Nord, se găsește pe maluri, lângă izvoare și în câmpii inundabile. Ea este deosebit de impresionantă datorită florilor, deseori punctate sau pătate, care sunt presărate pe frunzișul stufos, sau se arcuiesc deasupra lui ca niște ornamente care atârnă lejer în timpul verii.

Mimulus preferă pământ umed, bogat în humus și nu trebuie lăsată să se usuce, vara. Există specii galbene, roșii și albastre. Toate preferă un loc la soare, dar cresc și în penumbră. Florile pline de culoare sunt o completare decorativă în straturi și borduri, ca și în jardiniere și vase pe balcoane și terase.

Mimulus este foarte indicată pentru marginile iazurilor, dar apa nu trebuie să depășească 5-10 cm adâncime. Florile strălucitoare sunt deosebit de impresionante în combinație cu verdele unor ierburi, cum sunt pipirigul, trestia sau rogozul. Recomandăm noii hibrizi de Mimulus, care înfloresc mai devreme și mai abundent decât varietățile mai vechi.

20–60 cm

VI–VIII



Muscari

10–30 cm

IV–V

CEAPA-CIORII

Contrar aspectului foarte delicat și fragil, ceapa-ciorii este o plantă robustă și relativ nepretențioasă, un vestitor al primăverii în grădina romantică.

Genul Muscari cuprinde în jur de 30 de specii de plante cu bulbi, cu frunze cărnoase, care cresc la bază, aranjate în grupuri, verzi, verzi-gri sau verzi-albastre. Spicele terminale din flori mici, de obicei albastre sau violet, apar în aprilie și mai. Există și varietăți cu flori albe. Ceapa-ciorii crește de 10-30 cm înălțime.

Planta preferă un loc în plin soare, dar acceptă și penumbra. Ea este foarte atractivă sădită în grupuri mici sau mari în straturi de primăvară, sau în fața tufelor. Se poate obține un peisaj plin de culoare, combinând-o cu alte plante tipice de primăvară, ca narcisele galbene sau albe, primulele sau lalelele. Ceapa-ciorii armeană (Muscari armeniacum) este foarte populară cu flori azurii, pline de parfum.



Myosotis

NU-MĂ-UITA



Din timpuri imemoriale, nu-mă-uita a simbolizat năzuința spre loialitate și statornicie; florile decorative ale acestei plante încântătoare reprezintă dragostea și aducerea aminte.

Variatele specii ale genului Myosotis sunt plante perene care formează pâlcuri sau covoare, cu frunze alterne, păroase. Florile mai ales albastre, dar uneori roz sau albe, apar între martie și septembrie, în funcție de specie și varietate.

Nu-mă-uita preferă un loc însorit sau în penumbră, în pământ bine drenat. Trei specii atractive, răspândite de Myosotis sunt:



MYOSOTIS ALPESTRIS. Cunoscută și ca nu-mă-uita alpină, această plantă perenă cu viață scurtă, care formează pâlcuri, are frunze verde-pal până la verde-închis și arată relativ compactă deoarece crește ca o tufă. Florile puțin adâncite, albastru-pal cu centrul mic, galben apar între mai și septembrie. Planta crește de 5-20 cm în ansamblu.

5–30 cm

III–IX

MYOSOTIS PALUSTRIS. Nu-mă-uita de apă este foarte potrivită pentru zonele umede ale grădinii, cum sunt marginle iazurilor. Această plantă perenă dreaptă poate crește până la 30 cm înălțime și are frunze cu perișori denși, lungi, în formă de lance. Paniculii ei abundenți din flori albastre ca cerul apar din mai până în septembrie.

MYOSOTIS SYLVATICA. Această specie se numește și nu-mă-uita de pădure. Ea este o plantă perenă ca o tufă, păroasă, care, de obicei, se comportă ca o plantă bienală și are frunze ovate până la eliptice sau lanceolate, verzi-gri. Florile albastre, roz sau albe apar încă din martie. Planta crește de 15-30 cm înălțime.

Narcissus

10–45 cm

III–V

NARCISĂ SAU COPRINĂ



Narcisele sunt chiar în vârful listei cu cei mai frumoși și mai populari vestitori ai primăverii. Ele au fost componente importante ale grădinilor din Europa Centrală încă de la sfârșitul secolului al XVI-lea, când au fost aduse din Orientul Mijlociu, împreună cu lalelele și zambilele. Ele se numesc astfel după tânărul grec Narcis care, conform legendei, s-a îndrăgostit de propriul chip reflectat în apă și a fost transformat într-o floare care astăzi îi poartă numele.

În funcție de specie și varietate, narcisele sau coprinele pot crește între 10 și 45 cm. Florile predominant galbene, uneori albe, rozacee sau bicolore, sunt, de obicei, câte una pe o tulpină și se deschid între martie și mai.

Bulbii de narcise și coprine se plantează în grupuri, la adâncime de 10-15 cm. Ei preferă soarele sau penumbra.

Florile ofilite trebuie îndepărtate pentru a preveni formarea semințelor, dar frunzele nu trebuie înlăturate până când nu se usucă complet.



Nepeta

25--80 cm

VI–IX

IARBA-MÂȚEI

Pisicilor le plac grădinile și au chiar o plantă favorită care, după cum s-a relatat încă din Evul Mediu, exercită o atracție deosebită asupra felinelor.

Grădinarilor le place planta pentru perioada ei lungă de înflorire. Din iunie până în septembrie spicele ei sunt împodobite cu flori mici, dublu labiate, în diverse nuanțe de albastru, purpuriu sau albe. În funcție de specie și varietate, această plantă perenă poate crește de 25-80 cm înălțime și emană un miros aromat, uneori ca de lămâie.

Genul cuprinde în jur de 250 de specii care cresc în regiunile temperate din Europa, Asia, Africa de Nord și în munții din Africa tropicală. Iarba-mâței este, de obicei, scundă și deseori foarte invazivă. Ea are frunze mici, ovate sau lanceolate, zimțate și păroase într-o anumită măsură, din care cauză par argintii până la verde-gri. Arată foarte bine plantată lângă trandafiri.

Nepeta preferă un loc în plin soare, dar crește și în penumbră. Pământul trebuie să fie bine drenat. Dacă tăiați planta după perioada de înflorire, puteți avea o a doua înflorire. Iarba-mâței atrage nu numai pisicile, ci și albinele și fluturii.

Un exemplu de varietate foarte atractivă este Nepeta x faassenii, sau iarba-mâței a lui Faassen. Ea formează lăstari verticali sau rămuroși și are frunze înguste ovate sau lanceolate, verzi-gri argintiu, cu flori frumoase de culoarea levănțicii. Având 30-45 cm, este o varietate scundă.



Nymphaea

20–240 cm

V–IX

NUFĂR

Regele plantelor de apă este bine cunoscut și foarte răspândit, fiind nelipsit în oricare grădină romantică unde există un iaz. Această plantă extraordinară a încântat și inspirat întotdeauna omenirea cu aspectul ei elegant. Florile decorative și frunzele plutitoare sunt o priveliște minunată și pot transforma orice loc cu apă liniștită într-o splendidă mare de flori, deseori cu parfum plăcut.



Întreaga frumusețe a florilor de nufăr se vede cel mai bine într-un loc adăpostit, în plin soare, pe o apă liniștită. Cei mai mulți nuferi sunt potriviți pentru părțile mai adânci ale unui iaz de grădină, dar varietățile pitice cresc și în apă puțin adâncă.

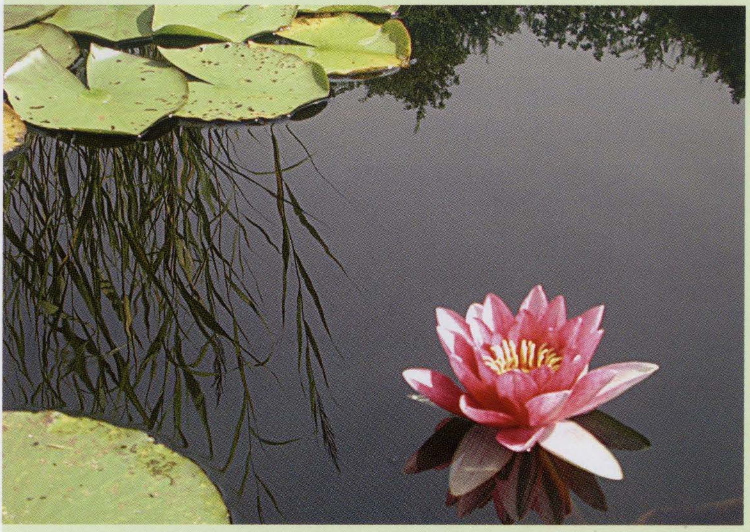
Diversele specii și varietăți de nufăr alcătuiesc combinații minunate și creează covoare de flori pitorești, pline de culoare pe suprafața unui iaz. Frunzele lor late nu trebuie să acopere mai mult de o treime din suprafața apei, astfel încât plantele subacvatice din iaz să primească suficientă lumină.



Există în jur de 50 de specii de nufăr răspândite în lumea întreagă. Specii răspândite sunt:

- NYMPHAEA ALBA. Această specie albă de nufăr crește în Europa, Asia și Africa de Nord. După cum arată numele, are flori albe, cu parfum plăcut între mai și septembrie, care se deschid în lumina soarelui descoperind staminele galben-aurii. Frunzele plutitoare cu tulpini lungi, tari sunt rotunde, verde-închis. Planta poate sta în apă cu adâncimea de până la 200 cm fără nicio problemă.

- NYMPHAEA ADORATA. Numit și nufăr cu parfum, el are flori albe, uneori roz sau galbene din mai până în septembrie. Trebuie plantat în apă cu adâncimea de 40-120 cm. O varietate foarte răspândită a speciei este „Sulphurea“, cu flori galbene ca sulful și stamine galbene-aurii. Este indicat pentru apă cu adâncimea de 70-100 cm.



NYMPHAEA „ESCARBOUCLE". Acesta este un cultivar foarte decorativ, cu flori carmin până la roșu-rubiniu, stamine portocaliu-închis și petale cu vârful alb îndreptate spre exterior, care apar din iunie până în septembrie. Această varietate este potrivită pentru apă cu adâncimea de 50-100 cm.

NYMPHAEA „JAMES BRYDON". Între iunie și septembrie, această varietate populară are flori sferice, roz-viu până la stacojiu, cu stamine portocalii. Crește în apă cu adâncimea de 40-80 cm. Cu cât apa este mai puțin adâncă, cu atât se răspândește mai mult.



Osteospermum

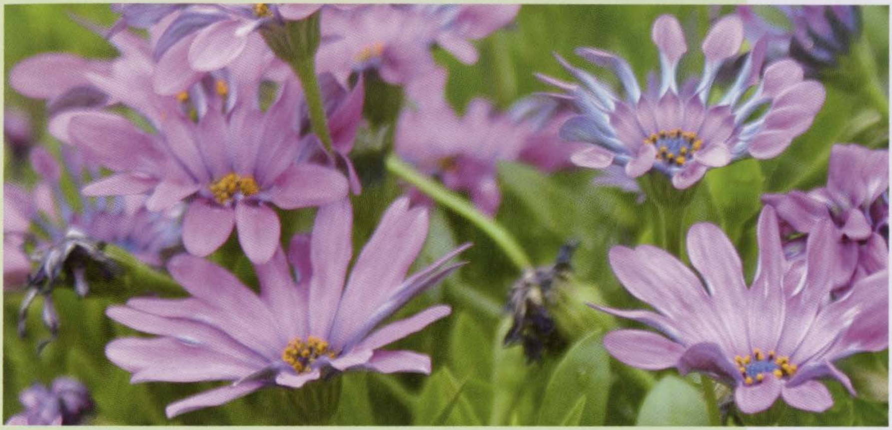
20–40 cm

V–X

OSTEOSPERMUM

Această plantă își întoarce grațios unica floare către soare, dar de îndată ce se înnorează, vine ploaia sau se lasă seara, floarea se închide. Este o caracteristică a acestei tufe mici, perene sau anuale, ale cărei flori amintesc de margarete. Originară din Africa, are în prezent mulți cultivari.





Hibrizii se găsesc în culori de la alb pur la roz-pal sau strălucitor, violet, purpuriu sau galben și chiar roșu. Plantele semirezistente sunt cultivate mai ales ca plante anuale și pot domina straturile de flori, care vor arăta extravagant de romantic. Frunzele verde-închis sunt lanceolate, iar planta crește de 20-40 cm înălțime.

Cel mai bun loc pentru plante este la soare, adăpostite de ploaie, în pământ lutos, bine drenat. După perioada de înflorire inițială din mai-iunie, majoritatea speciilor se odihnesc câteva săptămâni, înainte de a înflori din nou la sfârșitul lui octombrie. Îndepărtați florile uscate, pentru a prelungi această etalare târzie de culoare.

Pachysandra terminalis

15–20 cm

IV–V

PACHYSANDRA TERMINALIS

Tufele mereu verzi sau semiperene ale genului Pachysandra sunt membre ale familiei Buxaceae și provin din China și Japonia, unde se găsesc mai ales în păduri.

Una dintre speciile cele mai cunoscute, cultivată frecvent în parcuri și grădini, este Pachysandra terminalis. Această plantă perenă mereu verde are în vârful tulpinilor netede frunze lucioase, verde-închis, ovate înguste sau late, cu dinți mari. Florile mici, albe apar în spice terminale în aprilie și mai.

Planta preferă umbra sau penumbra. Ea nu este pretențioasă, se îngrijește ușor și crește în orice fel de sol, dacă este umed.

Această plantă erbacee, care se întinde repede și în condiții bune creează covoare dense pe zone mari din grădină, este răspândită pentru acoperirea decorativă a pământului. Este indicată pentru a adăuga vegetație în zonele mai

întunecoase ale grădinii și de aceea se plantează pe larg sub arbori și tufe.



Paeonia

BUJOR

60–150 m

V–VI

Bujorii înfloresc între mijlocul și sfârșitul primăverii, când plantele de o frumusețe care îți taie respirația, cultivate de grădinarii chinezi cu mai bine de o mie de ani în urmă, își etalează splendoarea petalelor delicate, în culori extraordinare. De aceea, bujorii sunt o componentă esențială a grădinii romantice.



Trebuie să facem deosebire între bujorii pereni, erbacei, care mor toamna în pământ și răsar din nou primăvara, și așa-numiții bujori tufă, cu lăstari lemnoși.

Există două specii importante de bujori pereni erbacei: bujorul chinezesc (hibrizi de Paeonia lactiflora) ale cărui flori ca niște pompoane colorate în roșu, galben-pal sau alb strălu-

citor împodobesc grădina în iunie și bujorul european (Paeonia officinalis) ale cărui flori roșii-sângerii sau roz-pal apar la începutul lui mai. Ambele sunt plante de grădină relativ robuste.



Mai există grupul de hibrizi Paeonia suffruticosa, bujorii tufă. Frunzele tăiate elegant și florile impozante ale acestei tufe de 150 cm înălțime sunt o atracție certă în oricare grădină. Varietățile singulare arată delicat și fermecător, iar cele duble au o înfățișare de modă veche, barocă. Florile sunt roz-catifelat, albe, galbene, violete sau roșu-închis strălucitor. Bujorii cresc bine în locuri protejate de vânt, însorite, cu pământ bogat, bine drenat, lutos. Cel mai bine este să fie plantați toamna, având grijă să nu sădiți rizomii prea adânc.



Bujorii pot crește zeci de ani în același loc și trebuie lăsați cât mai mult timp acolo, fiindcă astfel numărul florilor va spori an de an.

Papaver

20–90 cm

V–IX

MAC

Imaginea macilor sălbatici din gardurile vii, din ogoare sau pajiști trezește gânduri romantice despre vremea frumoasă de vară și zilele fără griji. Macul roșu cornut (Papaver rhoeas) este una dintre plantele cele mai colorate din natură.



Florile translucide, mătăsoase, amintind puțin de hârtia creponată, sunt tipice pentru această delicată plantă perenă. Florile singulare apar pe tulpini subțiri, păroase între aprilie și septembrie. Ca boboci, florile sunt aplecate, dar după ce se deschid complet, sunt orientate drept în sus și au culoarea roșie, roz, galbenă, albă sau portocalie. Frunzele sunt albastre-verzi, păroase și în formă de palmă. Macii pot crește înalți de 20-90 cm.

Macii preferă un loc în plin soare și pământ bine drenat, umed. Există numeroase specii, pe lângă clasicul mac cornut, care sunt potrivite să adauge accente romantice sălbatice în grădina dumneavoastră:

- PAPAVER NUDICAULE. Cunoscută și ca mac de Islanda, această specie se găsește în regiunile arctice și subarctice din Asia și America de Nord. Ea crește de 20-60 cm înălțime, iar florile portocalii, galbene, albe, roz și roșii, care apar între aprilie și septembrie, acoperă întregul spectru de culori al genului Papaver.

- PAPAVER ORIENTALE. Macul oriental are flori impunătoare, care, în cazul unor varietăți pot avea 15 cm lărgime. El înflorește în mai și iunie. Paleta de culori se întinde de la alb la





toate nuanțele de roz, la portocaliu și roșu. Macul oriental crește între 50 și 90 cm înălțime.

PAPAVER RHOEAS. Familiarul mac cornut are 30-90 cm înălțime. Între mai și iulie el are flori delicate, în formă de cupă, roșii strălucitoare cu centrul negru.



Parthenocissus

VIȚĂ DE CANADA



Vița de Canada extrem de utilă, care se cațără pe ziduri vechi sau noi, este o explozie de roșu, portocaliu și galben, toamna. Ea se folosește frecvent și pe pergole sau arcade și este excelentă pentru a înfrumuseța șoproane de grădină neaspectuoase, a crea paravane sau a asigura umbră.

4,5–15 m

VI–VIII

Vița de Canada preferă un loc însorit sau în penumbră. Ea se dezvoltă bine în orice pământ inclusiv unul greu, lutos. Această plantă cățărătoare nu are nevoie de suporturi și poate crește până la 15 m înălțime și 10 m lărgime. Ea poate fi tunsă puternic, dar organele ei aderente se lipesc de orice suprafață și nu pot fi înlăturate complet.

Frunzele verzi, lucioase, care au toamna culori atât de minunate, sunt în formă de palmă cu trei până la cinci folioole, sau sunt dințate, în funcție de specie și varietate. Florile verzi-albe sunt mici și modeste, iar toamna dau fructe albastre-negre, pe care păsările le mănâncă, dar oamenii nu.



Petunia



PETUNIE

Florile decorative de petunii, impresionante, strălucitoare, într-o variată gamă de culori, de la alb și galben la roz, roz-crem, roșu, purpuriu, albastru și violet, sunt o completare veselă oriunde în grădină. Au fost creați numeroși hibrizi ca rezultat al cultivării intense, iar numărul de culori și forme este aproape incalculabil.

Toate petuniile au frunze lipicioase, care aproape dispar sub florile abundente. Florile atractive, în formă de trompetă, pot fi singulare sau complet duble, cu margini răsucite sau cu volănașe și apar între mai și octombrie.

Petuniile preferă un loc însorit. Ele au nevoie de udat intensiv, cu regularitate și nu trebuie lăsate să se usuce pe vreme secetoasă. Dacă florile ofilite sunt tăiate, se vor forma noi boboci. În continuare, se dau scurte descrieri ale hibrizilor de petunii mai cunoscuți:

5–30 cm

V–IX

HIBRIZI F1 GRANDIFLORA. Aceștia sunt petunii drepte, caracterizate prin flori deosebit de mari, pe care ploaia le deteriorează repede. Plantele din această grupă au mai mare nevoie de protecție decât altele. Ele cresc de 20-40 cm înălțime.

HIBRIZI F1 MULTIFLORA. Aceștia sunt, de asemenea, plante verticale. Ei tolerează mai bine ploaia și vremea rea. Florile sunt mai mici, dar apar în număr mare. Acești hibrizi sunt foarte indicați pentru straturi de vară sau în borduri mixte.

PETUNII SURFINA. Aceste petunii robuste, târâtoare sunt apreciate pentru rezistența la vreme rea și pentru creșterea prolifică. Plantele cresc de 15-30 cm, dar lăstarii plini de flori pot ajunge la 150 cm lungime. Sunt ideale pentru coșuri suspendate, dar și pentru acoperirea pământului pe scară largă.



Phlox

5–120 cm

IV–IX

FLOX, BRUMĂREA

Phlox este cuvântul grecesc vechi pentru „flacără“, iar sensul colocvial este aproximativ „floare flacără“. Chiar dacă florile acestei plante perene nu au culori aprinse, ci crem-roz, roz

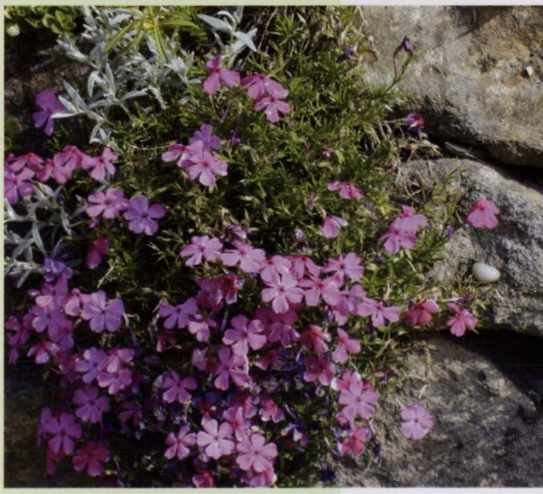


și violet, ele arată ca • perdea de flăcări când florile prolifice sunt deschise complet.

În cazul acestei plante perene, se pot deosebi specii scunde, care formează covoare și drepte. Phlox subulata formează covoare scunde pe pământ și înflorește în aprilie și mai. Speciile mai înalte, verticale, ca Phlox drummondii, sau floxul lui Drummond, Phlox paniculata (flox de vară) sau Phlox maculata (flox de pajiște) asigură culori într-o bordură sau într-un strat cu flori de vară. Floxul de vară (Phlox paniculata) crește de 60-120 cm înălțime și înflorește între iunie și septembrie. Numeroase flori mici formează mănunchiuri mai ales sferice, în culorile curcubeului și unele specii au parfum plăcut.

În funcție de specie și varietate, floxul preferă un loc însorit sau în penumbră și pământ bine drenat.





Pontederia

60–100 cm

VI–IX

PONTEDERIA

Speciile din genul Pontederia provin din America de Nord, Centrală și de Sud, unde se găsesc în mlaștini și regiuni cu apă puțin adâncă.

În grădina romantică, trebuie să aibă un loc corespunzător și vă recomandăm zonele mlăștinoase sau apa mică din jurul iazurilor, sau pâraie care curg încet, unde planta cu flori abundente poate asigura accente pitorești de culoare.

Pontederia cordata este o specie decorativă bine cunoscută, cu frunze în formă de inimă și spice impresionante din multe flori mici, de obicei albastre, care apar între iunie și septembrie. Frunzele verzi cu coada lungă, în formă de inimă sau de lance, nu sunt mai puțin atractive. Pontederia cordata poate crește de 60-100 cm.

Pontederia preferă un loc însorit, în pământ bogat, lutos, dar acceptă și penumbra. Adâncimea optimă a apei pentru o priveliște frumoasă este de 15-30 cm. În iernile

foarte reci, planta are nevoie de protecție suplimentară contra gerului, sau să ierneze într-un loc ferit de îngheț.



Potentilla

5–150 m

IV–IX

CINCI-DEGETE, SCLIPEŢI

Numele de cinci-degete se referă la frunzele cu cinci lobi pe care le au multe specii. Această plantă perenă, tufă plată sau scundă, are frunze verzi sau argintii și asigură un fundal decorativ pentru florile mici.





Potentilla este membru al familiei Rosaceae și cuprinde o mulțime de specii. Florile frumoase sunt foarte mici, dar acest fapt este compensat de abundența lor și de culorile strălucitoare.

Potentilla este apreciată și pentru perioada lungă de înflorire, din aprilie până în septembrie. În grădină, ea preferă un loc însorit, în pământ bine drenat. Speciile perene sunt potrivite în borduri erbacee sau în garduri vii scunde. Florile pline de culoare arată bine și în fața arborilor și tufelor. Mai jos se descriu pe scurt câteva specii atractive:

- POTENTILLA ALBA. Această specie este numită și sclipeți albi. Ea crește de aproximativ 12-25 cm și are flori albe din aprilie până în iunie.

- PONTENTILLA AUREA. Această plantă are flori galbene din mai până în iulie și crește de 5-35 cm. O varietate frumoasă este „Goldklumpen".

- POTENTILLA FRUTICOSA. Această tufă care crește până la 150 cm are flori mai ales galbene, uneori roșii, portocalii sau albe, între iunie și septembrie.

- POTENTILLA NITIDA. Această specie crește de 5-8 cm și are flori roz între iulie și septembrie.

Primula

5–90 cm

III–VII

PRIMULĂ, CIUBOȚICA-CUCULUI

Numele genului, Primula, derivă de la cuvintele latine *„prima“* (prima) combinat cu *„ver“* (primăvară) și desemnează acest vestitor al primăverii.

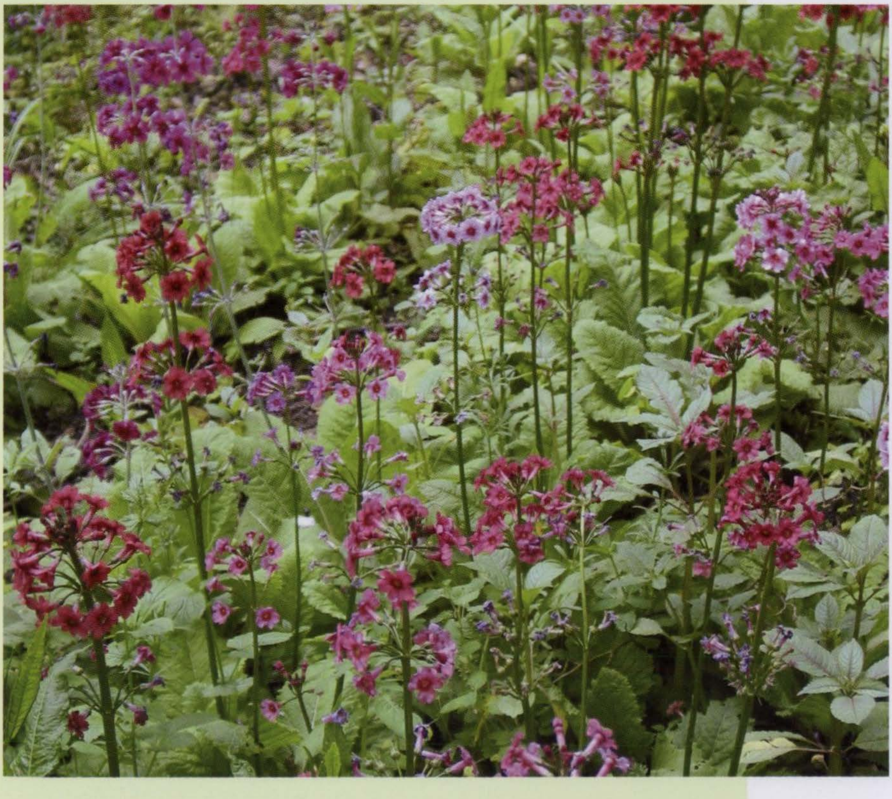
Primula galbenă este bine cunoscută, fiind una dintre cele peste 500 de specii ale genului Primula.

Primulele delicate și pline de grație sunt, în principal, plante perene grupate în pâlcuri, care formează rozete din frunze din care ies pedunculii. Aceștia susțin flori individuale sau, uneori, inflorescențe din numeroase flori tubulare sau în formă de farfurioară. În funcție de specie și varietate, ele apar între martie și iulie. Primulele pot crește de 5-90 cm.



Primulele preferă un loc însorit sau în penumbră; unele specii, ca Primula japonica sau Primula vialii, înfloresc în pământ mai umed, fiind

potrivite pe lângă ape. Unele cresc bine în borduri sau în straturi cu flori de vară, iar altele chiar în crăpături de stânci.



Pseudolysimachion

10–150 cm

V–IX

VERONICĂ CU FRUNZE LUNGI

Planta este cunoscută multora drept Veronica longifolia. Deoarece speciile de veronică au fost alocate recent altor genuri, speciile cu spice înalte din flori sunt clasificate acum în genul Pseudolysimachion. Totuși, numele frumos de Veronica se păstrează.

Veronica cu frunze lungi este o plantă perenă dreaptă, care formează pâlcuri și crește de 60-120 cm. Atracția principală o formează frunzișul extrem de ornamental, deseori argintiu-gri și spicele din flori abundente. Frunzele au formă de lance și sunt adânc zimțate. Florile mici, albastre, care pot fi și albastru-închis sau albe la unele varietăți, apar pe spicele rămuroase între mai și septembrie. Planta preferă un loc cald, în pământ bine drenat, umed până la ud.

Pe lângă Veronica longifolia există numeroase alte specii, inclusiv cele scunde, care formează covorașe. Toate speciile sunt extrem de atrăgătoare pentru insecte, în special pentru albine.

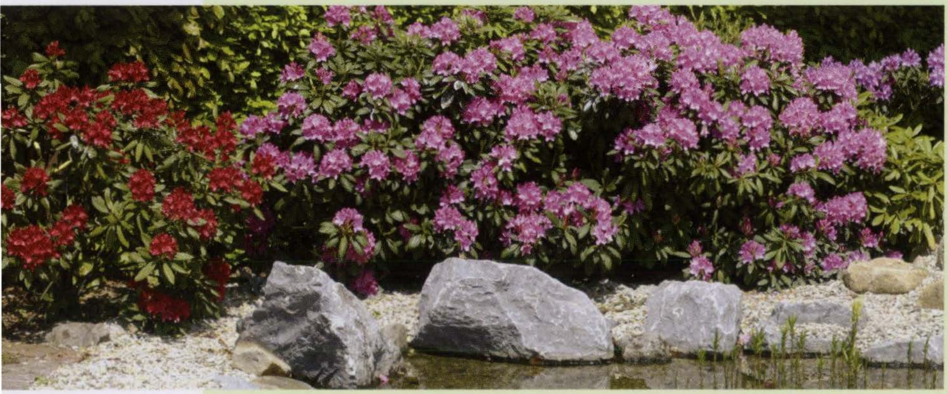


Rhododendron

RODODENDRON

O grădină romantică, deci, senzorială, este legată în mod inextricabil mai ales de trei lucruri: flori, culoare și parfum. Rododendronii și azaleele, care sunt membri ai aceluiași gen, sunt simboluri ale splendorii și culorii.

Inimile iubitorilor de grădini bat mai repede când rododendroni bătrâni, care pot crește de câțiva metri înălțime,





copleșesc o zonă întinsă cu florile lor elegante, roșii, purpurii sau roz. Iar unii rododendroni pot aduce chiar un parfum ispititor în grădină, mai ales hibrizii de Azalea pontica.

Mulțimea de rododendroni se poate împărți în câteva grupe: hibrizii viguroși sunt cei mai comuni, fiindu-ne familiari din parcuri și grădini publice. Ei pot forma garduri vii crescute liber care sunt un mod extrem de decorativ pentru a împrejmui o grădină. Hibrizii mai mici, mereu verzi pot fi plantați sub arbori mici sau în vase. Azaleele se împart în azalee cu frunze căzătoare și azalee japoneze (semiperene sau mereu verzi) care înfloresc foarte abundent. Pasionații păstrează cu grijă specii sălbatice care nu sunt întotdeauna rezistente sau ușor de îngrijit.

SFATUL GRĂDINARULUI

Rododendronii au nevoie de umbră și pământ umed, dar o condiție necesară pentru a crește cu succes este solul acid, adică fără var sau calcar. Rododendronii trebuie plantați în gropi de aproximativ 30 cm adâncime, iar pământul trebuie amestecat în părți egale cu turbă sau un echivalent înainte de a umple din nou groapa. Ei au nevoie și de udat cu regularitate.



RHODODENDRON PRAECOX. Acesta deschide sezonul de înflorire a rododendronilor. Pe vreme călduță, înflorește uneori chiar și în februarie, în caz contrar, în martie și aprilie, cu flori purpurii-roz strălucitoare. Tufa mereu verde are un mod de creștere lejer, drept și ajunge la 120-150 cm. Este important un loc adăpostit, dar tufa este foarte rezistentă iarna, deși florile ei riscă din cauza gerurilor târzii și sunt vătămate ușor de ele. Dacă există acest risc, plantele trebuie protejate, învelindu-le cu plastic sau cu folie horticolă.

30–450 cm

II–VI

RHODODENDRON HIRSUTUM. Această tufă rotundă, foarte rămuroasă, care crește de numai 30-100 cm, are ramuri îmbrăcate dens cu frunze mereu verzi. Acestea, de un verde lucios pe față și cu solzi glandulari dedesubt, au franjuri dese pe margini. Florile abundente, în formă de pâlnie sau clopoțel se deschid în mai și iunie. Ele sunt purpurii-roz, cu perișori albi în interior, grupate în umbele de trei până la cinci flori.

HIBRIZI DE AZALEA PONTICA. Aceste azalee se caracterizează prin parfumul lor care, în funcție de varietate, poate fi delicat și moderat până la intens și penetrant. Ele creează toamna o priveliște impresionantă, cu frunzele portocalii și stacojii care rețin atenția. Florile apar în mai înaintea mugurilor de frunze, în nuanțe de galben-auriu și portocaliu. Hibrizii Pontica ating 200 cm.

Rudbeckia

30–100 cm

VI–X

RUJĂ GALBENĂ

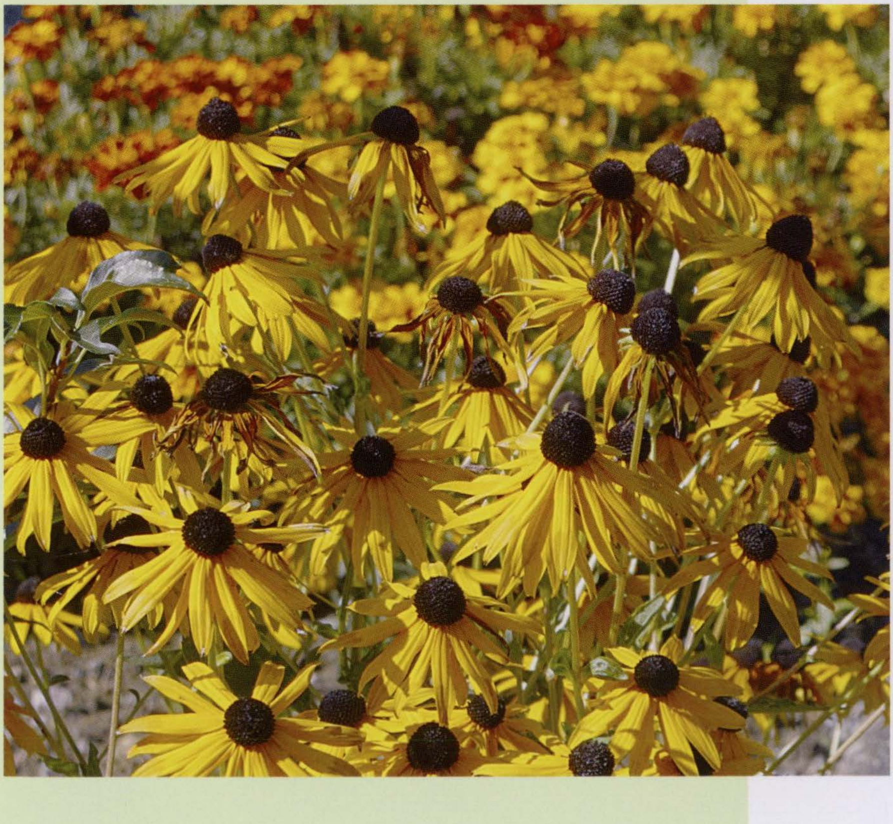
Ruja galbenă parcă se întinde obraznic și vesel spre soare și îi reflectă lumina și culoarea. Florile de Rudbeckia, de obicei, cu centrul de culoare închisă, amintesc de o floarea-soarelui mică.

În natură, această plantă perenă stufoasă preferă mult soare și căldură. Ea are nevoie de pământ umed, bogat în humus și în nutrienți. Florile galbene, impresionante fac din ea o plantă perenă erbacee dominantă în bordurile de vară, unde ajunge la înălțimi de 60-100 cm.



O varietate foarte frumoasă este Rudbeckia sullivantii „Goldsturm“ cu tulpini rămuroase sau fără ramuri, cu frunze înguste, ovale sau în formă de lance, verde-închis, contrastând plăcut cu florile mari, strălucitoare, care sunt galbene cu centrul închis la culoare și apar între iulie și septembrie.

Rudbeckia hirta se cultivă, de obicei, ca plantă anuală și crește de 100 cm înălțime. Rudbeckia nitida este specia cea mai mare și crește de 200 cm. Ruja purpurie arată ca o Rudbeckia cu flori roșii, dar este membră a genului Echinacea.



Salvia



SALVIE

De departe, cea mai cunoscută specie de salvie este fără îndoială Salvia officinalis, una dintre cele mai vechi plante medicinale și culinare. Salvia a fost folosită ca medicament în Antichitate, după cum sugerează numele botanic, care derivă de la cuvântul latin *„salvare"*.

Salvia este un gen cu multe specii care se întâlnesc în toată lumea la latitudini din regiunile temperate și tropicale. Plantele sunt foarte decorative, mai ales în perioada de înflorire, iar când sunt încălzite de soare, mirosul lor aromat, condimentat, creează o atmosferă mediteraneeană în grădină.

Salvia preferă o poziție în plin soare și pământ uscat, nisipos, bine drenat. Ea este extrem de decorativă în borduri și straturi însorite, sau într-o grădină cu flori sălbatice. Următoarele specii sunt decorative:



- SALVIA FARINACEA. Această salvie și-a primit numele de la tulpinile ei care parcă sunt pudrate cu făină. Spicele din flori de obicei violet-albăstrui apar între iulie și septembrie și cresc de 60-80 cm înălțime.

- SALVIA NEMOROSA. Salvia de pajiște crește de 50 cm înălțime și are flori ca lumânarea, albastre până la violet, care apar între iunie și septembrie. Există și varietăți cu flori purpurii, roz sau albe.

- SALVIA OFFICINALIS. Salvia comună, bine cunoscuta plantă de grădină, are flori liliachii, extrem de decorative, care apar între iunie și august. Este o plantă ornamentală care crește de 30-60 cm.

- SALVIA SPLENDENS. Este cunoscută și ca salvie roșie datorită florilor ei roșu-aprins care pot fi văzute între mai și septembrie. Ea crește între 20 și 40 cm înălțime.

20–90 cm

V–IX

Saponaria

SĂPUNARIȚĂ



Săpunarița are cime din flori dense, ca niște steluțe și formează covoare fascinante, romantice pe ziduri sau pe pământ, dar, rețineți că ea se răspândește foarte repede și de aceea trebuie plantată lângă alte plante robuste care cresc repede.

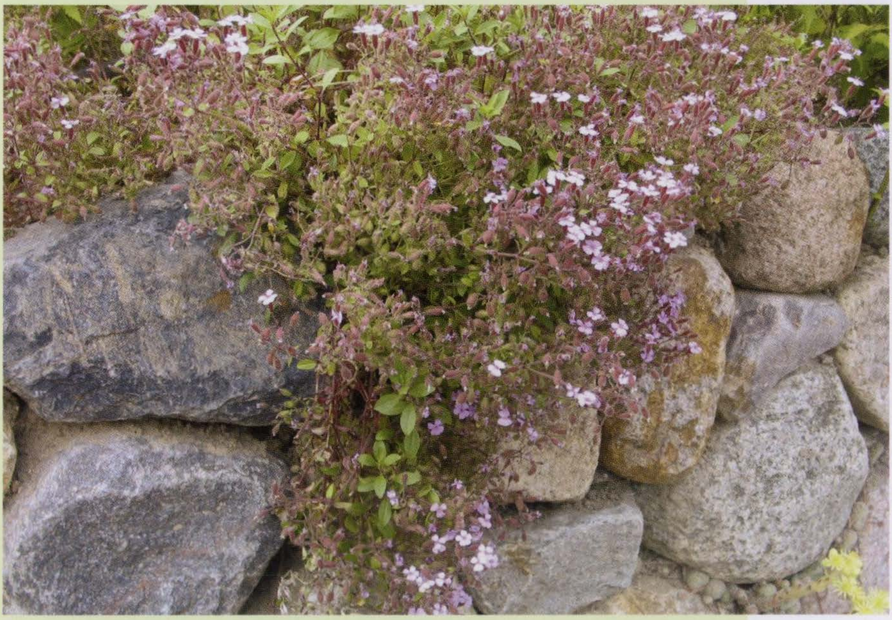
Săpunarița este membră a familiei garoafei și de aceea conține saponină, care spumează ca și săpunul când ajunge în apă. Numele botanic derivă de la cuvântul latin pentru „săpun". În trecut, săpunarița era folosită ca detergent. De asemenea, se presupunea că are proprietăți curative, degajând mucozitățile din canalele bronhice și rezolvând astfel probleme respiratorii. O specie răspândită și extrem de decorativă este săpunarița roșie (Saponaria

ocymoides). Lăstarii ei cu frunze decorative întinse mai mult pe jos formează covoare care cresc de 10-20 cm înălțime. Frunzele sunt alungite până la forma unui ac. Săpunarița este atractivă în special în perioada de înflorire din mai până în iulie. Culorile sunt, în general, roșu sau roz, dar sunt și varietăți albe.

După perioada de înflorire, trebuie tăiată o treime din această plantă nepretențioasă.

10–20 cm

V–VII



Saxifraga

5–90 cm

III–IX

OCHII-ŞORICELULUI

În natură, ochii-şoricelului se întâlneşte mai ales în regiunile muntoase şi a fost o plantă folosită ca remediu pentru pietrele la rinichi şi la vezica biliară.

Genul cuprinde un număr incredibil de mare de specii şi varietăţi care diferă în ce priveşte modul de creştere, frunzele şi structura florilor, dar şi prin habitatele lor şi perioadele de înflorire.

În concordanţă cu locurile unde se întâlneşte în natură, ochii-şoricelului se foloseşte cel mai bine ca un covor decorativ într-o rocărie, dar poate creşte şi în crăpăturile zidurilor şi în hârdaie. El se poate căţăra peste pietre şi poate îmbrăca ziduri uscate din piatră cu o carpetă ca un muşchi sau cu perniţe în formă de rozetă. De asemenea, rozetele frunzelor arată minunat iarna când sunt acoperite de promoroacă.



Saxifraga preferă pământ bogat în humus care a fost îmbogățit cu var, dar nu-i plac locurile foarte uscate. Nu trebuie așezată în bătaia directă a soarelui, pe care nu o suportă.



Schizostylis coccinea

30--60 cm

IX–XI

SCHIZOSTYLIS COCCINEA

Genul Schizostylis cuprinde o singură specie, Schizostylis coccinea. Această plantă perenă cu rizomi provine din Africa de Sud, unde se găsește pe malurile râurilor sau în pajiștile cu apă, din care cauză este recomandată mai ales pentru grădini cu iazuri sau alte amenajări acvatice. Planta este valoroasă mai ales pentru florile ei decorative, în culori atrăgătoare, care înviorează grădina mai târziu, când alte flori s-au ofilit.

Schizostylis coccinea are frunze drepte, carenate, înguste, în formă de sabie. Spicele din flori largi, în formă de cupă, de obicei roșii, apar între septembrie și noiembrie. Există și varietăți cu flori albe și roz. Planta crește de 30-60 cm înălțime.

Această plantă se simte bine în plin soare și în pământ fertil, care reține umezeala, dar cu drenaj bun. Ea trebuie menținută umedă și protejată de vânturile reci, uscate. Schizostylis este potrivită în special pentru zone mlăștinoase și maluri, și locuri puțin adânci dintr-un iaz. Ea furnizează, de asemenea, minunate flori tăiate.



Scilla

10–30 cm

III–V

VIORELE

Viorelele sunt cu adevărat o priveliște încântătoare primăvara în grădină, unde florile lor albastre fie contrastează cu narcisele și lalelele, fie se armonizează cu ceapa-ciorii. Ele sunt ușor de îngrijit și, practic, indestructibile, proprietăți care le-au făcut foarte răspândite. Ele preferă soare sau penumbră, deși unele specii suportă umbră mai densă. Pământul trebuie să fie umed, bine drenat și bogat în humus. Varietățile care se înmulțesc ușor trebuie așezate în poziții marginale, în straturi cu tufe mostră, sau la marginea unei zone împădurite, de exemplu. Mai jos se dau detalii despre două speci atractive:

- SCILLA HISPANICA. Viorelele spaniole provin din Spania și Portugalia. Florile mici, numeroase, au formă de clopoțel și sunt adunate în spice piramidale pe tulpini puternice. Ele sunt, de obicei, albastre, dar există și varietăți liliachii, roz sau albe. Florile apar în aprilie și mai. Scilla hispanica arată ca zambila, de aceea este numită uneori Hyacinthoides hispanica. Viorelele spaniole cresc de 20-30 cm înălțime.

SCILLA SIBIRICA. Viorelele siberiene sunt răspândite pe larg din Rusia până în munții Caucaz și în Asia Mică. Florile strălucitoare, albastre, în formă de stea, apar în vârful tulpinilor de aproximativ 15 cm înălțime, în martie și aprilie. Plantele sunt foarte prolifice și pot ocupa zone întinse din grădină prin autoînsămânțare. Există, totuși, unele varietăți care nu prezintă această problemă, fiindcă se înmulțesc prin lăstari, una dintre ele fiind „Spring Beauty".



Sedum

5–30 cm

VI–IX

IARBĂ-GRASĂ, IARBĂ-DE-ŞOALDINĂ

Există un număr aproape incalculabil de specii și varietăți ale genului Sedum, cunoscut și ca iarbă-grasă sau iarbă-de-șoaldină. Această plantă perenă aproape indestructiblă crește și în cele mai nefavorabile condiții. Ea poate suporta seceta, fiindcă frunzele ei suculente au capacitatea de a înmagazina apa. Ea poate să crească și pe acoperișuri. Plantele sunt populare nu numai fiindcă se îngrijesc ușor, dar și fiindcă sunt extrem de ornamentale. Frunzișul frumos, deseori colorat intens, este o completare decorativă în grădină, mai ales vara, când apar inflorescențele din nenumărate flori mici, în formă de stea, galbene, roz, roșii sau albe. În funcție de specie și varietate, plantele cresc de 5-30 cm înălțime.

Ele preferă un loc însorit în grădină, cald, dar acceptă și penumbra. Recomandăm tăierea florilor ofilite primăvara pentru a ajuta planta să-și mențină forma. Varietăți atractive sunt iarba-de-șoaldină (Sedum acre), iarba-grasă de Kamciatka (Sedum floriferum) și Sedum telephium, cunoscută și ca iarbă-grasă.



Syringa

2–6 m

V–VI

LILIAC

Paniculele din minunatele flori de liliac, mult prețuite, sunt o priveliște care captează privirea oriunde în grădină, dar planta este apreciată în special pentru parfumul ei ademenitor. Dacă doriți să vă bucurați de mirosul liliacului într-o seară caldă de primăvară, plantați-l lângă zona în care vă așezați.

Genul Syringa cuprinde câteva specii de tufe și arbori cu frunze căzătoare, care pot atinge înălțimi considerabile de 2-6 m. Ele au frunze în formă de lance până la rotunde, de obicei ovate. La majoritatea speciilor, florile albe, roz sau violete apar în mai și iunie.

Liliacul preferă un loc în plin soare, dar tolerează și penumbra. Dacă este posibil, pământul va fi bogat în nutrienți și bine drenat. Această plantă atractivă, cu posibilități multiple, poate fi folosită în diverse moduri când se proiectează o grădină romantică — ca plantă mostră, plantată în grup pentru a forma un gard viu cu flori, ca fundal pentru straturi sau la marginea unui tufăriș. Una dintre cele

mai cunoscute specii este liliacul comun, Syringa vulgaris, din care au apărut mulți hibrizi care înfloresc mai abundent.



Thunbergia alata

THUNBERGIA ALATA



Aceasta este o plantă cățărătoare, la care centrul florii impresionează prin culoarea brun-închis până la negru. Varietățile galbene strălucitoare cu „ochi“ negri, sunt cele mai cunoscute, dar există și cultivari în nuanțe de roșu sau alb și chiar unii fără centru de culoare închisă.

Thunbergia alata, care provine din estul Africii, este o plantă cățărătoare perenă mereu verde în regiunea de baștină, dar într-un climat mai rece este crescută, de obicei, ca plantă anuală. Frunzele subțiri, în formă de

inimă, pot forma un „covor“ dens, care reliefează foarte bine florile strălucitoare. Planta înflorește din mai până în octombrie. Din când în când, trebuie să primească un fertilizator slab, după cum este necesar.

90–180 cm

V–X

Thunbergia alata preferă un loc cald, în plin soare și protejat de vânt, în pământ fertil, umed, dar bine drenat. Ea este, de asemenea, foarte indicată pentru a crește în vase. Trebuie udată cu regularitate, dar moderat.

În grădină, decorativa Thunbergia alata se cațără pe spaliere sau pergole, sau împodobește zidurile și gardurile, dar are nevoie devreme de suporturi ca să se cațăre bine pe o suprafață aspră.



Dacă planta este crescută în jardiniere sau în coșuri suspendate, lăstarii atârnă și formează o plantă târâtoare atractivă.

Tiarella

20–50 cm

IV–V

TIARELLA

Primăvara, paniculele albe-crem ale plantei creează o spumă delicată deasupra frunzișului verde strălucitor. Această plantă perenă cu rădăcini puțin adânci, care preferă umbra, formează stoloni subțiri, se răspândește repede și este foarte potrivită să fie plantată sub arbori cu coroană rară.

Frunzele late, ovate, cu trei până la cinci lobi sunt deseori colorate în brun și devin roșii, toamna. Florile palide sunt aranjate în panicule terminale care se ridică deasupra tulpinilor până la 50 cm, deși frunzișul nu crește peste 20 cm.

Toate speciile de Tiarella înfloresc primăvara, între aprilie și iunie. Ulterior, ele formează capsule cu semințe, conținând câteva semințe netede, negre. Unele specii sunt mereu verzi, iar altele mor iarna. Există numeroși hibrizi ai acestei mici plante perene, care se deosebesc prin culorile variate ale florilor, prin forma și desenele frunzelor.

Specii cunoscute sunt Tiarella cordifolia cu flori albe-crem, cunoscută și ca Tiarella din Allegheny și Tiarella wherryi, care formează pâlcuri, are flori rozacee-albe, parfumate și frunze verzi ca smaraldul stropite cu brun.



Tropaeolum

25–300 cm

VII–X

CONDURUL-DOAMNEI

Numele latin al plantei vine de la forma frunzelor care amintește de un scut, cuvântul latin *„tropaeum"* însemnând un arbore în care atârnă arme, adică un simbol al victoriei.

Planta preferă un loc cald, protejat, în soare sau penumbră. Ea trebuie menținută la umiditate constantă și are nevoie de udat intens în zilele calde de vară. Vă recomandăm să nu folosiți prea mult fertilizator pentru ca planta să nu producă mai multe frunze decât flori.

În funcție de specie și varietate, condurul-doamnei are multe utilizări în alcătuirea grădinii. Varietățile scunde asigură covoare decorative pe pământ în straturile și bordurile cu flori. Ea poate fi plantată și în vase, și în jardiniere, în combinații atractive cu petunii și mușcate. Speciile și varietățile cățărătoare sau care se răspândesc repede au nevoie de suporturi sub formă de spaliere, sârme, pergole sau garduri și asigură un fundal ornamental verde. Mai jos se dau scurte descrieri ale câtorva specii și varietăți răspândite:

- TROPAEOLUM MAJUS. Acest condurul-doamnei are frunze în formă de scut, aproape rotunde, albăstrui-verzi, pe tulpini lungi. Florile mari, parfumate apar între iulie și octombrie, în nuanțe strălucitoare de galben, portocaliu sau roșu. Ele nu sunt numai decorative, ci și comestibile. Pot fi folosite ca garnitură la diverse mâncăruri. ca salate din frunze, crudități sau deserturi.



- TROPAEOLUM PEREGRINUM. Această specie este cunoscută și sub numele de condurul-doamnei din Canare. Ea este o plantă cățărătoare anuală, care crește foarte repede, cu tulpini lungi și frunze delicate, în formă de palmă, verzi strălucitoare. Numeroasele flori mici, cu franjuri, galben-lămâie, cu pinteni îndoiți, ca un cârlig, sunt foarte decorative.

- TROPAEOLUM TUBEROSUM. Această specie cu bulbi are frunze gri-verzi, în formă de palmă. În septembrie, are flori portocalii-roșii cu pinteni roșcați.



Tulipa

10–70 cm

III–V

LALEA

În prezent, lalelele vestesc primăvara aproape în fiecare grădină — dar în urmă cu 350 de ani erau un semn de bogăție și de educație înaltă. Lalelele erau în fruntea listei de plante valoroase pe care le-a plantat Ludovic al XIV-lea la Versailles, în secolul al XVII-lea. Regele Soare putea rămâne în istorie și ca „Regele Florilor", fiindcă florile noi jucau un rol important când își etalau splendoarea și bogăția. Se spune că, în timpul ceremoniilor, doamnele de la curtea sa purtau lalele în corsaje, pentru a-și demonstra bogăția.

Chiar și astăzi, există lalele minunate, extrem de căutate care aduc farmec în grădină în multe moduri. Diversele varietăți și hibrizi se deosebesc prin înălțimea de creștere, prin culoarea și forma florilor; sortimentul este atât de cuprinzător încât deseori este greu de luat o decizie.

Lalelele se pot împărți în trei grupe mari. Lalelele de grădină reprezintă grupa cea mai mare; ele sunt plante exclusiv cultivate. În opoziție cu acestea sunt lalelele sălbatice, adică specii care se întâlnesc în natură. Mai există și

a treia grupă, cea a lalelelor botanice, care sunt hibrizi ai unor specii sălbatice.

Există lalele de grădină deosebit de impresionate, foarte indicate pentru o grădină romantică, cum sunt lalelele bujor, lalelele cu flori ca de crin (cu petale ascuțite, răsfrânte), sau lalelele Rembrandt (flori stropite cu câteva culori). Dacă doriți o atmosferă ca în natură, romantică, lalelele botanice sunt alegerea cea mai bună. Varietățile scunde, care au în mod frecvent flori delicate, în culori pastel, sunt remarcabile. Cupele florilor cu șase petale se deschid în formă de stea și arată cel mai bine plantate în grupuri mici.



Verbascum

LUMÂNĂRICĂ

20–200 cm

VI–IX

Grădinarii din Antichitate erau familiarizați cu lumânărica. Hipocrat cunoștea calitățile sale curative, iar mai târziu Hildegard of Bingen atribuia acestei plante splendide capacitatea de a vindeca timiditatea și melancolia. Ea crește drept la o înălțime impresionantă de 2 m și are flori galbene strălucitoare pe aproape toată lungimea. Mirosul ei atrage fluturii și albinele.



Lumânărica este o plantă bienală. În primul an, formează rozete din frunze gri-verzi, ca de pâslă. În anul următor, tulpinile ies din rozete. Ele pot fi cu sau fără ramuri și susțin florile. Acestea înfloresc din iunie până în septembrie, în general de jos în sus. Există specii care înfloresc în a doua sau a treia vară, dacă locul este însorit și pământul sărac. De aceea, ele sunt considerate plante perene cu viață scurtă.

Într-o grădină sălbatică, printre plante perene sau ca exemplar singular, lumânărica impozantă constituie o priveliște impresionantă în orice grădină, mai ales într-una romantică. Frunzele mereu verzi ale acestei plante robuste și adaptabile sunt decorative chiar și iarna.



Alegerea nu se limitează numai la plante cu flori galbene. Hibridizarea a produs și varietăți cu flori roșii, albe, roz, violet sau crem. De asemenea, modul de creștere variază de la inflorescențe rămuroase și drepte la spice din flori dense sau rare, iar speciile pot avea diverse înălțimi.

LUMÂNĂRICA ȘI MAICA DOMNULUI

Conform unei vechi datini bavareze, de ziua Adormirii Maicii Domnului, oamenii alcătuiesc un buchet din cel puțin șapte plante de leac. Atârnate într-o magazie, se presupune că ele feresc de boli și de vreme rea. Lumânărica este așezată în centrul buchetului ca un simbol al Fecioarei Maria.

Verbena

5–150 cm

VI–X

VERBINĂ

Verbinele sunt plante ornamentale răspândite, prețuite mai ales pentru perioada lungă de înflorire.

Pentru a ajunge la potențialul maxim de înflorire, au nevoie de un loc cald, însorit, în pământ bine drenat. Ele trebuie udate cu regularitate, dar nu suportă apa care bălteşte. Dacă florile ofilite sunt înlăturate, perioada de înflorire se prelungește.

Există o gamă largă de specii, varietăți și hibrizi care se pot procura. Plantele diferă mai ales prin forma și culoarea florilor, modul de creștere și înălțime. Această plantă decorativă este potrivită în structurile și bordurile cu flori. În continuare, sunt prezentate câteva specii ornamentale de verbină:

- VERBENA BONARIENSIS. Cimele din flori mici, dense, ca de liliac, ale acestei specii fac o impresie profundă. Ea crește de 80-140 cm înălțime, dar ocupă puțin spațiu, deși este înaltă, fiindcă absența frunzișului o face străvezie, diafană.

- VERBENA CANADENSIS. Verbina roză are flori purpurii sau albe aglomerate dens în inflorescențe. Ea are frunze verzi strălucitoare, adânc lobate, late. Ajunge la înălțimi de 20-40 cm.

- VERBENA RIGIDA. Această verbină este o specie deosebit de rezistentă. Ea are frunze opuse cu dinți mari pe margini, inflorescențe terminale din flori colorate în liliachiu până la violet și crește de 20-35 cm înălțime. Florile decorative se combină frumos cu levănțica sau salvia.

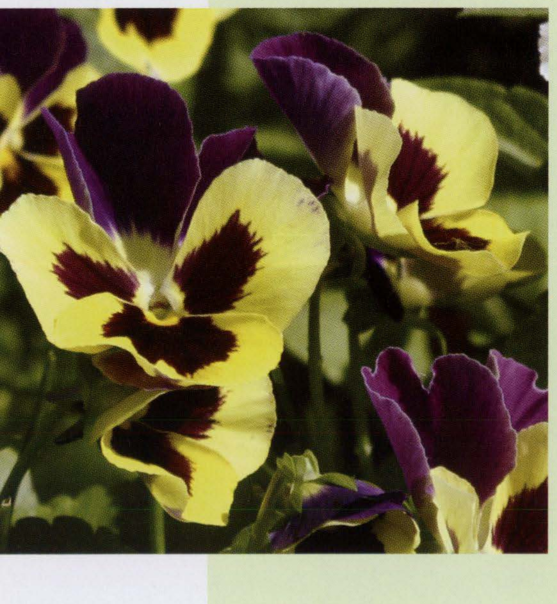


- VERBENA TENERA. Această specie a dat naștere mai multor hibrizi cunoscuți ca verbine târâtoare. Ei formează lăstari de până la 90 cm lungime care atârnă lejer. Acești hibrizi care se pot planta în coșuri suspendate cresc de 5-25 cm înălțime.

Viola

VIOLETĂ, PANSEA

Încântătoarea violetă a fost lăudată de mulți poeți și multe volume cuprind versuri care îi sunt dedicate. Violetele sunt, cu siguranță, printre cele mai răspândite flori care simbolizează romantismul; ele sunt depășite numai de trandafiri. Familia Violaceae cuprinde în jur de 500 de specii, inclusiv „odorata", violeta cu parfum, a cărei esență este prețuită de fabricanții de parfumuri.



O caracteristică impresionată a tuturor speciilor sunt florile atipice, compuse din cinci segmente și așezate pe o tulpină lungă. Culorile predominante sunt violet, alb și galben. Petala inferioară, lată, lobată are deseori margini de culoare mai închisă. Violetele pe care le cunoaștem ca plante de grădină sunt rezultatul multor încrucișări.

Mai jos se dau trei specii din marea familie Violaceae:

10–25 cm

III–VII
X–XI

- VIOLA CORNUTA. Violeta cornută înflorește neobosit într-o inepuizabilă paletă de culori. După o perioadă lungă de înflorire (mai-iulie), violeta cornută poate înflori din nou toamna, dacă este tăiată după înflorire. Tăierea ajută și la menținerea formei compacte a plantei. Ea preferă un loc în plin soare sau în penumbră, dar suportă destul de bine și perioade de secetă.

- VIOLA WITTROCKIANA. Panseaua de grădină ne încântă prin culorile etalate de flori încă din martie. Planta preferă un loc însorit și pământ bogat, ușor. Ea se folosește mult în combinație cu lalele, narcise, zambile și alte flori de primăvară.

- VIOLA ODORATA. Toporașul este mereu verde și produce flori violet-albastre în martie și aprilie. Parfumul este intens, iar florile cresc de aproximativ 10 cm înălțime.



Wisteria

3,5–15 m

IV–VI

GLICINĂ

Evocați o atmosferă romantică în grădină, îmbrăcând ziduri, garduri, pergole sau chiar arbori cu această plantă minunată, care înflorește luxuriant și care la apogeul său are și un parfum fantastic. Glicina este o plantă cățărătoare foarte decorativă și care crește foarte repede, folosită de secole în grădinile asiatice. Cascadele ei impresionante din flori sunt extrem de pitorești oriunde este plantată.

Toate speciile de glicină sunt plante cățărătoare rezistente, cu frunze căzătoare care ating înălțimi uimitoare de până la 15 m. Ele au frunze extrem de atractive, alterne, pinate, verde-închis până la verde-pal, lungi de până la 35 cm.

Valoarea ornamentală deosebită a acestei plante este dată de florile impresionante, mari, cu parfum extraordinar, care apar în raceme atârnate între aprilie și iunie, iar ulterior formează păstăi ca de mazăre. Florile de glicină sunt, de obicei, albastre, dar există și varietăți cu flori albe, roz și violete.

Glicina preferă un loc protejat, însorit sau în penumbră și pământ fertil, umed, dar bine drenat. Ea poate copleși repede suporturile, de aceea recomandăm folosirea unor suporturi solide, bine fixate, adecvate pentru înălțimea și lărgimea pe care le va avea în final și care vor putea susține greutatea glicinei în anii următori.

Aveți grijă când plantați glicina lângă conductele de scurgere, fiindcă le poate deteriora. Cârceii acestei plante viguroase pot de asemenea distruge construcția unei clădiri, sau să provoace crăpături lucrărilor din cărămidă.



Indexul numelor latine ale plantelor

Indexul numelor populare ale plantelor

Mulţumiri pentru fotografii

Toate fotografiile: Medien Kommunikation, Unna

Fotografi: Hermann Hackstein, Gisela Hinkerode, Raphael Pehle, Jürgen Schossig şi Yara Hackstein

Asistenţi: Yara Hackstein, Carola Struck, Beate Engelmann, Mathias Hinkerode şi Dietrich Löbbecke





V-ar plăcea să vă transformați grădina într-un loc idilic, romantic în care să vă relaxați și pe care să-l împărțiți cu cineva drag? Lucrarea de față vă prezintă tot ce trebuie să știți despre alegerea plantelor potrivite, amenajare și accesorii!

* **Sfaturi, idei și realizări**
* **Combinații de plante și ghivece**
* **Plante romantice de la A la Z**

Seria *Dicționarul Dumont* cuprinde:
PLANTE PERENE
PLANTE PENTRU BALCON ȘI TERASĂ
GRĂDINI ROMANTICE
PLANTE AROMATICE

ISBN 978-973-724-199-3

www.all.ro